

காக்கை கரவா கரைந்துணவும்

இறக்கை: 10 இறகு: 1

காக்கைகள்

இலக்கிய மாத இதழ்

ஜனவரி 2021 விலை ₹25

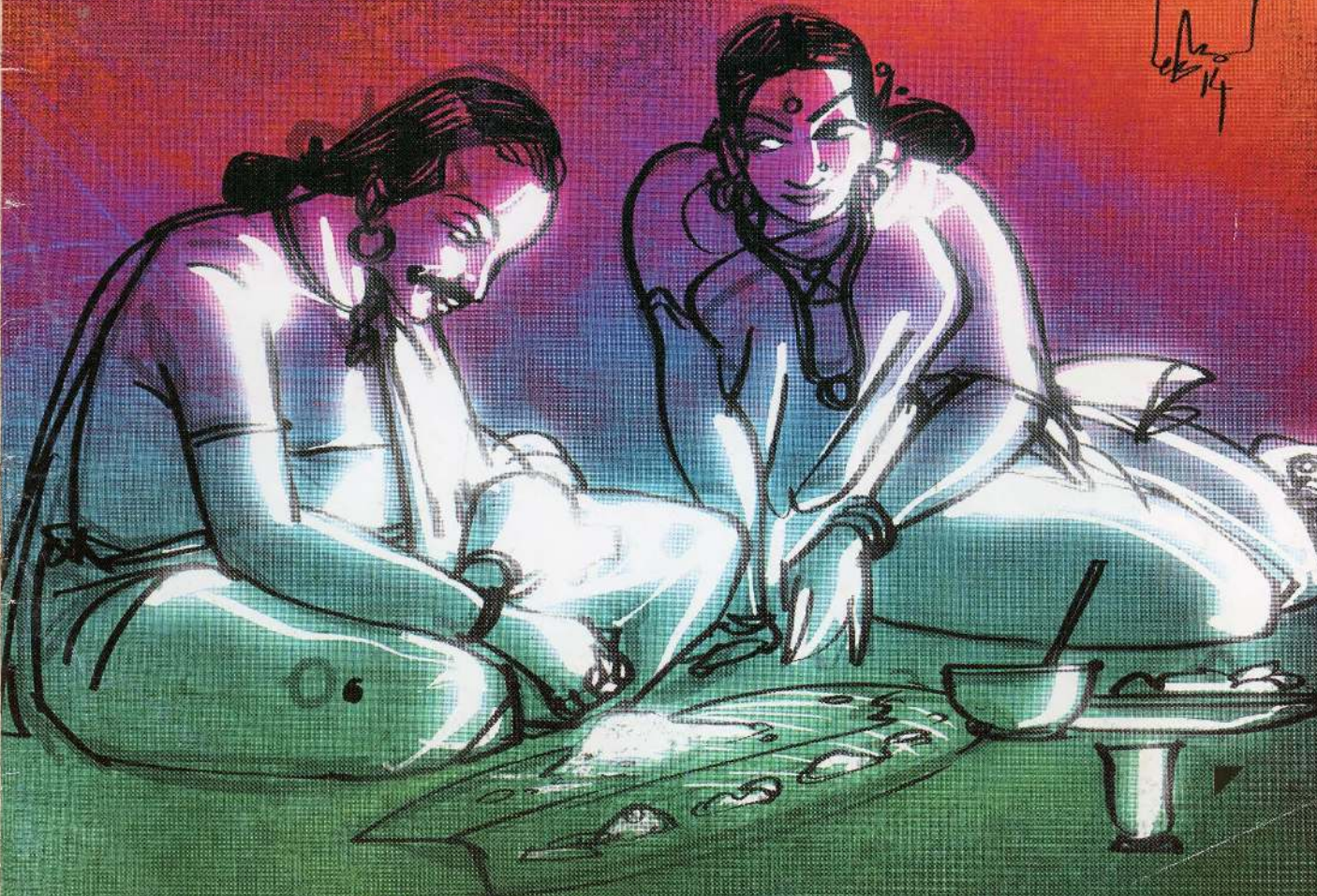
சுருளி

சங்கத் தமிழரின் உணவுக் கலாச்சாரம்

■ க.இராமசுப்பிரமணியன்

14

காந்தி கொலைப் பின்புலத்திலான நாவல்களும்
சமகாலச் சநாதன வைதிக அரசியலும்

■ ந.முருகேசபாண்டியன்

பத்தாவது ஆண்டில்
பாதம் பதிக்கிறது
'காக்கைச்
சிறகிலே'.
காக்கையின்
வளர்ச்சிக்குத் தோள்
கொடுத்துவருகிற
சந்தாதாரர்கள்
உள்ளிட்
உலகளாவிய தமிழ்
மக்களுக்கும்
காக்கையோடு
எப்போதும்
தோழமை
பேணிவருகிற
படைப்பாளிகளுக்கும்
எழுத்தாளர்களுக்கும்
காக்கைக்
குழுமத்தின் இனிய
தமிழ்ப் புத்தாண்டு
மற்றும் தமிழர்
திருநாள்
வாழ்த்துகள்.

- ஆசிரியர்

எல்லாமே தற்செயலானதுதானா...

சீனாவின் வுஹான் (Wuhan) மாகாணத்தில் உள்ள உயிரியல் ஆய்வகம் Glaxo நிறுவனத்துக்குச் சொந்தமானது... தற்செயலாக, இவர்கள்தான் Pfizer நிறுவனத்திற்கும் உரிமையாளர்கள். தற்போது கொரோனா தடுப்பூசி தயாரிப்பவர்களில் முக்கியமானவர்கள் இவர்களே... இது, தற்செயலாக, Black Rock நிறுவன நிதிகளின் கட்டுப்பாட்டில் நிர்வகிக்கப்படுகிறது...

தற்செயலாக, Open Foundation Company என்ற Soros Foundation நிதிகளை நிர்வகிப்பவர்கள் இவர்களே... இது, தற்செயலாக பிரெஞ்சு AXA நிறுவனத்துக்கு சேவை செய்கிறது... தற்செயலாக, இவர்கள் ஜேர்மன் நிறுவனமான Winterthur-க்கு சொந்தமானவர்கள்...

தற்செயல் நிகழ்வாக வுஹானில் சீன ஆய்வகத்தைக் கட்டியவர்கள் இதே Winterthur நிறுவனமே... தற்செயலாக இவர்களே சில ஆண்டுகளுக்குமுன் German Alkianz நிறுவனத்தை அவசரமாக வாங்கினர்... இது, தற்செயலாக Vanguard நிறுவனத்தை முக்கியப் பங்குதாரராகக் கொண்டுள்ளது. இந்த Vanguard நிறுவனமே முன்னர் சொன்ன Black Rock நிறுவனத்தின் முக்கியப் பங்குதாரர்.

இந்தச் Black Rock-தான் சர்வதேசத்தின் மத்திய வங்கிகளைக் கட்டுப்படுத்துகிறது. மேலும் உலக நிதி முதலீட்டு மூலதனத்தின் கட்டுப்பாட்டில் மூன்றில் ஒரு பகுதியை தன் வசம் வைத்திருக்கிறது. இவர்கள் தற்செயலாக, Microsoft நிறுவனத்தின் முக்கிய பங்குதாரர்களுள் ஒருவர்.

மைக்ரோசாஃட் நிறுவனமோ Bill Gates (பில் கேட்ஸ்) சொத்து. அவர் PFIZER-ன் முக்கியப் பங்குதாரராகவும் இருப்பது மற்றுமொரு தற்செயல் நிகழ்வு. இதில் தற்செயலான அதிசயம் என்னவென்றால், இதே Pfizer-தான் கோவிட் தடுப்பூசியை உலகெங்கும் தயாரித்து விற்க காண்ட்ராக்ட் போட்டு வருகிறது. மேலும் இவர்களே தற்போது WHO-ன் (உலக சுகாதார நிறுவனம்) முக்கிய ஸ்பான்சராகவும் இருக்கிறார்கள்...

நம்புங்க...! இது எல்லாமே தற்செயல் நிகழ்வுகள்தான். கொரோனா மூலம் உயிர் பயம் உருவாக்கி, அதை காரணம்காட்டி உலகப்பெரும் பணக்காரக் கார்ப்பரேட்டுகள் கொள்ளையடிக்க இறங்கவில்லை.

முகநூலில் உலாவந்த பதிவு, தற்செயலாக எம் கண்ணில்பட்டது.

இறக்கை: 10

இறகு: 1

திருவள்ளூர்வாரண்டு 2052

தை
ஜனவரி 2021

ஆசிரியர்
வி.முத்தையா
9841457503

பொறுப்பாசிரியர்
க.சந்திரசேகரன்
9715146652

ஆசிரியர் குழு
இரா.எட்வின்
முகிலன்
அமரந்தா
கச்சன்

தொடக்க கால நெறியாளர்கள்
கி.பி.அரவிந்தன்
வீர.சந்தானம்

நெறியாளர்கள்
டிராட்ஸ்கி மருது
க.பஞ்சாங்கம்
கே.எம்.வேணுகோபால்

புலம்பெயர் நாடுகளுக்கான
தொடர்புக்கு:

கனடா:
வி.மகேந்திரன்
V.Mahenthiran
Mahenthiran_v@hotmail.com

ஐரோப்பா:
க.முகுந்தன்
K.Mukunthan
kmukunthan@gmail.com

காக்கையில் வெளியாகும் கதை,
கவிதை மற்றும் கட்டுரைகளின்
கருத்துகள், கட்டுரையாளர்களின்
சுருத்தாகும், காக்கையின்
சுருத்தாகும்.

எதற்காகப் போராடுகிறார்கள்? ஆட்சியாளர்கள் என்ன நினைக்கிறார்கள்?

இந்தியாவில் பாஜக அரசு கொண்டுவந்துள்ள வேளாண்மைக்கு எதிரான மூன்று கொடிய சட்டங்களை எதிர்த்து, சாதி, மதம், இனம், மொழி கடந்து 'விவசாயி' என்கிற ஒற்றை அடையாளத்துடன் தலைநகர் தில்லியில், கடுங்குளிரையும் பொருட்படுத்தாமல் ஆண்கள், பெண்கள், குழந்தைகள், முதியவர் என இரண்டுக்கோடிக்கும் மேற்பட்ட மக்கள் ஒன்றுதிரண்டு களத்தில் போராடிக்கொண்டிருப்பதைப் பார்த்தால் கண்கள் பணிக்கின்றன. இந்தப் போராட்டம் 70 சதவிகித விவசாயிகளின் வாழ்வாதாரப் பிரச்னை மட்டுமல்ல; கோடிக்கணக்கான எளிய மக்களின் வாழ்வாதாரப் பிரச்சனையும் கூட!

போராடுகிறவர்கள் யார்? வருடம் 365 நாளும் மழையென்று ஒதுங்காமல் வெயிலென்று மருகாமல் ஓய்வுக்கு ஓய்வுகொடுத்துவிட்டு உறங்கும் நேரத்தைத் தவிர கிடைக்கும் ஒவ்வொரு நிமிட நேரத்திலும் நிலத்தில் நிற்கிற உழைப்பாளர்கள்.

யாருக்காக உழைக்கிறார்கள்? இந்திய நாட்டின் மனித வளங்களாகப் பல்கிப் பெருகியுள்ள 130 கோடி மக்களின் அன்றாட உணவுக்காக உண்டிசுருக்கி, உயிர்சுருக்கி உழைக்கிறார்கள்.

எதற்காகப் போராடுகிறார்கள்? 130 கோடி மக்களின் உணவுப் பாதுகாப்பையும் விவசாயத்தையும் விவசாயிகளின் வாழ்வாதாரங்களையும் கார்ப்பரேட்டுகளிடம் அடமானம் வைத்துள்ள இந்திய அரசின் மூன்று வேளாண் சட்டங்களை எதிர்த்துப் போராடுகிறார்கள்.

சட்டங்கள் என்ன சொல்கின்றன? அத்தியாவசியப் பொருட்கள் சட்டங்களில் உள்ள கட்டுப்பாட்டுகளைத் திருத்தியமைத்தல், விவசாய விளைபொருள் வர்த்தகத்தை மேம்படுத்துதல் மற்றும் விவசாயிகளுக்கு விலை உத்தரவாதம் அளிக்கின்ற ஒப்பந்தங்களை ஏற்படுத்திக்கொள்ள வழிவகை செய்தல்.

விவசாயப் பொருளாதார நிபுணர்கள் என்ன சொல்கிறார்கள்?

1. இந்தச் சட்ட விதிகளின் கீழ், விவசாயிகளுக்குப் பாதகமான நடவடிக்கை எதுவும் மேற்கொள்ளப்பட்டால் அதற்கு எதிராக விவசாயிகளோ அல்லது பொதுவான ஒருவரோ எந்த ஒரு வழக்கையும் தொடரமுடியாது. விசாரணையோ அல்லது சட்ட நடவடிக்கையோகூட கோரமுடியாது.

2. இந்தச் சட்டம் நடைமுறைக்கு வந்தால் நடைமுறையில் உள்ள வேளாண் விளைபொருள் விற்பனைக் கூடங்கள் என்கிற கட்டமைப்பையே முற்றாக அழித்தொழித்துவிடும். அதுமட்டுமல்ல சந்தை விலையை இனி கார்ப்பரேட்டுகளே தீர்மானிப்பார்கள்.

3. மாநிலப் பட்டியலில் உள்ள தனக்கு சிறிதளவுகூட உரிமை இல்லாத வேளாண்மைப் பட்டியலை தன்வயப்படுத்தி மத்திய அரசு இயற்றியுள்ள இந்தச் சட்டம் மாநில உரிமைகளுக்கு எதிரானது மட்டுமன்றி மாநில அதிகாரத்துக்குள்ளும் அத்துமீறி நுழையும் அவமானமான செயல் இது.

4. கார்ப்பரேட்டுகள் கொள்முதல் செய்யும் உணவுதானியங்களை பெரிய பெரிய கிடங்குகளில் நீண்டகாலத்துக்குப் பதுக்கி வைத்திருந்து சந்தையில் செயற்கையான தட்டுப்பாட்டை ஏற்படுத்தி கொள்ளை விலைக்கு விற்க வருவார்கள். மத்திய அரசு இயற்றியுள்ள சட்டங்களின்படி உணவு தானியங்கள், அத்தியாவசியப் பொருள் சட்டத்தின்கீழ் வராத என்பதால் கார்ப்பரேட்டுகள் எவ்வளவு காலம் வேண்டுமானாலும் பதுக்கிவைத்து ஒரு செயற்கைத் தட்டுப்பாட்டை உருவாக்கி கரும் பஞ்சத்தையும் ஏற்படுத்த முடியும்.

5. எந்தப் பருவத்தில் எந்தப் பயிர் வளர்க்க வேண்டும் என்பதை இனி விவசாயிகள் தீர்மானிக்க முடியாது. இதனால் ஏற்படும் இழப்புகளுக்கு அரசு தரும் மானியங்கள் எதையும் விவசாயிகள் கோரவும் முடியாது, பெறவும் முடியாது. விதையை, இடுபொருளை விவசாயத்தைத் தீர்மானிக்கிற கார்ப்பரேட்டுகளே அரசிடமிருந்து நேரடியாக அந்த உதவிகளையும் சலுகைகளையும் பெற்றுக்கொள்வர். பென்சில்வேனியா பல்கலைக்கழக ஆய்வின்படி, 23 வேளாண் விளைபொருட்களுக்கு குறைந்தபட்ச ஆதரவு விலையை நிர்ணயித்திருந்தாலும் அரசின் தவறான விவசாயக் கொள்கையால் ஆண்டொன்றுக்கு 2.65 லட்சம் கோடியை நாட்டிலுள்ள விவசாயிகள் இழக்கிறார்கள். அடிமாட்டு விலைக்கு விவசாய விளைபொருட்களை வாங்கியதால் கடன் தொல்லைக்கு ஆளாகி, தற்கொலை செய்துகொண்ட விவசாயிகள் மட்டும் 3 லட்சம் பேர்.

ஒவ்வொரு மாதமும் 1ஆம் தேதி
உங்கள் கைகளில்

ஒவ்வொரு மாதமும்
29 அல்லது 30ஆம் தேதியில்
'காக்கைச் சுருளிலே'
அஞ்சல் செய்யப்படுகிறது.
5ஆம் தேதிக்குள்
இதழ் கிடைக்கப்பெறாதவர்கள்
தொடர்புகொள்ள வேண்டிய
செல்பேசி எண்: 98414 57503

உறுப்பினர் கட்டணம்

தனி இதழ் விலை.....ரூ. 25
ஆண்டுக் கட்டணம்.....ரூ. 275
இரண்டு ஆண்டுக் கட்டணம்.....ரூ. 500
ஐந்தாண்டுக் கட்டணம்.....ரூ. 1250
மாணவர் சந்தாரூ. 200

(மாணவர்கள், கல்வி நிறுவனத் தலைவர்
அல்லது துறைத் தலைவர் சான்றிதழோடு
விண்ணப்பிக்க வேண்டும்)

காசோலைகள்,
வங்கி வரைவோலைகள் அனைத்தும்
KAACKAI,
A/c No. 6011010005660
SYNDICATE BANK,
TRIPPLICANE, CHENNAI - 5.
IFSC: Synb0006011

என்ற பெயருக்கு, சென்னையில்
மாற்றத்தக்கதாக அனுப்ப வேண்டும்.
பணவிடை (மணியாடர்) மூலமும்
சந்தா செலுத்தலாம்.

வெளிநாட்டு உறுப்பினர் கட்டணம்

ஆண்டுக் கட்டணம்.....\$ 30

உறுப்பினர் கட்டணத்தை
KAACKAI,
A/c No. 6011010005660
SYNDICATE BANK,
TRIPPLICANE, CHENNAI - 5.
Shift Code : SYNBINBBO31
என்ற பெயருக்கு, சென்னையில்
மாற்றத்தக்கதாக அனுப்ப வேண்டும்.

தொடர்பு முகவரி:

காக்கை, 288, டாக்டர் நடேசன் சாலை,
திருவல்லிக்கேணி, சென்னை-600 005.
செல்பேசி: 98414 57503,
தொலைபேசி : 04428471890

மின்னஞ்சல்:

kaakkaicirakinile@gmail.com

முகநூல்:

www.facebook.com/kaakkai.cirakinile

6. புதிய ஒப்பந்தச் சட்டப்படி, விளைபொருட்களை கொள்முதல்
செய்த கார்ப்பரேட் நிறுவனங்கள் உரியகாலத்தில் விவசாயிகளுக்குப்
பணத்தைச் செலுத்தவில்லை என்றால் அந்தந்த
வட்டாட்சியார்களிடம்தான் முறையிட முடியும். மாவட்ட ஆட்சித்
தலைவர்களே மன்றாடித் தோற்று நிற்கிற நிலையில் அம்பாணி,
அதானிகளைக் கேள்வி கேட்பது வட்டாட்சியர் என்றால் காணாமாடு
கன்றுக்குட்டி அனுவதாகச் சொல்வதற்குச் சமமானது.

7. இந்த வேளாண் சட்டத்தில் உள்ள அனைத்து சட்டக்
கூறுகளும் கொண்ட ஒரு வேளாண் சட்டம் பீகார் மாநிலத்தில்
2006ஆம் ஆண்டிலேயே அமல்படுத்தப்பட்டது. அதன்விளைவு,
வேளாண் சந்தைக்கான மண்டிகள், விற்பனைக் கூடங்கள் எல்லாம்
மூடப்பட்டுவிட்டன. கடந்த 14 ஆண்டுகளில் லட்சக் கணக்கான
குடும்பங்கள் விவசாயத்தை விட்டே வெளியேறி நகரக் கூலிகளாய்
மாறிப்போனார்கள்.

8. உணவுப்பொருள் பாதுகாப்பு, அரசுப் பொறுப்பிலிருந்து
விடுவிக்கப்பட்டு கார்ப்பரேட்டுகளின் கைகளுக்குப் போய்விட்டால்
பொதுவிறியோகத்திட்டம் கேள்விக்குறியாக்கப்படும். அரிசிக்குப்
பதிலாக பணத்தை அவரவர் வாங்கிக் கணக்கிலேயே செலுத்தப்படும்
என்பதெல்லாம் வாக்கு அரசியலை மையமாக வைத்துத்தான். ரேசன்
அரிசி இல்லை என்றால் அரசாங்கம் கொடுக்கும் பணம் உப்பு,
புளி, மிளகாய் வாங்கக்கூடப் போதாது.

9. விவசாயிகள் முன்னெடுத்துள்ள இந்தப் போராட்டம்,
சாதாரண விவசாயப் பேராட்டமல்ல. இந்தியாவின் ஜனநாயகத்தையும்
அதன் அரசியலமைப்புச் சட்ட அடிப்படைக் கட்டமைப்புகளையும்
பாதுகாப்பதற்கான மகத்தான போராட்டம்.

அரசின் புள்ளிவிவரம் என்ன சொல்கிறது? 4பேர் கொண்ட
இந்திய விவசாயக் குடும்பத்தின் ஆண்டு சராசரி வருமானம்
ரூ.77,000. எனில், இந்திய விவசாயியின் சராசரி மாத வருமானம்
ரூ.6,500. பீகார் மாநில விவசாயியின் சராசரி மாத வருமானம் ரூ.
3,600. தமிழ்நாட்டு விவசாயியின் மாத வருமானம் ரூ.6,500.
ஆனால் அரியானா மாநில விவசாயியின் மாத வருமானம் ரூ.14,000.
பஞ்சாப் மாநில விவசாயியின் மாத வருமானம் ரூ. 18,000.

சமூக ஆர்வலர்கள் என்ன சொல்கிறார்கள்? பணமதிப்பிழப்பு
நடவடிக்கை மூலம் இந்திய மக்களின் சேமிப்புப் பழக்கத்தையே
கேலிக்குள்ளாக்கினார்கள். ஜிஎஸ்டி என்கிற சரக்கு மற்றும் சேவைவரி
மூலம் சிறு, குறுத்தொழில்கள் நசிந்து சிதைந்து போய்விட்டன.
புதிதாக நடைமுறைப்படுத்தத் துடிக்கிற வேளாண் சட்டங்களின்
மூலம் ஒட்டுமொத்த உணவுப் பொருள் நிர்வாகத்தையே வாரிச்
சுருட்டி கார்ப்பரேட்டுகளின் கைகளில் கொடுக்கத் துடிக்கிறார்கள்.
அப்படி என்றால் ஆட்சியாளர்களுக்கு என்னதான் வேலை?
எல்லாவற்றையும் பணத்தாலேயே சாதித்துவிட முடியுமென்றால்
பிரதமர் பதவியை வாங்குவது கார்ப்பரேட்டுகளுக்கு ஒன்றும்
கடினமானதாயிருக்காது. எச்சரிக்கையாக இல்லையெயில் இந்தியாவின்
அடுத்த பிரதமர்கள் அம்பாணி, அதானியாக இருக்கலாம்.

ஆட்சியாளர்கள் என்ன நினைக்கிறார்கள்? ஆட்சியைப்
பிடிக்கவும் அதிகாரத்தைக் கைப்பற்றவும் இனிமேல் மக்கள் தயவு
தேவையில்லை. EVM என்கிற மின்னணு வாக்குப்பதிவு இயந்திரமும்
அதை இயக்கவும் பாதுகாக்கவும் தெரிந்த அதிகாரிகளுக்கான
அடையாளத்திலும் காவலருக்கான சீருடையிலும் வாக்குச்
சாவடிக்குள் புகுந்து அரசு விசுவாசம் காட்டும் அடிமை விசுவாசிகள்
ஐந்துபேர் போதும் என்கிற புதுக்கணக்கு கைவரப் பெற்றுவிட்டதால்
மக்கள் போராட்டம் மயிருக்குச் சமானம் என்று நினைக்கிறார்கள்.

என்ற செய்ய வேண்டும்? கௌரவம் பாக்காமல் போராடும்
மக்களின் குரலுக்கு காது கொடுத்திருந்தால் இந்தப் போராட்டம்
உலகைக் கவனம்பெறச் செய்துள்ள போராட்டமாக மாறி இருக்காது.
இப்பொழுது கௌரவம் மண்டியிட்டு நிற்கிறது. எனவே,
போராட்டக்காரர்களை பிளவுபடுத்தவும் தீவிரவாதிகள் புகுந்து
விட்டதாகப் பரப்புரை செய்யவும் முயலலாம். இந்த நிலையில்
மக்கள் கையிலுள்ள ஒரே ஆயுதம் வாக்குச்சீட்டுதான். இனி போராட்ட
வேண்டியது ஆட்சியதிகாரத்தை எதிர்த்து அல்ல; வாக்களிக்கும்
முறையை எதிர்த்துத்தான்.

வேண்டாம் மின்னணு இயந்திரம்; வேண்டும் வாக்குச் சீட்டு.

சங்கத் தமிழரின் உணவுக் கலாச்சாரம்

சங்க இலக்கியங்களை வாசிக்கும் எவருக்கும், தமிழ்மொழி இரண்டாயிரம் ஆண்டுகளுக்கு முன்பாகவே செம்மொழியாக வளர்ச்சி பெற்றுவிட்டது என்பது புரியும். எனில், அதற்கு சில ஆயிரம் ஆண்டுகளுக்கு முன்பே தமிழ்மொழி தோன்றியிருக்கவேண்டும். காரணம், குறியீடுகளாக இருந்து, பேச்சுமொழியாக மாறி, எழுத்துமொழியாக வளர்ந்து, இலக்கியமொழியாக செம்மைப்படுவதற்கு அத்தனை ஆண்டுகள் காலஅவகாசம் தேவைப்படும் என்பதைப் புரிந்துகொள்வதற்கு நாம் மொழி அறிஞர்களாகவோ, ஆய்வாளர்களாகவோ இருக்கவேண்டிய அவசியம் இல்லை.

ஒரு மொழி செம்மொழி ஆகிறது என்று சொன்னால், அந்த மொழியைப் பேசிய இன மக்களும் கலாச்சாரம், பண்பாட்டில் வளர்ச்சிபெற்றவர்களாகவே இருந்திருப்பார்கள் என்பதை ஏற்பதிலும் தயக்கம் எதுவும் இருக்க முடியாது.

நீண்ட காலமாக மக்கட்பயன்பாட்டில் இருந்துவரும் பழக்கவழக்கங்களே கலாச்சாரமாக மாறுகிறது. அந்த விதத்தில், உணவு உண்ணல், உடை உடுத்தல், இல்லம் அமைத்தல், உழவுத்தொழில், போர்த்தொழில் பழகுவதல், ஆடல், பாடல், விளையாடல் எல்லாமே கலாச்சாரம்தான். கலாச்சாரத்திலிருந்துதான் (culture) பண்பாடு (Civilization) பிறக்கிறது.

புறநானூறு, அகநானூறு, போன்ற அனைத்து சங்க இலக்கியங்களிலும், பழந்தமிழர்களின் உணவுக் கலாச்சாரம் பற்றிய குறிப்புகள் காணக்கிடைத்தாலும், பெரும்பாணாற்றுப்படை நூல் முழுவதுமே பல்வேறு நிலப்பரப்புகளில் வாழும் மக்களின் உணவு பற்றியே பேசிச் செல்வதால், அதனை முன்வைத்தே இக்கட்டுரை அமைக்கப்பட்டுள்ளது.

யாழ் என்னும் இசைக்கருவியே 'பாண்' ஆகும். பாணை மீட்டி, இசையை உருவாக்கி, அதனோடு இசைந்து பாடியவர்கள் பாணர்கள், இவர்கள். இசைஞானம் பெற்றிருந்ததோடு, பாண் பற்றிய அடிப்படை அறிவியலையும் அறிந்து வைத்திருந்தனர்..

பாணர்களும், புலவர்களும் வேறுவேறு அதிகாரத்தின் உச்சநிலையில் இருந்த மன்னனிடம்

நேரடித் தொடர்பில் இருந்தவர்கள் பாணர்கள். அவர்களுக்கு, மன்னனின் குடும்பத்தைப் பற்றியும் பாடும் உரிமை அளிக்கப்பட்டிருந்தது. மன்னன் இறந்தால், பாணன் செய்யவேண்டிய கடமைகள் இருந்தன. அவை 'பான் கடன்' என்றே அழைக்கப்பட்டன..

"துடியன், பாணன், பறையன், கடம்பன், என்று இந்நான் கல்லது குடியும் இல்லை" (புறம்.335 வரிகள் 7,8)

இந்த புறநானூற்று வரிகளும் 'பான் கடனுக்கு' சான்றாகும்.

அது முல்லை நிலத்தில் நடந்து முடிந்த போர்க்களம். போரில் இறந்துகிடந்தவர்கள் தவிர மற்ற அனைவரும் சென்றுவிட்டனர். துடியன், பாணன், பறையன், கடம்பன் ஆகிய நான்கு குடியினர் மட்டுமே அங்கு உள்ளனர். காரணம், போர்க்களத்தில் மாண்டவர்களுக்கு அவர்கள் செய்யவேண்டிய 'இறுதிக் கடன்' இருக்கிறது என்பதே.

அதேபோல யாழில், இரண்டுவகையான யாழ்கள் இருந்திருக்கின்றன. சீறியாழ் என்பது அளவில் சிறியது. அதனை மீட்டியவர்கள் சிறுபாணர்கள். ஓய்மான நாட்டு நல்லியக்கோடனிடம், சிறுபாணனை ஆற்றுப்படுத்தும் நூல், சிறுபாணாற்றுப்படை... இடைக்கழி நாட்டு நல்லூர் நத்தத்தனார் அதன் ஆசிரியர்.

பேரியாழ் என்பது அளவில் பெரியது. அதனை மீட்டியவர்கள் பெரும்பாணர்கள்.. தொண்டைமான் இளந்திரையனிடம் பரிசுபெற்றுத் திரும்பும் பெரும்பாணன், , மற்றொரு பெரும்பாணனை மன்னன் இளந்திரையன் அரண்மனைக்கு வழிசொல்லி அனுப்புவதுபோல் அமைந்தது பெரும்பாணாற்றுப்படை. பாடியவர் கடியலூர் உருத்திரங்கண்ணனார்.

பெரும்பாணாற்றுப்படையில், பொருள்வேண்டிச் செல்லும் பாணன் செல்லவேண்டிய வழியையும், அந்த வழியில் எந்தெந்த குடியினரைச் சந்திக்க நேரிடும் என்பதையும், அவர்கள் என்னவிதமான உணவுவழங்குவார்கள் என்பதையும், ஆற்றுப்படுத்தும்

பாணன் கூறுவதாக அமைந்திருக்கிறது.

எயினர், கானவர், குறிஞ்சிநிலத்து வேட்டைச்சமுகம், முல்லைநிலத்து ஆயர்குடிகள், மருதநிலத்து உழுகுடிகள், வலைஞர், அந்தனர், தோப்பு விட்டார், நகரத்தார், பட்டினத்தார் என்று வரிசையாகச் சொல்லி, இறுதியாக மன்னன் இளந்திரையனின் விருந்தோம்பலையும் கூறி முடிக்கிறது பெரும்பாணாற்றுப்படை.

கூர்ந்து நோக்கும்போது, சங்க காலத்தில், பல்வேறு நிலப்பரப்பில் பல்வேறு தொழில்செய்து வாழ்ந்துவந்த தமிழ் மக்களின் உணவுப் பழக்கவழக்கங்களைப் பேசும் இலக்கியமாகவே, பெரும்பாணாற்றுப்படை தோற்றமளிக்கிறது எனலாம்.

பெரும்பாணாற்றுப்படையின் ஆரம்பத்திலேயே, அது ஒரு முதுவேளிர்காலம் என்பதை,

“காய்சினந் திருகிய கடுந்திறல் வேனிந்” (3)

என்னும் வரி உணர்த்துகிறது.

பேரியாழின் அமைப்பு

“பாசிலை யொழித்த பராஅரைப் பாதிரி வள்ளிதழ் மாமலர் வயிற்றிடை வகுந்ததன் உள்ளகம் புரையும் ஊட்டுறு பச்சைப் பரியரைக் கழுகின் பாணையம் பசும்பூக் கருவிருந் தன்ன கண்கூடு செறிதுளை உருக்கி யன்ன பொருந்துறு போர்வைச் சுனைவறந் தன்ன இருள்தூங்கு வறுவாய்ப் பிறைபிறந் தன்ன பின்னேந்து கவைக்கடை நெடும்பணைத் திரடோள் மடந்தை முன்கைக் குறுந்தொடி யேய்க்கு மெலிந்துவீங்கு திவவின் மணிவார்ந் தன்ன மாபிரு மருப்பின் பொன்வார்ந் தன்ன புரியடங்கு நரம்பின் தொடையமைக் கேள்வி இடவயிற் றழீஇ” (4 - 16)

பெரிய இதழ்களை உடைய பாதிரி மலரைக் கிழித்தால் அதனுள்ளே தோன்றும் சிவந்த நிறத்தினை ஒத்தத் தோலினையும், பாக்கு மரத்தின் விரியாத பாணையை ஒத்த இரண்டு பகுதியும் சேர்ந்திருக்கிற துளையினையும், ‘உருக்கிச் சேர்த்தது’ போன்று வேறுபாடு தோன்றாவண்ணம் சேர்க்கப்பட்ட தோல்களையும், நீர்வற்றி வறண்ட சுனையை ஒத்த வாயினையும், பிறைபோல் தோன்றுகின்ற கவையினையும், பெண்களின் முன்கையில் அடுக்கப்பட்டிருக்கும் வளையணிகளை ஒத்த வார்க்கட்டும், நீலநிற வைரக்கல் வரிசையாக அடுக்கப்பட்டதுபோல் விளங்கும் தண்டினையும், பொன்னாலான கம்பியினைப்போன்று ஒரு சிறிதும் முறுக்கில்லாது நேராக இருக்கும் பேரியாழை, பெரும்பாணன் தனது இடப்புறம் அணைத்து வைத்துக்கொண்டிருக்கிறான்.

இந்தப் பாடலில், பேரியாழின் அமைப்பை விவரிப்பதற்கு, எத்தனை பொருத்தமான உவமைகள் சொல்லப்பட்டுள்ளன என்பதையும், அவை அனைத்துமே மக்களின் அன்றாட வாழ்வில், அவர்கள் பார்க்கும், பயன்படுத்தும் பொருட்களிலிருந்தே எடுத்துக்கையாளப்பட்டுள்ளன என்பதையும் சிந்தித்தால், இரண்டு செய்திகள் நமக்குப் புலப்படுகின்றன. ஒன்று, சங்கப்பாடல்களில் இருந்து, அன்றைய தமிழ் நிலத்தையும், அந்நிலத்தில் வாழ்ந்த மக்களின் வாழ்வு முறையையும் நாம் வரலாறாக அறிந்துகொள்ள முடிகிறது என்பது. அதன் காரணமாகவும், பாடல்களின் எளிமை காரணமாகவுமே இரண்டாயிரம் ஆண்டுகள் கடந்த பின்பும், சங்கப்பாடல்கள் நிலைத்துநிற்கின்றன என்பது மற்றொன்று.

பரிசில் வேண்டும் பாணனை ஆற்றுப்படுத்துதல்

காட்டில், யாரோடு, எவ்வழியில் பயணித்தால், வழிப்பயணம் பாதுகாப்பானது என்பதையும், வழிகாட்டும் பாணன் விளக்குகிறான்.

“பல்வெறுத் துமணர் பதிபோரு நெடுநெறி எல்லிடைக் கழியுநகர்க் கேம மாக” (65 - 66)
உப்பு வணிகர் பயணிக்கும் பாதையில், அவர்களோடு சேர்ந்து பயணிப்பது பாதுகாப்பானது.

“உல்குடைப் பெருவழிக் கவலை காக்கும் வில்லுடை வைப்பின் வியங்காட் டியவின்” (81 - 82)

காட்டு வழிகளில், வணிகர்கள் கடந்து செல்லும்போது, அவர்களிடம் இருக்கும் பொருட்களைக் கொள்ளையடிக்கும் கள்வர்கூட்டமும் இருந்திருக்கிறது. அந்தக் கள்வர்களிடம் இருந்து, வணிகர்களுக்குப் பாதுகாப்பு வழங்குவதற்காக, ஆங்காங்கே வில்லேந்திய வீரர்கள் நிறுத்தப்பட்டிருந்தனர்.. அதன் பொருட்டு, சுங்கச்சாவடிகள் அமைக்கப்பட்டு, சுங்கம் வசூல் செய்யப்பட்டிருக்கிறது. அந்தப் பெருவழியில் பயணம் செய்வது பாதுகாப்பாக இருக்கும் என்று பாணனுக்கு உணர்த்தப்படுகிறது.

குறிஞ்சி நிலத்து விருந்தோம்பல்

எயினர் விருந்தோம்பல்

“மான்றோர் பள்ளி மகவொடு முடங்கி”
ஈன்பிண வொழியப் பொகி நோங்காழ்
இரும்புதலை யொத்த திருந்துகணை விழுக்கோல்
உளிவாய்ச் சுரையின் மிளிர் மிண்டி” (89 - 92)

காட்டுவழியில், முதன்முதலாக எயினர் வசிக்கும் குடியிருப்புகள் குறுக்கிடும். அங்கு, ஈச்ச இலைகளினால் வேயப்பட்ட உயரமான குடிசையில்,

மகப்பேறான எயிற்றி, மான்தோல் விரிப்பில் படுத்திருப்பாள். அவளைத்தவிர மற்ற அனைவரும், நிலத்தைக்கிளரிப் புல்லரிசி எடுத்து வருவதற்கு வெளியே சென்றிருப்பார்கள்.

“நீழல் முன்றில் நிலவுற் பெய்து
குறுங்காழ் உலக்கை யோச்சி நெடுங்கிணற்று
வல் ஊற்று உவரி தோண்டித் தொல்லை
முரவுவாய்க் குழிசி முரியடுப் பேற்றி
வாரா தட்ட வாடுன் புழுக்கல்
வாடாத் தும்பை வயவா பெருமகன்
ஓடாத் தானை யொண்டொழர் கழற்கால்
செவ்வரை நாடன் சென்னியம் எனினே
தெய்வ மடையின் தேக்கிலைக் குவைஇறும்
பைநீர் சுடும்பொடு பதமிகப் பெறுவீர்.” (95 - 105)

எயிற்றியர் குடிசையின் முற்றம் விளா மர நிழலால் நிறைந்திருக்கும். தொண்டைமான் இளந்திரையனுடைய பாண் சுற்றம் என்று நீ சொல்வாயானால், அங்குள்ள நில உரலில் புல்லரிசியை இட்டு, எயினர் மகளிர், வயிரம் பாய்ந்த மரத்தினலான உலக்கையால் குத்தி எடுத்து, ஆழமான கிணற்றில் கொஞ்சமாக ஊறுகின்ற உப்பு நீரைக் கொண்டு வந்து, வாயுடைய பழைய பாணையில் உலைநீராக ஊற்றி, உடைந்த அடுப்பில் வைத்து, அரிசியைக் கழுவாமல் இட்டு சமைத்த சோற்றைக் கருவாட்டுடன் தெய்வத்திற்குப் பலி கொடுப்பதுபோல தேக்கு இலையில் படைத்துத் தருவர்.

அடுத்து, கானவர் வாழும் கடுமையான பாலைப் பகுதியைக் கடந்து செல்லவேண்டும்.. எயினர் வசிக்கும் அரண்களின் அமைப்பையும், அங்கு தங்கினால் என்னவிதமான உணவு கிடைக்கும் என்பதையும் பின்வரும் வரிகள் தெரிவிக்கின்றன.

“ஊகம் வேய்ந்த உயர்நிலை வரைப்பின்
வரைத்தேன் புரையும் கவைக்கடைப் புதையொடு
கடுந்துடி தூங்கும் கணைக்காற் பந்தாத்த
தொடர்நா யாத்த துன்னருங் கடிநநர்
வாழ்முள்வேலிச் சூழ்மிளைப் படைப்பைக்
கொடுநுகந் தழீஇய புதவிற் செந்நிலை
நெடுநுதி வயக்கழு நிரைத்த வாயில்
கொடுவில் எயினக் குறும்பிற் சேப்பின்
களர்வளர் ஈந்தின் காழ்கண் டன்ன
சுவல்வினை நெல்லின் செவ்வவிழ் சொன்றி
ஞமலி தந்த மனவுச் சூல் உடும்பின்
வறைகால் யாத்தது வயின்றொறும் பெருகுவீர்” (122 - 133)

ஊகம் என்னும் புல்லால் வேயப்பட்ட உயர்ந்த சுவர்களையும், மலைத் தேனீக்களின் தேனடையை ஒத்த அம்புக் கூடுகளையும், உறுதியான பந்தற்கால்களில் கட்டித் தொங்கவிடப்பட்டிருக்கும்,

உரத்து ஒலி எழுப்பும் ‘துடிகளையும்’, சங்கிலியால் கட்டப்பட்ட நாய்களையும், கடுமையான காவலையும் கொண்ட எயினர் வீடுகளையும், பல சிற்றுவியர்கள் வாழும் முள்வேலியினையும், அதனை அடுத்துள்ள காவல்காட்டினையும், பல பலகைகள் சேர்க்கப்பட்ட கதவுகளைக்கொண்ட வீடுகளையும், கூர்மையான கொம்புகளை உடைய காளைகளைக்கொண்ட ஊர் நுழைவு வாயிலில் நுழைந்து, வில்கொண்டு காட்டில் வேட்டையாடும் எயினர் அரண்களில் சென்று தங்குவீர்களானால், ஈச்சவிதை போன்றிருக்கும் சிவந்த நிறமுடைய சோற்றை, நாய்கள் கவ்விக்கொண்டு வந்த சினைமுட்டைகளைக்கொண்ட உடும்புக்கறி பொறியல் மறைக்கும் அளவிற்கு இடப்பட்ட உணவினை வீடுதோறும் பெறுவீர்.

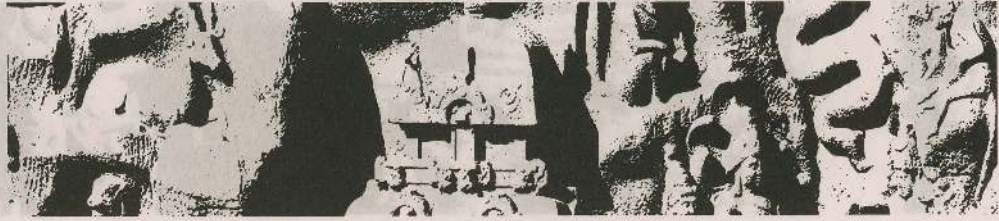
எயினர் குடிசைகளில் தங்கினால், அங்கு கிடைக்கும் உணவு பற்றி சிறுபாணாற்றுப்படையிலும் சொல்லப்பட்டிருக்கிறது.

“உறுவெயிற்கு உலைஇய உருப்புஅவிர் குரம்பை
எயிற்றியர் அட்ட இன்புளி வெஞ்சோறு
தேமா மேனி சில் வளை ஆயமொடு
ஆமான் சூட்டின் அமைவரப் பெருகுவீர்”
(சிறுபாணாற்றுப்படை 174 - 177)

மிகுந்த வெயிலால் வெப்பம் விளங்கும் எயினர் குடிசைகளில், எயின குலத்து மகளிர் இனிய புளியை இட்டு சமைத்த கடுசோற்றை, குடான ஆண்மான் இறைச்சியுடன் மாந்தளிர் மேனியும், வளைக்கரங்களும் கொண்ட உமது குடும்பத்துப் பெண்களுடன் பெறலாம்.

“யானை தாக்கினும் அரவுமேல் செலினும்
நீல நிற விசும்பின் வல் ஏறு சிலைப்பினும்
சூல்மகள் மாறா மறம்பூண் வாழ்க்கை
வலிகூட்டு உணவின் வாட்குடிப் பிறந்த
புலிப் போத்து அன்ன கருவில் சுற்றமொடு
செல்நா யன்ன கருவிற் சுற்றமொடு
கோள மன்னர் கடிபுலம் புக்கு
நாளா தந்து நறவுநொடை தொலைச்சி
இல்லடு கள்ளின் தோப்பி பருகி
மல்லன் மன்றத்து மதவிடை கெண்டி
மடிவாய்த் தண்ணுமை நடுவட் சிலைப்பச்
சிலைநலி லெறுழ்த்தோ ளோச்சி லவன்வளையு உப்
பகன்மகிழ் தூங்குந் தூங்கா இருக்கை
முரண்டலை கழிந்த பின்றை” (134 - 147)

யானை தாக்கினாலும், பாம்பு உடல்மீது ஊர்ந்து சென்றாலும், உரத்த ஒசையுடன் இடி இடித்தாலும் சூலுற்ற எயிற்றி சற்றும் அச்சம்கொள்ளாள். ஆண்புலியை ஒத்த எயினன், வேட்டைநாய் போன்று நினைத்ததை முடிக்கும் குணம்கொண்ட சுற்றத்தாருடன், பகை மன்னர்களின் காவல் நிறைந்த

நிலத்திற்கு, தகுந்த நேரத்தில் சென்று, பசுமாடுகளைக் கவர்ந்துகொண்டுவந்து, முன்பு குடித்த கள்ளுக்காக பசுமாடுகளைக் கொடுத்துக் கடன்தீர்த்து, பின்பு வளமான மன்றத்தில் அமர்ந்து, தங்கள் வீட்டில் சமைத்த, 'தோப்பி' எனப்படும் இனிமையானதும், நெல்லிலிருந்து தயாரிக்கப்பட்டதுமான கள்ளைக் குடித்து வளமான ஆட்டுக் கிடாயை அறுத்து சமைத்துத் தின்று, முழங்கும் மத்தள இசைக்கேற்ப வலிமையான தோள்களை அசைத்து ஆடி இன்புறும் சோம்பல் இல்லாத குடிகளைக் கடந்து சென்றால், முல்லை நிலத்தில் ஆயர்களின் குடியிருப்பு வரும். என்பதாகும்.

முல்லைநிலத்து ஆயர்குடியின் விருந்தோம்பல்

“அளவிலை உணவிற் கிளையுட னருத்தி நெய்விலைக் கட்டி பசும்பொன் கொள்ளான் எருமை நல்லான் கருநாகு பெருஉம் மடிவாய்க் கோவலர் குடிவயிற் சேப்பின் இருள்கிளை ஞெண்டின் சிறுவார்ப் பன்ன பகந்தினை மூரல் பாலொடும் பெருகுவீர் ” (163 - 168).

மோர் விற்றுப் பெற்ற நெல் முதலான உணவுப் பொருட்களை, தன் உறவினர்கள் அனைவருக்கும் உண்ணக் கொடுக்கும் பண்புடைய ஆயர்குடிப் பெண் நெய் விற்கிறாள். அதற்கு ஈடாக கட்டித் தங்கம் தரப்படுகிறது. அதனை வேண்டாம் என்று மறுத்து, பசுக்களையும் எருமைகளையும் ஈடாகப் பெறுகிறாள். அப்படிப்பட்ட கோவலர்களின் குடியிருப்பில் தங்க நேர்ந்தால், நண்டுக்குஞ்சுகள்போன்ற தோற்றமுடைய தினைச் சோற்றைப் பாலுடன் பெறலாம்.

“----- முள்ளுடுத் தெழுமா டோங்கிய தொழுவிடை வரைப்பிற் பிடிக்கணத் தன்ன குதிருடை முன்றிற் களிற்றுத்தான் புரையுந் திரிமரப் பந்தர் குறுஞ்சாட்டு ருளையோடு கலப்பை சார்த்தி நெடுஞ்சுவர் பறைந்த புகைகுழ் கொட்டிற் பருவ வானத்து பாமழை கடுப்பக் கருவை வேய்ந்த கவிங்குடிச் சீரூர் நெடுங்குரற் பூளைப் பூவி னன்ன குறுத்தான் வரகின் குறளவிழ்ச் சொன்றிப் புகரிணர் வேங்கை வீகண் டன்ன அவரை வான்புருக் கட்டிப் பயில்வற் றின்கவை மூரற் பெறுகுவீர்” (184 - 196)

முல்லை நிலத்து மக்கள் கால்நடைகளைப் பராமரிப்பவர்கள். அதனால் வீடுதோறும் தொழுவங்கள் இருக்கும். வரகு வைக்கோலால் வேயப்பட்டிருக்கும். அழகான குடிசைகளிருக்கும்.

உருளையும், ஏர்க்காலும் சாத்திசாத்தி, உயர்ந்த சுவர்கள் தேய்ந்திருக்கும். அந்தக் குடிசைகளின் முற்றத்தில், தினைகளால் நிறைக்கப்பட்ட பெரியபெரிய குதிர்களும், தினை திரிப்பதற்கான பெரிய அளவிலான திரிகல்களும் காணப்படும். அப்படிப்பட்ட ஆயர் குடியிருப்புகளில் தங்கினால், பூளைப் போன்ற வரகின் சோற்றில், வேங்கைப்பூ போன்ற வேகவைத்த அவரை விதையின் பருப்பை அதிகமாக விட்டு விரவிய 'மூரல்' சோற்றைப் பெறலாம்.

மருதநிலத்து உழுகுடிகளின் விருந்தோம்பல்

பாணன் செல்லும் வழியில், குறிஞ்சி, முல்லை நிலங்களைக் கடந்த பிறகு உழுகுடிகள் வாழும் மருதநிலம் வருகிறது. அந்த மருதநிலச் சிறப்பும், அங்கு வாழும் பல்வேறு மக்களும், அவர்களிடம் என்ன விதமான உணவு கிடைக்கும் என்பதையும் தெரிந்துகொள்ளமுடிகிறது.

“பழஞ்சோற் றமலை மனைஇ வரம்பிற் புதுவை வேய்ந்த கவிக்குடல் முன்றில் அவலெறி உலக்கைப் பாடுவிறத் தயல..” (224 - 226)

உழவர்குடியின் சிறார் பழஞ்சோற்றை வெறுக்கும்போது, நெல் வயல்களின் வரப்புகளின் அருகே அமைந்திருக்கும், புதிய வைக்கோலால் வேயப்பட்ட கூறைகளை உடைய வீடுகளின் முற்றத்தில், பெண்கள் அவல் இடித்துக்கொண்டிருப்பார்கள். இரண்டு செய்திகள் நமக்குத் தெரிய வருகின்றன. ஒன்று, பழஞ்சோறு உண்பது, பண்டைத்தமிழனின் உணவுக் கலாச்சாரமாக இருந்திருக்கிறது என்பது. அவல் இடித்து உணவாகப் பயன்படுத்தும் வழக்கம் சங்க காலத்திலேயே இருந்திருக்கிறது என்பது மற்றொரு செய்தி.

“தொல்பசி யறியாத துளங்கா விருக்கை மல்லற் பேரூர் மடியின் மடியா வினைஞர் தந்த வெண்ணெல் வல்சி மனைவா ழளகின் வாட்டொடும் பெறுவீர் ” (253-256)

வறுமையே அறியாத வளம் மிகுந்த ஊரில் தங்கினால், வீட்டில் வளர்த்தப் பெடைக்கோழிக் கறியுடன், வெண்ணெல் சோற்றையும் பெறலாம்.

மருதநிலத்து உழுகுடிப்பெண்கள் எவ்வகையான உணவு வழங்குவார்கள் என்பதை சிறுபாணாற்றுப்படையிலிருந்தும் தெரிந்துகொள்ள முடிகிறது.

“மருதம் சார்ந்த மருதத் தண் பணை அந்தணர் அருகா அருங்கடி வியன் நகர்

அம் தண் கிடங்கின் அவன் ஆழார் எய்தின்
வலம்பட நடக்கும் வலி புணர் எருத்தின்
உரன் கெழு நோன் பகட்டு உழவர் தங்கை
பிடிக்கை அன்ன பின்னு வீழ் சிறுபுறத்துத்
தொடிக் கை மகடூஉ மகமுறை தடுப்ப
இருங்காழ் உலக்கை இரும்புமுகம் தேய்த்த
அவைப்பு மாண் அரிசி அமலை வெண்சோறு
கவைத்தான் அலவன் கலவையொடு பெருகுவீர்”
(சிறுபாணாற்றுப்படை186 - 195)

மருத நிலத்தின் குளிர்ந்த வயல்களையும்,
அந்தணர் குடியிருப்புகளையும் கொண்ட, காவலை
உடைய பெரிய ஊர்களையும், அழகிய குளிர்ச்சியான
அகழிகளையும் உடைய ஆழமரை அடைந்தால்,
வலிமையுடன் நிமிர்ந்து நடக்கும் எருதைக்கொண்ட
உழவனின் தங்கை தனது மக்களைக்கொண்டு,
உங்களைத் தடுத்து, இல்லத்திற்குள் வரவேற்று,
பிளந்த கால்களைக்கொண்ட நண்டு மற்றும்
பீர்க்கங்காய்ப் பொறியலுடன் வெண்சோறு
தருவான்.

கரும்பாலைகள்

“விசைய மடீஉம் புகைகூழ் ஆலைதொறும்
கரும்பின் தீஞ்சாறு விரும்பினிர் மிசைமின்” (261,262)

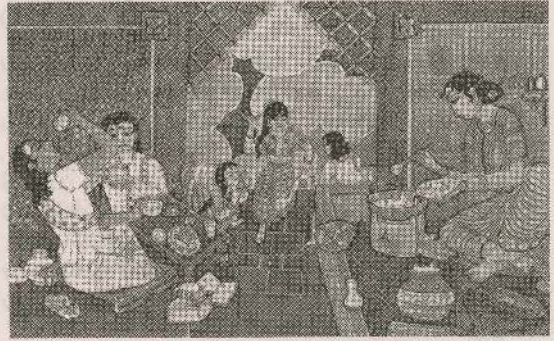
வளமான மருத நிலங்களில் நெல் மட்டுமல்லாமல்
கரும்பும் பயிர் செய்யப்பட்டிருக்கிறது. அதனால்
ஊர்களில் கரும்பாலைகளும் இருந்திருக்கின்றன.
அந்த ஊர்கள் வழியாகச் செல்லும்போது, வேண்டிய
அளவிற்கு இனிப்புகளையைய உடைய கரும்புச்சாறைக்
கேட்டுப்பெற்று அருந்தி மகிழலாம்.

வலைஞர் வாழ்வும், உணவும்

“இளையரு முதியருங் கிளையுடன் துவன்றிப்
புலவுனுளைப் பகழியுஞ் சிலையு மாணச்
செவ்வரி கயலொடு பச்சிறாப் பிறளும்
மையிருங் குட்டத்து மகவொடு வழங்கிக்
கோடை நீடினும் குறைபட லறியாத்
தோடாழ் குளத்த கோடுகாத் திருக்கும்
கொடுமுடி வலைஞர் குடிவயிற் சேப்பின்
பாப்புறை புற்றிற் குரும்பி யேய்க்கும்
பூம்புற நல்லடை யளைஇத் தேம்பட
எல்லையு மிரவு மிருமுறை கழிப்பி
வல்வாய்ச் சாடியின் வளைச்சற விளைந்த
வெந்நீர் அரியல் விரலை நறும்பிழி
தண்மீன் சூட்டொடு தளர்தலும் பெறுகுவீர்.”
(268 - 282)

மருதநிலம் என்று சொல்லும்போது, மழை நீரால்
நிறைந்திருக்கும் குளங்களும் இருந்திருக்கின்றன.
கடுங்கோடையிலும் வற்றாத குளங்களாக அவை

இருந்திருப்பது சிறப்பாகும்., வலைஞர் குடியைச்
சேர்ந்த இளைஞர்களும், முதியவர்களும் ஒன்றாகச்
சேர்ந்து, கயல் மீனும், இறால் மீனும்
துள்ளிக்கொண்டிருக்கும் அந்தக் குளங்களில் இறங்கி
மீன் பிடித்து வருவார்கள். வலைஞர்குடிப் பெண்கள்
உரலில் இட்டுக் குத்தாத கொழியல் அரிசியை
அழகிய களியாகச் சமைத்து உருவாக்கிய கூழை
அகலமான தட்டில் இட்டு ஆறச்செய்து, நல்ல
முனை-அரிசியை இடித்து அதனுடன் சேர்த்து,
வலிமையான வாயினை உடைய சாடியில் இட்டு,
அக்களிக்கு இனிமை சேர்வதற்காக இரண்டு
இரவுகள், இரண்டு பகல்வேளைகள் கழித்து,
வெந்நீரில் வேகவைத்து, வடிகட்டி, விரலால்துளாவி,
பிழியப்பட்ட மணம் மிகுந்த கள்ளினைப் பச்சைமீன்

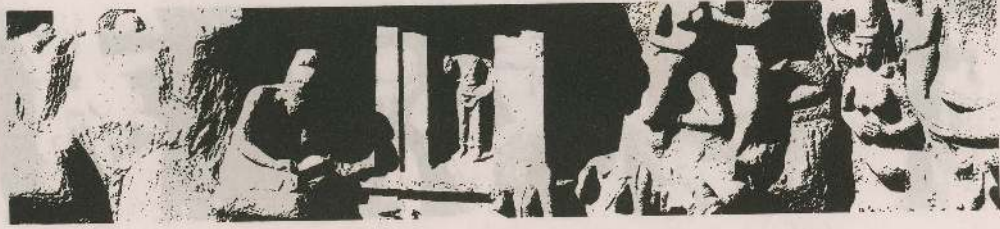

சுட்ட கறியுடன் தருவார்கள். உண்டு மகிழ்ந்து
பயணக் களைப்பைப் போக்கிக் கொள்ளலாம்.

அந்தணர் குடியிருப்பில் கிடைக்கும் உணவு

“பெருநெல் வானத்து வடவயின் விளங்கும்
சிறுமீன் புரையுங் கற்பி நறுநுதல்
வளைக்கை மகடூஉ பயிணிந் தட்ட
சுடர்க்கடைப் பறவைப் பெயர்ப்படு வத்தம்
சேதா நறுமோர் வெண்ணியின் மாதளத்
துருப்புறு பசங்காய்ப் போமொடு கறிகலந்து
கஞ்சக நறுமுறி அலைஇப் பைந்துணர்
நெடுமரக் கொக்கி நறுவடி விதர்த்த
தகைமாண் காடியின் வகைபடப் பெறுகுவீர்”
(302 - 310)

அருந்ததி விண்மீன் போன்ற கற்பினையும்,
மணம்வீசும் நெற்றியினையும், வளையல் அணிந்த
கைகளையும் உடைய அந்தணப்பெண் சமைத்த
கருடச்சம்பா நெல்சோற்றையும், சிறந்த பசுவின்
மணம்வீசும் மோரில் எடுத்த வெண்ணையில்
மாதுளங்காய், கொம்மளங்காய் ஆகியவற்றைப்
பொறித்து, அதில் மிளகுத்தூளும் கறிவேப்பிலையும்

தூவி, அவற்றோடு மாவடு ஊறுகாயினையும் மாலை வேளைகளில் பெறலாம்.

பட்டினத்தார் உணவு வழங்கி உபசரித்தல்

“.....முட்டில்
பைங்கொடி நுடங்கும் பலர்புகு வாயிற்
செம்பூத் தூய செதுக்குடை முன்றிற்
களளடு மகளிர் வள்ள நுடக்கிய
வார்ந்துகு சின்னீர் வழிந்த குழம்பின்
ஈர்ஞ்சே நாடிய விரும்பல் குட்டிப்
பன்மயிர்ப் பிணவொடு பாயம் போகாது
நென்மா வல்சி தீற்றிப் பன்னாள்
குழினிறுத் தோம்பிய குறுந்தா னேற்றைக்
கொழுதிணத் தடியொடு கூர்நறாப் பெறுகுவீர்.”

(336 - 345)

கள் குடிப்பவர்கள் வந்து செல்கின்ற அழகிய வாயில்களின் முன்பு, பெண்கள் கள் தயாரிக்கிறார்கள். அப்போது, அவர்கள் தட்டுகளைக் கழுவிதால் வழியும் குழம்பால் மண் சேறாகியிருக்கும். அச்சேற்றில், பலகுட்டிகளோடு பெண் பன்றி புரண்டுகொண்டிருக்கும். அப்பெண் பன்றியோடு புணர்ச்சி கொள்ளாமல் இருப்பதற்காக, குழிவெட்டி அதில் நிறுத்தி வளர்க்கப்பட்ட ஆண்பன்றியின் செழிப்பான தசைக்கறியைக் கள்ளோடு சேர்த்துப் பெற்று உண்ணலாம்.

நெய்தல் நிலத்து உணவுகள்

நெய்தலில், பரதவர் தரும் விருந்துபற்றி சிறுபாணாற்றுப்படையிலிருந்தும் அறிந்து கொள்ள முடிகிறது.

“கானல் வெண் மணல் கடல் உலாய் நிமிர்ந்
பாடல் சான்ற நெய்தல் நெடுவழி
மணி நீர் வைப்பு மதிலொடு பெயரிய
பனி நீர்ப் படுவின் பட்டினம் படரின்
ஓங்கு நிலை ஓட்டகம் மடியில் மடிந்தன்ன
வீங்கு திரை கொணர்ந்த விரை மர விறகின்
கரும் புகை செந்நீ மாட்டிப் பெருந்தோள்
மது ஏக்கறாடும் மாசு அறு திருமுகத்து
நுதி வேல் நோக்கின் நுளைமகள் அரித்த
பழம் படு தேறல் பரதவர் மடுப்ப
கிளை மலர்ப் படைப்பைக் கிடங்கில் கோமான்
தளை அவிழ் தெரியல் தகையோற் பாடி
அறல் குழல் பாணி தூங்கியவரொடு
வறல் குழல் குட்டின்வயிவயில் பெருகுவீர் “

சிறுபாணாற்றுப்படை (150 - 163)

கடற்கரைப் பட்டினமான எயிற்பட்டினத்திற்குச் சென்றால், நறுமணமுடைய அகில் கட்டைகளை

கடலைகள் கொண்டு வந்து சேர்த்திருக்கும். அவை கு வி க் க ப் ப ட் டி ரு ப் ப து , ஓ ட் ட க ம் உறங்கிக்கொண்டிருப்பதுபோலத் தோற்றம் தரும். அந்த விறகை எரித்து, கூர்மையான வேலைப்போன்ற கண்களை உடைய பரதவப்பெண் அரித்த, பழைய கள்ளைக் கொண்டு வந்து பரதவர்கள் உங்களுக்குத் தருவார்கள். நல்லியக்கோடன் புகழ்பாடி, குழலின் தாளக்கட்டுக்கு ஏற்ப ஆடும் விறலியருடன் உலர்ந்த குழல்மீன் குழம்பை ஒவ்வொரு வீட்டிலும் பெறலாம்.

தோப்பு வீடுகளும், அங்கு கிடைக்கும் உணவும்;

“குன்றுறள் யானை மருங்கு வேய்க்கும்
வண்டோட்டுத் தெங்கின் வாடுமடல் வேய்ந்த
மஞ்சள் முன்றில் மணநாறு படப்பைத்
தண்டலை யுழவர் தனிமனைச் சேப்பின்
தாழ்கோட் பலவின் குழ்சளைப் பெரும்பழம்
வீழில் தாழைக் குழவித் தீநீர்க்
கவைமுலை யிரும்பிடிக் கவுள்மருப் பேய்க்கும்
குலைமுதிர் வாழைக் கூனி வெண்பழம்
திரளரைப் பெண்ணை நூங்கொடு பிறவும்
தீம்பல் தார முனையிற் சேம்பின்
முளைப்புற முதிர்கிழங் கார்குவீர்”

உழுகுகள் வசிக்கும் தோப்புகளில் வீடுகள் தனித்தனியே இருக்கும். வீடுகளின் மேற்கரைகள், காய்ந்த தென்னை மடல்களால் வேயப்பட்டிருக்கும். முற்றத்தில் மஞ்சள் வளர்ந்திருக்கும். மணம்வீசும் மலர்ச்செடிகளைக்கொண்ட பூந்தோட்டங்களும் அத்தோப்புகளில் காணப்படும்.

அத்தோப்பு வீடுகள் வழியாகச் சென்றால், கவைமிகுந்த பெரிய பலாப்பழத்தின் சுளைகளும், தெங்கின் இளநீரும், வாழைப்பழமும், பனை நுங்கும், இன்னும் பல இனிப்பு சுவையுடன் கூடிய பொருட்களையும் பெறலாம். அப்படி, அத்தனை இனிப்புப் பொருட்களையும் உண்டு ஏற்படும் திகட்டலை, முளையுடைய சேப்பங்கிழங்கை உண்டு சுவையை மாற்றிக்கொள்ளலாம். என்னே ஒரு வியத்தகு விருந்து !

பாணன், இறுதியாக மன்னன் இளந்திரையனைச் சந்தித்து, அவனைப் போற்றிப் பாடுகிறான். அதைக்கேட்ட இளந்திரையன் பாணனை என்னவிதமாக உபசரிக்கிறான் என்பதோடு பெரும்பாணாற்றுப்படை முடிவடைகிறது.

இடனுடைப் பேரியாழ் முறையுளிக் கழிப்பிக்
கடன்அறி மரபின் கைதொழுஉப் பழிச்சி,
நின் நிலை தெரியா அளவை அந்நிலை, (448-464)
“இடனுடைப் பேரியாழ் முறையுளிக் கழிப்பிக்
கடனுடை மரபிற் கைதொழுஉப் பழிச்சி
நின்னிலை தெரியா அளவை யந்நிலை

நாவலந் தண்பொழில் வீவின்று விளங்க
நில்லா உலகத்து நிலைமை தூக்கி
அந்நிலை யணுகல் வேண்டி நின்னரைப்
பாசி யன்ன சிதர்வை நீக்கி
ஆவி யன்ன அவிர்நூற் கலிங்கம்
இரும்பே ரொக்கலொ டொருங்குட னுடிக் “

(462 - 470)

பெரும்பாணன், தனது இடதுபுறத்து இடுப்பில் அணைத்து வைத்திருக்கும் பேரியாழை இசைக்கவேண்டிய விதத்தில் இசைத்து, முன்னோர்கள் யாழ் தெய்வத்தை வழிபட்ட முறையறிந்து கைகளால் வணங்கி, நாவினால் மன்னனைப் புகழ்ந்துரைக்கிறான்.

இவ்வுலகில் புலவர்களால் பாடப்பட்ட அணைத்தும் நிலையில்லாதவை என்பதையும், புகழ் ஒன்றே நிலையானது என்றும் உணர்ந்த மன்னன். பாணனை அருகே அழைத்து, அவனது பாசிபடர்ந்த அழுக்கு உடையை அகற்றி, அரசவையில் வீற்றிருக்கும் மற்றவர்களுடன் வேறுபாடு தோன்றாத வகையில், பால்போல் வெண்மை நிறமுடைய ஆடையை அணிவிக்கிறான்.

“கொடுவான் கதுவிய விடுவான் நோன்கை
வல்லோன் அட்ட பல்லுன் கொழுங்குறை
அரிசெத் துணங்கிய பெருஞ்செந் நெல்லின்
தெரி கோளரிசித் திரணெடும் புழுக்கல்
அருங்கடித் தீஞ்சுவையமுதொடு பிறவும்
விருப்புடை மரபிற் கரப்புடை யடிசில்
மீன்பூத் தன்ன வான்கலம் பரப்பி
மகமுறை மகமுறை நோக்கி முகனமாந்து
ஆனா விருப்பிற் றானின் றூட்டி” (471 - 479)

அறுவான் பிடித்ததால் காய்ப்புற்ற கையால், சமையல்காரர் சமைத்த பல்வேறு தசைக் கறியையும், ஈரம் இல்லாத நெல்லரிசிச் சோற்றையும், விண்மீன் போன்று மின்னும் வெள்ளிக்கலங்களில் இட்டு, தாய் தன் மகனைப் பாசமுடன் கவனிப்பது போன்று, மன்னனே முன்னின்று, பாணனை உண்ணச்செய்து, அதனைப் பார்த்து இன்புறுவான்.

தமிழனின் உணவுக் கலாச்சாரம்:

பெரும்பாணாற்றுப்படையை வாசித்து முடிக்கும் எவருக்கும், பாணனுக்கு வழி சொல்வது போன்று அன்றைய தமிழ் மக்களின் நிலத்திற்கேற்ற வாழ்க்கை முறையையும், சூழலை ஒட்டிக் கிடைக்கும் பொருட்களைக் கொண்டே வீடுகளை அமைத்திருந்ததையும், சூழலைச் சார்ந்த உணவுப் பழக்கத்தையும் அறிந்துகொள்ள முடியும்..

அன்றைய தமிழ் மக்களின் வாழ்வு என்பது கூட்டு வாழ்க்கையாக இருந்திருக்கிறது. மார்க்கியம்போன்ற

சித்தாத்தங்கள் எல்லாம் உருவாகாத அன்றைய காலத்தில், தமிழர்களின் கூட்டு வாழ்க்கை, கூட்டு உழைப்பு, கூட்டாகவே உணவு தயாரித்தல், உணவு உண்ணல் போன்று, மறைவுகளின்றி, ஏற்றதாழ்வுகளின்றி, தொழில்சார்ந்து குடிகளாக வாழ்ந்திருக்கிறார்கள் என்பதை அறியும்போது, பழங்காலத் தமிழர்களின் உன்னதமான வாழ்வு கலாச்சாரம் நம்மை வியக்கவைக்கிறது..

மாத்திரமல்ல, தங்களை நாடிவரும் வழிப்போக்கர்களுக்கும், இல்லையென்று சொல்லாமல், தாங்கள் உண்ணும் அதே உணவைக் கொடுத்து, அவர்களை உண்ணச்செய்து சிறப்பு செய்திருக்கிறார்கள். இப்படி ஒரு சிறப்பான உணவுக் கலாச்சாரமும், பண்பாடும் அன்றைய தமிழ் மக்களிடம் இருந்திருக்கிறது என்பதை எண்ணி நாமெல்லாம் தமிழர்கள் என்னும் வகையில் பெருமைகொள்ளலாம். மற்றொன்று, எங்குமே உணவு விலைபேசப்படவில்லை என்னும் பண்பாட்டையும் பெருமையுடன் பதிவு செய்யவேண்டியுள்ளது.

பொதுவாக, அனைத்துக் குடியினருமே ஆடு, கோழி, முயல், உடும்பு, மான், மீன், கருவாடு, நண்டு, பன்றி இறைச்சியுடன் கள்ளையும் விரும்பி உண்டு மகிழ்ந்திருக்கிறார்கள் என்பதும் தெரிய வருகிறது. நெல், தினை, வரகு, புல்லரிசி, பால், மோர், நெய், அவரைப்பருப்பும், மாவடுவும் உணவாகப் பயன்படுத்தப்பட்டிருக்கின்றன.. கரும்புச்சாறும், இளநீரும், நுங்கும், பலாச்சுகளையும், வாழைப்பழங்களும் உணவாக வழங்கப்பட்டிருக்கின்றன என்பதும் நமக்குத் தெரியவருகிறது.

அப்படிப்பட்ட காலத்தில்தான், “யாதும் ஊரே, யாவரும் கேளிர்” என்று கணியன் பூங்குன்றன் பாடியிருக்கவேண்டும், அல்லது அவர் பாடியது, அந்த காலகட்டத்து தமிழ் மக்களின் கலாச்சாரத்தைக் குறிப்பதாக இருக்கவேண்டும்.

இரண்டாயிரம் ஆண்டுகளுக்கும் மேலாக, தமிழ்நிலத்தின் மீது தொடர்ந்து தொடுக்கப்பட்டப் பிறமொழிக் கலாச்சாரப் படையெடுப்புகளில், தமிழ்க்கலாச்சாரமும் தனது இயல்பில் மாறிவந்திருக்கும் வாய்ப்பும் நிறையவே உள்ளது.

பிறமொழியினர் ஏற்படுத்திய தாக்கங்களுக்கு அப்பாற்பட்டு, அண்மைக் காலங்களில் அறிவியல், தொழில்நுட்ப வளர்ச்சி காரணமாகவும், நாகரீக மோகத்திலும், போலி விளம்பரங்களாலும், புதிதாகப் பெற்றதைவிடவும், பாரம்பரிய உணவுக் கலாச்சாரம் உட்பட நாம் இழந்துநிற்கும் நமது உன்னதமான மரபுகள் அதிகம் என்றே சொல்லத் தோன்றுகிறது.

எது சரியான மொழிக் கொள்கை?

பொதுவாக மொழிக் கொள்கை என்று சொல்லும் போது நாம் என்ன புரிந்து கொள்கிறோம்? நான் பார்த்தவரையில் பலபேர் மொழிக்கொள்கை என்பது ஒரு மொழியைப் படிப்பதற்கான வாய்ப்பு என்று கருதுகிறார்கள். அல்லது பள்ளியில், கல்லூரியில் என்ன மொழி படிக்க வேண்டும் என்னும் விசயத்தைத்தான் நாம் மொழிக்கொள்கை என்று கவனத்தில் எடுத்துக் கொள்கிறோம். இது, மொழிக் கொள்கையின் பல கூறுகளில் ஒன்றுதான். மொழிக் கொள்கை என்பது அது மட்டும் கிடையாது. ஒரு நாட்டினுடைய ஆட்சி அதிகாரம் அதன் கூறுகளாக இருக்கக்கூடிய பாராளுமன்றம், நீதிமன்றம், நிர்வாகத்துறை, வெளியே இருக்கக்கூடிய பொருளாதாரம், வர்த்தகம், தொழில்துறை, நம்முடைய வாழ்வினுடைய ஒவ்வொரு இடத்திலும் எங்கெல்லாம் மொழியை நாம் பயன்படுத்துகிறோமோ எல்லா இடங்களிலும் நமக்குரிய அங்கீகாரம் எல்லாம் சேர்ந்ததுதான் மொழிக்கொள்கை.

ஒரு தனியார் பள்ளிக்கூடத்தில் இந்தி படிக்கும் வாய்ப்பு இருக்கும் பட்சத்தில் ஒரு ஏழை மாணவர் படிக்கும் அரசுப் பள்ளியில் அப்படியான வாய்ப்பு தரப்படவில்லை. இது பாரபட்சம் இல்லையா? என்ற கேள்வியை நிறையப் பேர் கேட்கிறார்கள். இந்தக் கேள்வி எங்கிருந்து வருகிறது? ஏன் இந்த ஒரு கேள்வி மீண்டும் மீண்டும் கேட்கப் படுகிறது? ஏன் இது ஒரு பாரபட்சம் என்று சொல்லப்படுகிறது? எது பாரபட்சம்?

இந்தியாவின் மொழிக் கொள்கை அடிப்படையிலேயே பாரபட்சமானது. அது இந்திய அரசாங்கத்தினுடைய அதாவது Union Government-இன் மொழிக் கொள்கைதான். ஆனால் அது ஒட்டு மொத்த நாட்டின் மொழிகொள்கையாக மாற்றப்பட்டுள்ளது. அதைக் கேள்வி கேட்காமல் நாம் வேறு எங்கேயோ கேள்வி கேட்கிறோம் என்று தோன்றுகிறது. அதைப்போல ஆங்கிலம் ஒரு அன்னிய மொழி. இந்தி இந்தியாவில் பேசக்கூடிய

மொழி. ஒரு அன்னிய மொழியை ஏற்றுக்கொள்கிற நாம் ஏன் இந்தியாவில் பேசக்கூடிய இந்தியை ஏற்றுக்கொள்வதில்லை. இந்தக் கேள்விகள் வெளிப்படையாகப் பார்க்கும்போது மிகவும் நியாயமான கேள்விகள் போலத்தான் தெரியும்.

ஒரு நாட்டின் மொழிக்கொள்கை ஒற்றை அடிப்படையில்கிடையாது. அது, பலகாரணங்களால் உருவாக்கப்படுகிறது. முதலாவதாக ஒரு நாட்டில் உள்ள அனைத்து மக்களுக்கும் பொதுவான ஒரு மொழி இருக்கும் நாடாக இருந்தால், (உதாரணமாக ஜெர்மனி அல்லது தாய்லாந்து, தென்கொரியா, பின்லாந்து, ஸ்வீடன்) கல்வி மொழி, வணிக மொழி, நிர்வாக மொழி எல்லாம் ஒன்றாக இருக்க முடியும். எந்த சிக்கலும் கிடையாது. இந்தியா அடிப்படையில் பல நாடுகளைக் கொண்ட ஒரு ஒன்றியம். இந்திய அரசியல் சாசனம் United union of states என்றுதான் சொல்கிறது. பல அரசுகள் சேர்ந்த ஒன்றியம் இந்தியா. அப்படியானால் அந்த அரசுகள் எப்படி இந்தியாவோடு இருக்கின்றன என்றால் பல்வேறு தேசிய இனங்களாக இருக்கின்றன. சரியாகச் சொல்லப் போனால் பல்வேறு தேசங்களாக இருக்கின்றன. ஆக இந்தியா ஒற்றைமொழி பேசும் தேசம் கிடையாது.

சம வாய்ப்பு வேண்டும்

எனவே இந்தியாவில் இங்கே இருக்கக் கூடிய அத்தனை மொழிகளுக்கும் சமமான வாய்ப்பு இருக்க வேண்டும் என்பது அடிப்படை. இரண்டாவதாக, மக்கள் சமூகத்தின் சமூக, பொருளாதார, கலாச்சார வளர்ச்சியை உறுதிப்படுத்துவதற்குத்தான் அரசியல் அமைப்புச் சட்டம், பாராளுமன்றம், நீதிமன்றம், பல்கலைக்கழகம், கல்லூரி, ஊராட்சி ஒன்றியம், ஊராட்சி எல்லாமே மக்கள் கூட்டத்தின் சமூக, பொருளாதார வளர்ச்சிக்காக கலாச்சார வளர்ச்சிக்காகத்தான் மொழிக் கொள்கை. ஆக ஒரு மொழிக் கொள்கையை உருவாக்கினால்

அறிஞர் அண்ணா

அனைவருக்கும் சமமான வாய்ப்பளிக்க வேண்டும். அனைவருக்கும் நீதி சமமாகக் கிடைப்பதற்காக, வர்த்தகம் உள்ளிட்ட அனைத்துத் துறைகளிலும் சம பங்களிப்பு இருப்பதாக இருக்க வேண்டும்.

சரியான மொழிக் கொள்கை

அப்படிப்பட்ட மொழிக் கொள்கைதான் கல்வியில் பிரதிபலிக்கும். ஆனால் நமது சிந்தனை எல்லாம் தலை கீழாக உள்ளது. நாம் முதலில் பள்ளிகளில் இருந்து தொடங்குகிறோம். ஆனால் அப்படி சிந்திக்கக் கூடாது. மாற்றி சிந்திக்க வேண்டும். இந்தியா பல மொழிகளைப் பேசக்கூடிய ஒரு நாடு. அதே நேரத்தில் ஒரே ஊரில் பல மொழி பேசக் கூடிய நாடு கிடையாது. சிங்கப்பூர் கூட multi linguistic state தான். அங்கே, சீன மொழி, மலாய்மொழி, தமிழ் மொழி இன்னும் பல மொழி பேசுவார்கள். அது கிட்டத்தட்ட மசாலா மாதிரி. ஆனால் இந்தியாவில் தெளிவாகவே தமிழகத் தாயகம், மலையாளத் தாயகம், பெங்களித் தாயகம், பஞ்சாபித் தாயகம், குஜராத்தித் தாயகம், மராட்டியத் தாயகம் இருக்கிறது. எனவேதான் இது பல நாடுகள் சேர்ந்த ஒரு கூட்டமைப்பாக உள்ளது. ஆக இந்தியாவில் ஒரு மொழிக்கு மட்டுமே அரசியல் சாசன அதிகாரத்தைத் தரக்கூடிய ஒரு கொள்கை இருக்க முடியாது. அரசியல் நிர்ணய சபையில் இதை விரிவாகப் பேசி நாம் தோற்று இருக்கிறோம். ஆனால், ஒரு சின்ன வெற்றி கிடைத்தது. ஆனாலும் இந்தியாவுக்கென்று ஆட்சி மொழி கிடையாது. எதை ஆட்சி மொழி என்று நாம் சொல்கிறோம் என்றால் official

language of union government. union government என்பது இந்தியாவை ஆளக்கூடிய அரசியல் சாசன அமைப்பு. அந்த அமைப்புக்குள் (பாராளுமன்றம், அமைச்சரவை நிர்வாகம் உள்ளிட்ட நிறுவனங்கள் உள்ளன) எந்த மொழியை அலுவல் மொழியாகப் பயன்படுத்துவது என்பதுதான் கேள்வி.

இந்தியாவில் ஒன்றிய அரசாங்கத்தின் அலுவல் மொழியாக முதலில் இந்தி மட்டுமே என்றார்கள், பிறகு ஆங்கிலமும் தொடரும்படி செய்தோம். அதற்கு தமிழ்நாட்டின் போராட்டம் தான் காரணம். ஆகவே

இந்தியாவில் இரண்டு அலுவல் மொழிகளிருக்கின்றன. நானே கூட இந்தியாவினுடைய என்று சொல்கிறேன். அது தவறு. இந்தியாவினுடைய ஒன்றிய அரசாங்கத்திற்கு இரண்டு அலுவல் மொழிகள் இருக்கின்றன. நாம் என்ன சொல்கிறோம் என்றால் இந்திய ஒன்றிய அரசாங்கத்தில் அனைத்து மொழிகளும் அலுவல் மொழிகளாக ஆக்கப்பட வேண்டும். மத்திய அரசை எந்த ஒரு குடிமகனும் எந்த மொழியில் தொடர்பு கொள்கிறானோ அதே மொழியில் பதில் அளிக்கக் கூடிய கடமை அரசுக்கு இருக்கிறது. அது மட்டுமல்லாமல் ஒவ்வொரு மாநிலத்திலும் அந்த மாநிலத்தின் ஆட்சி மொழி என்னவோ அந்த மொழியில் தான் மத்திய அரசாங்கத்தின் அலுவலகங்கள் இயங்க வேண்டும். இது தான் சரியான மொழிக் கொள்கையாக இருக்கும்.

அரசியல் காரணமே

மத்திய அரசை எந்த ஒரு குடிமகனும் எந்த மொழியில் தொடர்பு கொள்கிறானோ அதே மொழியில் பதில் அளிக்கக் கூடிய கடமை அரசுக்கு இருக்கிறது. அது மட்டுமல்லாமல் ஒவ்வொரு மாநிலத்திலும் அந்த மாநிலத்தின் ஆட்சி மொழி என்னவோ அந்த மொழியில் தான் மத்திய அரசாங்கத்தின் அலுவலகங்கள் இயங்க வேண்டும். இது தான் சரியான மொழிக் கொள்கையாக இருக்கும்.

ஒரு வங்கி தமிழ்நாட்டில் இருக்குமேயானால் அதில் மக்கள் தொடர்புக்கு தமிழ், அனைத்திந்திய அளவுக்கான தொடர்புக்கு ஆங்கிலம் இருக்க வேண்டும். இதுதான் தமிழ் நாட்டின் ஆட்சி மொழிச் சட்டம். அது கேரளாவில் மலையாளம், ஆங்கிலமாக இருக்கலாம். உத்தரப்பிரதேசத்தில் இந்தி, ஆங்கிலமாக இருக்கலாம். ஆனால் மத்திய அரசோடு, நேரடியாகத் தொடர்பு கொள்ளும் நேரத்தில் நமது அனைத்து மொழிகளுக்கும் சமமான அந்தஸ்த்து கொடுக்க வேண்டும். இன்னும் சொல்லப் போனால் அனைத்து மொழிகளும் சமம் என்கிற கோட்பாட்டை முதலில் கொண்டு வரவேண்டும்.

நடைமுறையில் இருக்கும் பிரச்சினையை எப்போது வேண்டுமானாலும் தீர்த்துக் கொள்ளலாம்.

ஐம்பது ஆண்டுகளுக்கு முன்பு பத்து மொழி ஆட்சி மொழி என்றால் சிரமமாக இருந்திருக்கும். ஆனால் இன்றைக்கு ஐரோப்பிய யூனியனில் இருபத்து நான்கு மொழி ஆட்சி மொழியாக இருக்கிறது. எந்தச் சிக்கலும் இல்லை. எதிர் காலத்தில் யார் வேண்டுமானாலும் எந்த மொழியில் வேண்டுமானாலும் பேசலாம், கேட்கிறவர்கள் எந்த மொழியில் வேண்டுமானாலும் கேட்டுக்கொள்ளலாம். யார் வேண்டுமானாலும் எந்த ஆவணத்தையும் எந்த மொழியில் இருந்தும் எந்த மொழிக்கும் மாற்றிக் கொள்ளலாம் என்ற நிலை வரப்போகிறது. கண்ணிமைக்கும் நேரத்தில் மொழி பெயர்க்கக் கூடிய மொழி பெயர்ப்பு தொழில் நுட்பம் வந்திருக்கிறது. ஆக இது நடைமுறை பிரச்சினை இல்லை. அரசியல் பிரச்சினை.

திட்டமிட்டு திணிக்கிறார்கள்

மீண்டும் மீண்டும் திட்டமிட்டு திட்டமிட்டு இந்தி மட்டுமே என்று சொல்லி அல்லது இந்தியும் ஆங்கிலமும் என்று சொல்லி நடைமுறையிலே இந்திதான் இந்தியாவின் ஆட்சி மொழியாக கொண்டு வரவேண்டும் என்று நினைக்கிறார்கள். அடுத்த கட்டமாக *Hindi is a national language of India* என்று சொல்கிறார்கள். இந்த புரிதலில் பார்த்தால் இந்தியாவின் ஆட்சியாளர்களில் ஒரு பகுதியினர் அது காங்கிரஸ், பாஜக வேறு பாடெல்லாம் கிடையாது. யாராக இருந்தாலும் சுதந்திரப்போராட்டம் தொடங்கியே வட இந்தியாவின் ஒரு அரசியல் ஆதிக்கம் கொண்டு முழுமையாகத் திட்டமிட்டு செயல்படுவதன் காரணமாக இந்த மொழிக் கொள்கை அவர்களிடம் இருக்கிறது. இதற்கு என்ன ஆதாரம் என்றால், வரலாறுதான் ஆதாரம்.

உலகத்தில் எங்கெங்கு பேரரசு போல ஒரு ஆட்சி நடக்கிறதோ அந்த இடங்களில் எல்லாம் ஒரு பகுதியினர் மொழியை; யாரிடம் அரசியல் அதிகாரம் இருக்கிறதோ அவர்களின் மொழியை இன்னொருவர் மீது திணிப்பதுதான் வரலாறு. இந்தியாவின் வரலாறு, பாகிஸ்தான் வரலாறு, சீனாவின் வரலாறு, இலங்கையின் வரலாறு, இந்தோனேசியாவின் வரலாறு எல்லாம் ஒன்றுதான். மெஜாரிட்டி மொழியை மைனாரிட்டி மீது திணிக்கின்றனர். அந்த வேலையை தொடர்ந்து செய்கிறார்கள். அதற்கு கட்டுக்கதைகளை உருவாக்குகின்றனர்.

முதல் கட்டுக்கதை என்ன? இந்தியா ஒரு நாடு. அதற்கென்று ஒரு மொழி இருக்கக் கூடாதா? இந்தியா ஒற்றை நாடல்ல. ஏற்கனவே பன்மொழி பேசக்கூடிய நாடு. நாடு என்பதை நிலப்பகுதியாக பார்த்தால் எதை வேண்டுமானாலும் சொல்லலாம். ஆனால் அரசியல்வாதையோடு சொல்லும்போது இந்தியா என்பது யூனியன் தான். இந்திய அரசியலமைப்பு அப்படித்தான் சொல்கிறது. அடிப்படையில் ஒரு பெடரேஷன். இந்திய நாடு அல்லது தமிழ்நாடு ஏன் ராம்நாடு என்கூட

சொல்லிக்கொள்ளலாம். தமிழ் நாட்டிற்குள்ளேயே குட்டி குட்டி பகுதிகளை எல்லாம் ஒரு காலத்தில் நாடு என்றுதான் சொன்னார்கள். சேர நாடு, சோழ நாடு, பாண்டிய நாடு, பல்லவ நாடு என்பது போல சின்னச் சின்ன ஊரைக்கூட நாடு என்றுதான் சொல்வார்கள். நாடு என்பது புவியியல் பகுதி. அவ்வளவுதான்.

இந்திய அரசியல் சாசனப்படி ஒரு யூனியன் நடைமுறையில் ஒரு பெடரேஷன். ஒரு யூனியனுக்கு, ஒரு பெடரேஷனுக்கு இணைப்பு மொழி வைத்துக்கொள்ளலாம். இந்தியா என்கிற இந்த யூனியன் உருவாவதற்கு பிரிட்டிஷ்காரர்கள் காலம்தான் சாத்தியமானது. அந்தக் காலகட்டத்தில் எல்லாப் பகுதிக்கும் வழங்கிய உலகத்தின் மற்ற பகுதிகளுக்கும் நாம் பயன்படுத்தக்கூடிய ஒரு மொழியை இணைப்பு மொழியாக ஆக்கினால் போதும் என்பதுதான் புத்திசாலித்தனமான நடைமுறை சாத்தியம். இதைத்தான் அறிஞர் அண்ணா மிகவும் அழகாக பாராளுமன்றத்தில் சொன்னார். அந்தக் கதை உங்கள் அனைவருக்கும் தெரியும். ஆங்கிலம். அன்னிய மொழி என்பதால் சேர்க்கக்கூடாது என்று சொன்னால் தமிழுக்கு இந்தியும் அந்நிய மொழிதான். அன்னிய என்பதை எதைவைத்து வரையறுக்கிறார்கள். பிரிட்டிஷ்காரன் தமிழ்நாட்டை ஏன் இந்தியாவினுடைய எல்லா பகுதியையும் சேர்த்து ஒரு அரசாக மாற்றும் முன்பு நமக்கு எல்லாமே அந்நியம் தான். அவர்களுக்கு நாம் மிலேச்சர்கள் தான். வட இந்தியர்கள் காலம் காலமாக வேற்று ஆளாகவும் மிலேச்சர்கள் ஆகவும் தான் பார்த்தார்கள். நாமும் அவர்களை வேற்று ஆளாகத்தான் பார்த்தோம். அந்நியன் என்கிற வார்த்தை அரசியல் வார்த்தை இல்லை. அது ஒரு கலாச்சார வார்த்தை.

இணைப்பு மொழிதான் தேவை

ஆங்கிலத்தின் தேவை இருப்பதன் காரணமாக உலகம் முழுக்க அது அமலில் உள்ளது. ஒரு காலத்தில் எந்தெந்த ஊர்களில் ஆங்கிலம் படிக்க வில்லையோ அவர்கள் கூட இன்று ஆங்கிலம் படிக்கிறார்கள். ஆக இணைப்பு மொழியாக தமிழ்நாட்டுக்கு வெளியே இருக்கிற எந்த ஒரு பகுதியையும் அது கர்நாடகாவாக இருக்கலாம் அல்லது கஜகஸ்தான் ஆக இருக்கலாம் ஆங்கிலத்தின் மூலமாக இணைப்பை ஏற்படுத்திக்கொள்ள முடியும் என்றால் அது இணைப்பு மொழி. ஆனால் தமிழும் இந்தியாவின் ஒன்றிய அரசாங்கத்தின் ஆட்சி மொழிகளுள் ஒன்றாக இருக்க வேண்டும் என்பதுதான் சரியான மொழிக்கொள்கை. இதை நான் அரசியல் ரீதியாகச் சொல்கிறேன்.

ஒரு சமூகப் பொருளாதார முன்னேற்றம் என்பதற்கு நவீன காலத்தில் என்ன பொருள் என்றால் ஒவ்வொரு சமூகத்திலும் இருக்கக்கூடிய மனிதர்களை குறிப்பாக குழந்தைகளை அறிவுள்ளவர்களாக மாற்றி, பல்வேறு துறைகளிலே அவர்கள் தொழில் செய்யவும் அல்லது தொடர்ச்சியாக ஆய்வில் ஈடுபடவும் வாய்ப்பு உருவாக்குவது என்பதுதான். ஒரு குழந்தையின்

உலகத்தில் உள்ள எல்லா ஆய்வாளர்களும் யுனெஸ்கோ போன்ற நிறுவனங்களும் தாய்மொழி மூலமாக அறிவை ஒருவருக்கு கொடுங்கள், பிறகு அவர் எத்தனை மொழி வேண்டுமானாலும் கற்றுக் கொள்ளலாம் என்கிறார்கள்.

எதிர்காலம் என்ன? எதிர்காலத்தில் அவர்கள் ஒரு இடத்தில் ஊழியராக இருப்பார்கள் அல்லது ஒரு இடத்தில் தொழில் செய்வார்கள் அல்லது ஆராய்ச்சியில் ஈடுபடுவார்கள். எப்படிப் பார்த்தாலும் அது ஒரு தொழில் ஆகத்தான் இருக்கும். அடிப்படையில் ஒரு carrier ஒரு பணிக்கு அவர்களை நாம் தயார்படுத்துவது. ஆனால் சமூகப் பொருளாதாரம் என்று சொல்வது அதுமட்டுமல்ல. ஒட்டுமொத்தமாக அனைத்து அறிவையும் அவர்களுக்குத் தருவதுதான் சமூகப் பொருளாதாரத்தில் முதல் படிநிலை. அதற்குத்தான் கல்வி தேவைப்படுகிறது. பிறகு அந்த அறிவைப் பெற்றவர்கள் நிறுவனங்களில் அந்த அறிவை ஒரு தொழிலாக, வெளிப்பாடாக, படைப்பாக கொண்டு செல்வார்கள். அந்த இடத்தில் மொழி செயல்படும். பிறகு அவர்கள் ஊதியத்தின் மூலமாக சம்பாதிப்பதை தங்கள் வாழ்க்கையின் பல்வேறு துறைகளில் செலவிடுகிறார்கள். குடும்பம், பொழுதுபோக்கு, கலாச்சாரம், சுற்றுலா என என்ன வேண்டுமானாலும் இருக்கலாம். அப்படி பல துறைகள் சம்பந்தப்பட்டதுதான் மனித வாழ்க்கை.

தாய்மொழியில் வாய்ப்பு வேண்டும்

ஒரு உதாரணம் சொல்கிறேன். ஒரு ஜெர்மானியர் அல்லது ஒரு சீனர், ஒரு ஐப்பானியர் இருக்கிறார் என்றால் அவரைப் பொருத்தவரை எந்த ஒரு இரண்டாவது மொழியின் துணையே இல்லாமல் அவருடைய தாய் மொழி என்னவோ அந்த மொழியில் எல்லாமே கிடைக்கிறது. அதே சமயத்தில் உலகத்தோடு தொடர்பு கொள்வதற்கு இன்னொரு மொழியையும் அவர்கள் கற்றுக் கொள்கிறார்கள். அதனால் பொருளாதார ரீதியாக வெற்றி பெற்ற நாடுகள் வளர்ந்த நாடுகள் என்று எதையெல்லாம் சொல்கிறோமோ அவர்கள் முதலில் தங்களுடைய தாய்மொழியிலேயே எல்லாவற்றையும் கொண்டு வந்தார்கள்.

தங்களுடைய வளர்ச்சிக்கு இன்னொரு மொழியை கற்றுக்கொள்ள வேண்டியதை அவசியமாக வைக்கவே இல்லை. அப்படி இன்னொரு மொழி கற்றுக்கொள்ள தேவைப்பட்டால் அதை கற்றுத்தர அமைப்புகள் இருக்கின்றன. ஐரோப்பாவில் ஒவ்வொரு நகரத்திலும் மொழிப் பள்ளிகள் இருக்கின்றன. சீனாவிலும், ஐப்பானியலும், கொரியாவிலும் தெருவுக்குத் தெரு ஆங்கில Institute தனியே இருக்கிறது. பள்ளிக்கூடங்கள் இருக்க வேண்டுமென்ற அவசியமே கிடையாது.

உலகத்தில் உள்ள எல்லா ஆய்வாளர்களும் யுனெஸ்கோ போன்ற நிறுவனங்களும் தாய்மொழி மூலமாக அறிவை அவருக்கு கொடுங்கள், பிறகு அவர் எத்தனை மொழி வேண்டுமானாலும் கற்றுக் கொள்ளலாம் என்கிறார்கள். அறிவுதான் மொழிக்கு அடிப்படை, மொழி அறிவுக்கு அடிப்படை

கிடையாது என்று சொல்கிறார்கள். ஒரு பிறந்த குழந்தை கொஞ்சம் கொஞ்சமாக இந்த உலகத்தை அறிந்து கொள்ளும் போது தான் மொழியே உருவாகிறது. ஆக அறிதல் முதல் மொழி அதனுடைய விளைவு.

அறிதல் என்ற செயல்பாடு இல்லாமல் கற்றல் என்ற செயல்பாடு இல்லை. அறிவு என்றால் ரொம்ப பெரியது கிடையாது. சிறியதும் கூட அறிவுதான். ஆக இந்த அறிதல் என்ற செயல்பாடு இயல்பாக தாய்மொழியில் நடந்து அதைக் கற்றுக்கொள்ளும்போது பிறகு அதை வெளிப்படுத்துவதற்கு அல்லது கூடுதலாக கற்றுக்கொள்வதற்கு நீங்கள் எத்தனை மொழியை வேண்டுமானாலும் கற்றுக் கொள்ளலாம். ஆனால் உங்களுடைய தாய்மொழியிலேயே சிறப்பான வாழ்க்கை வாழ வாய்ப்பு தரப்பட வேண்டும்.

ஆங்கிலம், பிரஞ்சு, இந்தி என எந்த மொழி வேண்டுமானாலும் படியுங்கள். ஆனால் தமிழ்நாட்டில் ஒருவர் தமிழ் மட்டுமே படித்து உயர்ந்த இடத்திற்கு போவதற்கான வாய்ப்பு இருக்க வேண்டும். அவர் ஆங்கிலம் படித்து நிறைய கற்றுக் கொள்வதையும் அல்லது இந்தி படித்து வடநாட்டில் போய் வேலை செய்வதையும் எல்லாம் நான் மறுக்கவில்லை. ஆனால் தாய்மொழியிலேயே அனைத்தும் கற்றுக்கொள்வதற்கான அடித்தளம் என்பது ஒரு மனித உரிமை. அதைத்தான் linguistic right என்று சொல்வோம். பள்ளிக்கூடத்தில், கல்லூரியில் படிக்கும் போது, ஆராய்ச்சியில் ஈடுபடும் போது, வர்த்தகம் செய்யும் போது, நூலகங்களில் நூல்கள் பெறும் போது, இன்டர்நெட் அல்லது வாட்ஸ்அப் அல்லது ஏதாவது பயன்படுத்துவதற்கான உரிமை எல்லாம் எனக்கு என் மொழியில் இருக்க வேண்டும். தமிழில் 80% அவ்வாறு இருக்கிறது. அதனால் நமக்கு ஆச்சரியமாக தோன்றாது. பல இடங்களில் இது கூட சாத்தியமில்லை.

ஆதிக்கத்திற்கான கொள்கை

இந்தியா மொழிக் கொள்கையை எப்படி வைத்திருக்கிறது என்றால் இந்திக்கு மட்டும்தான் எல்லாம். தத்துவரீதியாக பாஜக வந்தால் கூடுதலாக சமஸ்கிருதம் சேர்த்துக் கொள்வார்கள். காங்கிரஸ் வரும்போது அதிகம் பேச மாட்டார்கள். ஆங்கிலம் எல்லோருக்கும் தேவைப்படுகிறது என்பதால் இந்தியாவில் தவிர்க்க முடியாது. மற்ற மொழிகளைப் பற்றி கவலைப்படவில்லை. அரசியல் ரீதியாகப் பார்த்தாலும் அனைத்து மொழிகளுக்கும் சம அந்தஸ்து என்பதை ஒப்புக்கொள்ள மறுக்கிறார்கள். சமூக, பொருளாதார வளர்ச்சிக்கு தாய்மொழி அடிப்படை என்பதை ஒப்புக்கொள்ள மறுக்கிறார்கள். ஒரு சிலர் வட இந்தியாவில் இருக்கக்கூடிய ஆதிக்க சமூகங்களின் ஆதிக்கத்திற்கான மொழிக்

கொள்கையை தான் இந்தியாவின் மொழிக்கொள்கை என்று சொல்கிறார்கள்.

காலனிய ஆதிக்கம்

‘இந்தி பிரச்சார சபா’ என்று ஏன் வைக்கிறீர்கள் Indian language பிரச்சார சபா என்று வைத்து எல்லா மொழியையும் கற்றுக்கொடுங்கள். எங்களிடம் இருந்து தானே வரி வாங்குகிறீர்கள். பிறகு ஏன் இந்திக்கு மட்டும் செலவு செய்கிறீர்கள் என்று மத்திய அரசைச் சார்ந்த ஒருவரிடம் கேட்டபோது அவர் “அதற்குத்தான் தமிழ்நாடு அரசு இருக்கிறது” என்கிறார். இந்திக்கு உத்தரப்பிரதேச அரசா செலவிடுகிறது. மத்திய அரசு தானே செலவிடுகிறது.

இந்தியாவில் மத்திய அரசுக்கு அதிக அளவு வரிப்பணம் தருபவர்கள் இந்தி பேசாத மாநிலங்கள். தமிழ்நாடு, மகாராஷ்டிரா, பஞ்சாப், கேரளாதான் அதிகமான வரி தருகிறார்கள். ஆனால் செலவிடுவது எல்லாம் இந்திக்கு மட்டும்; இந்தப் பாரபட்சம் சாதாரணமானது கிடையாது. கிட்டத்தட்ட காலனிய அணுகுமுறை அளவுக்கு வந்தாயிற்று. அதுதான் கனிமொழிக்கு நடந்தது. அதுதான் வெற்றிமாறனுக்கு நடந்தது. சென்னையில் இருக்கும் விமான நிலையத்தில் ஒரு அதிகாரி உனக்கு இந்தி தெரியவில்லை என்றால் நீ இந்தியனா என்று மக்களால் தேர்ந்தெடுக்கப்பட்ட கனிமொழியை கேள்வி கேட்க முடிகிறது என்று சொன்னால் அதற்குப் பெயர்தான் இந்தி காலனிய ஆதிக்கம்.

கண் முன்னாலேயே அதற்கு உதாரணம் இருக்கிறது. மத்திய அரசு இந்தியில் தான் இயங்கும். எனவே இந்தி பேசுபவர்களுக்குத்தான் வேலை கொடுப்பேன் என்று தெளிவாகப் பேசுகிறது. நூற்றுக்குத் தொண்ணூறு சதவீதம் மத்திய அரசின் வேலை வாய்ப்புகள் தமிழ்நாட்டிலும், கர்நாடகத்திலும், கேரளத்திலும், மேற்கு வங்கத்திலும், பஞ்சாபிலும் இந்தி பேசுபவர்களுக்கு மட்டுமே தரப்படுகிறது. இந்தி படித்தால் மத்திய அரசு வேலை கிடைக்கும் என்று சொன்னார்களே! ஏன் வேலை கிடைக்கவில்லை? அரசுப் பள்ளியில் மட்டும் தானே இந்தி படிக்கவில்லை. தனியார் பள்ளியில் இந்தி படித்துள்ளார்களே! பெரும்பாலும் வங்கி, ரயில்வே போன்ற தேர்வு எழுதவில்லையா? அவர்களுக்கு எங்கே வந்தது வேலை. நூற்றுக்கு 90 சதவீதம் வட இந்தியர்களை கொண்டு வந்து இங்கே மத்திய அரசு வேலையில், மத்திய பொதுத்துறை வேலைகளில் போடுகிறார்கள் என்றால் இங்கு இருப்பது மொழிக் கொள்கை அல்ல. மொழியைக் கருவியாகப் பயன்படுத்திக்கொண்டு இந்தியாவின் ஒரு தரப்பு மக்கள் இன்னொரு தரப்பு மக்கள் மீது ஆதிக்கம் செலுத்தக்கூடிய காலனிய ஆதிக்கம்.

இரண்டாம்தர குடிமக்களா நாம்?

சென்னைக்கு வரக்கூடிய ஒரு விமானம் அது மலேசியன் ஏர்லைன்ஸ் ஆகவோ, சிங்கப்பூர் ஏர்லைன்ஸ் ஆகவோ, பிரிட்டிஷாரின் பிரிட்லிஷ் ஏர்வேஸாகவோ, ஸ்ரீலங்கன் ஏர்லைன்ஸ் ஆகவோ இருந்தால் ஒரு நிமிடம் தமிழிலே வரவேற்பு செய்கின்றார்கள். சென்னையிலிருந்து மதுரைக்கு

போகக்கூடிய ஒரு விமானம் அது இண்டிகோ விமானம் ஆக இருந்தால் இங்கிருந்து இரண்டு இடமும் தமிழ்நாட்டுக்கு உள்ளேதான் இருக்கிறது: தமிழில் அறிவிப்புச் செய்வது இல்லை. ஆங்கிலத்தில் இந்தியில் அறிவிக்கிறார்கள். இதை சாதாரணமான விஷயமாக நினைக்கலாம், ஆனால் இண்டிகோ விமானம் எதற்கு ஆங்கிலத்திலும் இந்தியிலும் பேசுகிறது. அதைக் கேட்கும்போது இது இந்தியாவுடைய பாலிசி என்கிறார்கள். நான் ஆரம்பத்திலேயே சொன்னேன் இந்தியாவினுடைய பாலிசி இல்லை Union Government உடைய Official Language policy க்கும் மக்களுடைய பணத்தை வாங்கிக்கொண்டு சேவை செய்யக்கூடிய ஒரு விமான நிறுவனத்திற்கும் என்ன சம்பந்தம் இருக்கிறது. என்னுடைய பணத்தை வாங்கிக்கொண்டு விமான சேவை நடத்துகிறீர்கள். ஆனால் என்னுடைய மொழியிலே சேவை தர மறுக்கிறீர்கள். ஜெர்மனியிலோ, இங்கிலாந்திலோ, ரஷ்யாவிலோ, சீனாவிலோ இதைச் செய்ய முடியுமா?

ஒன்றிய அரசின் Official Language policy யே தவறு என்று நாம் சொல்லுகிறோம். ஒரு வாதத்திற்காக அது சரி என்றே வைத்துக்கொண்டாலும் Union Government ன் Official Language policy எப்படி இண்டிகோ விமான நிறுவனத்திற்குப் பொருந்தும். அது எப்படி வங்கிக்குப் பொருந்தும். ஏனென்றால் அரசினுடைய தொடர்புகளுக்கு மட்டும் தான் ஆங்கிலமும் இந்தியும்; மக்களுக்கும் அரசுக்குமான தொடர்பு எப்படி தமிழில் இல்லாமல் இருக்க முடியும். இவர்கள் ஓட்டுக் கேட்க தமிழ்நாட்டுக்கு வரும்போது தமிழில் தானே ஓட்டு கேட்கிறார்கள். வருமான வரித்துறை வரிகட்ட சொல்லும்போது தமிழில்தானே அறிவிப்புகள் இருக்கிறது. ஓட்டு கேட்கும்போது மட்டும் வணக்கம் ஆனால் வேலைக்கு போகும்போது மட்டும் நமஸ்காரா?

இந்தியாவில் இருக்கக்கூடிய தனியார் நிறுவனங்கள் அத்தனையுமே கூட மத்திய அரசாங்கத்தின் ஆட்சி மொழிக் கொள்கையை பயன்படுத்துவோம் என்று நிர்ப்பந்திக்கிறார்கள். ஏற்கனவே தமிழ்நாட்டில் உள்ள விமான சேவை, ரயில்வே சேவை, பெல் நிறுவனம் போல எல்லாவற்றிலும் தமிழ் கட்டாயம் பயன்படுத்த வேண்டும் என்ற சட்டம் இருந்தால் தமிழ்நாட்டைச் சேர்ந்தவர்கள்தான் வேலைக்கு வைத்துக் கொள்ள முடியும். ஆனால் அது தேவையில்லை என்று முடிவுக்கு வரும்போது எல்லா வேலை வாய்ப்புகளும் வட இந்தியருக்குத் தந்து இந்தியில் பேசலாம். சென்னையில் இருந்து கோவைக்கு, மதுரைக்கு செல்லும் விமானத்தில் அறிவிப்பு இந்தியிலும் இங்கிலீஷிலும் தான் இருக்கும் என்று சொன்னால் தமிழனுக்கு வேலை தர வேண்டிய அவசியமில்லை. தமிழர்களை சுட்டுக்கொண்டு இனப்படுகொலை செய்த இலங்கையில் கூட இந்த நிலைமை கிடையாது. ஆக இந்தியாவினுடைய மொழிக் கொள்கை அரசியல் ரீதியாக நம்மை இரண்டாம்தர குடிமக்களாகவே நடத்துகிறது.

ஏன் இருமொழிக் கொள்கை?

ஏன் இருமொழிக் கொள்கையை அண்ணா

கொண்டு வந்தார். இந்தி இந்தியாவில் வெறும் மொழியாக செயல்படவில்லை. அது ஒரு அரசாங்கத்தினுடைய திட்டமாக, கலாச்சார எந்திரமாக செயல்படுகிறது. மகாராஷ்டிரா, பஞ்சாப், வங்காளம், ஒரிசா இந்த நான்கு மாநிலங்களுக்கும் முறையே மராத்தி, பஞ்சாபி, பெங்காலி, ஒரியாதான் தாய்மொழி. ஒரு ஐம்பது ஆண்டுகளுக்கு முன்பு இந்த மாநிலங்களில் இந்த மொழிகள்தான் முதன்மையான உள்நூர் மொழியாக பயன்படுத்தப்பட்டது. இந்தி பசார் மொழியாக பேசப்படுகிறது. பசார் மொழி என்றால் ஒரு இணைப்பு மொழி. அதுவும் இந்துஸ்தானி பயன்படுத்தப்படுகிறது. எது இந்துஸ்தானி என்றால் முகலாயர் ஆட்சிக்கு உட்பட்ட இடங்களில் உருவான ஒரு 300, 400 வருடமாக வணிகர்களால் பயன்படுத்தப்பட்ட ஒரு மொழி. அது மேற்கு உத்தரப் பிரதேசத்தில் கிட்டத்தட்ட தாய்மொழி போல இருந்தது. மீதி எல்லா இடங்களிலும் அது பசார் Language என்று அழைக்கப்பட்டது. உலகில் பல பசார் Language உண்டு. மலாய்மொழி கூட ஒரு பசார் Language தான். தமிழ் கூட ஒரு காலத்தில் மலேசியாவிலும், சிங்கப்பூரிலும், பர்மாவிலும் பசார் மொழியாக இருந்தது. அதனை கொஞ்சம் கொஞ்சம் புரிந்து கொள்வார்கள். இந்துஸ்தானி இந்தியுடைய சகோதர மொழி என்பதால் தமிழ் தெலுங்கு போல, தமிழ் கன்னடம் போல, தமிழ் மலையாளம் போல சில ஒற்றுமைகள் இருக்கிறது. ஆனால் அவரவர் இடத்தில் அவரவர் மொழிதான் ஆட்சி மொழியாக இருக்கிறது. அல்லது சமூகத்தின் முதன்மையான மொழியாக இருக்கிறது.

ஏற்றுக்கொண்டதும் திணிக்கப்படுவதும்

இன்றைக்கு இந்திக்கு எதிரான போராட்டம் மகாராஷ்டிராவில், கர்நாடகாவில், பஞ்சாபில் மற்றும் பல மாநிலங்களில் நடக்கிறது. கடந்த நான்கு ஆண்டுகளில் மட்டும் கேரளா, கர்நாடகா, ஆந்திரா, தெலுங்கானா, மகாராஷ்டிரா, கோவா, பஞ்சாப், மேற்கு வங்கம் ஆகிய மாநிலங்களில் அந்த மாநில அரசுகள் அனைத்துப் பள்ளிகளிலும் தங்கள் தாய் மொழியை கட்டாயமாக கற்றுக் கொடுக்க வேண்டுமென்று அரசாணை போட்டிருக்கிறார்கள்; சட்டத்தை இயற்றி இருக்கிறார்கள், அல்லது வலியுறுத்தி இருக்கிறார்கள். தமிழ்நாடு எப்போதோ செய்ததை ஏன் அவர்கள் இப்போது செய்கிறார்கள் என்றால் இந்த இடங்களிலெல்லாம் இந்தி உள்நூர் மொழிகளை பதிலீடு செய்ய ஆரம்பித்துவிட்டது. மும்பையில் மராத்தி இல்லை, கல்கத்தாவில் வங்காளி அழிந்து கொண்டிருக்கிறது. ஒரிசாவில் ஒருவரும் ஒரிய மொழி படிப்பதில்லை. இந்தி தான் படிக்கிறார்கள், பஞ்சாப் சொல்லவே தேவையில்லை ஏற்கனவே அவர்கள் பாதி பாதியாக இருக்கிறார்கள்; அவர்கள் மொழி அழிக்கப்படுகிறது.

இரண்டு ஆண்டுகளுக்கு முன்பு நவம்பர் 1ஆம் தேதி 2018 சண்டிகர் நகரில் தங்களுடைய மொழியான பஞ்சாபி மொழியை அரசு பயன்படுத்த வேண்டும் என்ற மிகப்பெரிய ஊர்வலத்தில் நான் கலந்து கொண்டேன். மூன்றாண்டுகளுக்கு முன்பு கர்நாடகத்தில் நடந்த பல மொழி உரிமைப் போராட்டங்களில் நான் கலந்து கொண்டிருக்கிறேன். அதேபோல இரண்டு ஆண்டுகளுக்கு முன்பு மேற்கு வங்காளத்தில் கூட்டாட்சி பற்றிய ஒரு கூட்டத்தில் நான் பேசியிருக்கிறேன். அதில் கலந்து கொண்டவர்கள் தமிழ்நாட்டின் இருமொழிக்

“ராமசரித் மனாஸ்”
(ராமசரிதமானஸ்)
என்ற இலக்கியத்தை
துளசிதாசர் எழுதினார்
என எல்லோரும்
சொல்வார்கள்.
பாடத்தில் துளசிதாசர்
இந்தியில்
ராமசரிதமானஸ்
எழுதினார் என்று
படிக்கிறோம். ஆனால்
இது எழுதப்பட்டது
இந்தி மொழியில்
அல்ல; லக்னோவில்
பேசப்பட்ட அவதியில்.

கொள்கை தான் சிறந்தது நாங்கள் ஏமாந்து விட்டோம் என்று பேசினார்கள். ஆக இந்தி உள்நூர் மொழிகளை கப்ள்கரம் செய்கிறது. ஆங்கிலம் இதை செய்யவில்லையா? என்று கேட்டால், ஆமாம் ஆங்கிலமும் இதைச் செய்கிறது. ஆனால் ஆங்கிலம் என்ன செய்ய முடியாது என்றால் ஒட்டுமொத்தமாக நமது சமூக கலாச்சார வாழ்க்கையை மாற்ற முடியாது. ஆனால் இந்தி அப்படி இல்லை; நமது சினிமாவை அழிக்கிறது. ஹாலிவுட் படங்கள் தமிழ் சினிமாவை பாதித்ததா? இல்லை. ஆனால் இந்தி படம் மராட்டிய சினிமாவை அழிக்கிறது. ஒரு சிபிஎஸ்சி ஆங்கிலக்கல்வி தமிழ்க் கல்வியை முழுமையாக அழிக்கவில்லை. ஆனால் இந்தி அழிக்கிறது; மற்ற இடங்களில் இந்தியை பயன்படுத்தும்போது உள்நூர் மொழியை பயன்படுத்தாமல்

போவதற்காக இந்தி திணிக்கப்படுகிறது.

இரண்டாவது இப்போது இருக்கும் ஆங்கில மோகம், இன்னும் 20 ஆண்டுகளுக்குப் பிறகு உலகம் முழுக்கவும் இருக்காது. ஆங்கிலம் என்பது நாம் ஏற்றுக்கொண்ட ஒரு விஷயம்; இந்தி நம் மீது திணிக்கப்படுவது. உலகம் முழுக்கவே ஏற்பட்டு வரும் மாற்றங்களை பார்த்தால் உலகப் பொது மொழி என்ற ஒன்று இருக்காது என்கிறார்கள். அந்த அளவுக்கு தொழில்நுட்பம் கை கொடுக்கப் போகிறது.

இந்தி கொன்ற மொழிகள்

உத்தரப்பிரதேசம், மத்தியப் பிரதேசம், அரியானா, உத்தரகண்ட், ஜார்கண்ட், சத்தீஸ்கர் ஆகியனதான் இந்தி பேசும் பகுதி. இந்த பகுதியில் இருந்த கிட்டத்தட்ட ஐம்பதுக்கும் மேற்பட்ட உள்நூர் மொழிகளை ஏற்கனவே இந்தி கொன்று குவித்து விட்டது. போஜ்புரி என்ற மொழி கிழக்கு உத்தரப் பிரதேசத்திலும் பிகாரிலும் பேசப்படக் கூடியது. பிகாரில் பேசப்படும் அங்கீகா, மைதிலி, பஜ்ஜிகா, மகதி மத்திய பிரதேசத்தில் புந்தேல்கண்டி, சத்தீஸ்கரி உத்தரப்பிரதேசத்தில் வர்ஜா, அவதி உத்தரகாண்டில் கார்வாலி, குமாவுனி ராஜஸ்தானில் ராஜஸ்தானி, ஜயபுரி, நேபாளி, மார்வாரி இமாச்சல் பிரதேசத்தில்

பஹாடி, ஜார்கண்டில் சந்தாலி, கோ, சத்தீஸ்கரில் கோண்டி, ஒரிசாவில் ஒரியா, கோஹ்லி இந்த மொழிகள் அத்தனையையும் இடம் தெரியாத அளவுக்கு அழித்திருக்கிறார்கள். ஆனால் அறுபது எழுபது ஆண்டுகளுக்கு முன்பு இந்த மொழிகளெல்லாம் இந்தியைப் போலவே நன்கு பேசப்பட்ட, எழுதப்பட்ட, ஊடகங்கள் இருந்த, இலக்கியம் இருந்த உள்ளூர் பகுதிகளில் செல்வாக்குப் பெற்றிருந்த மொழிகள் ஆகும்.

“ராமசரித் மனாஸ்” (ராமசரிதமானஸ்) என்ற இலக்கியத்தை துளசிதாசர் எழுதினார் என எல்லோரும் சொல்வார்கள். பாடத்தில் துளசிதாசர் இந்தியில் ராமசரிதமானஸ் எழுதினார் என்று படிக்கிறோம். ஆனால் இது எழுதப்பட்டது இந்தி மொழியில் அல்ல; லக்னோவில் பேசப்பட்ட அவதியில்.

1850 களுக்குப் பிறகு கடந்த 150 ஆண்டுகளில் இந்தி, வட இந்தியாவில் மட்டும் 50 மொழிகளைக் கொண்டு இருக்கிறது. அவர்களை இந்திக்காரர்கள் என்று சொல்லி அவர்கள் தாய்மொழியை மறுக்கிறார்கள். ஆனால் இன்றைக்கு நான் சொன்ன அத்தனை மொழிகளிலும் தங்களுடைய மொழிக்கு அரசியல் சாசன அந்தஸ்து வேண்டும் என்று போராடிக் கொண்டிருக்கிறார்கள். அரசியல் சாசனத்தின் எட்டாம் பிரிவில் உள்ள பட்டியலில் எங்கள் மொழியை சேர்க்க வேண்டும் என்று போராடிக் கொண்டிருக்கிறார்கள். போஜ்புரி, பஜ்ஜிகா, மகதி மொழியினர் இன்றைக்கு போராடுகிறார்கள். பல கூட்டங்களில் கலந்துகொண்டு ஆச்சரியமும் வேதனையும் அடைந்தேன். கடந்த பிப்ரவரி 21 அன்று இந்த ஆண்டு டெல்லியில் இந்த மாதிரியான அங்கீகாரம் இல்லாத மொழிகளுக்கான போராட்டத்தை நாங்கள் நடத்தியபோது போஜ்புரி மொழியைச் சேர்ந்த ஒருவர் அந்த நிகழ்ச்சியில் பேசினார். அவர் என்னை பார்த்து சொன்னார்; ஏனென்றால் நான் அமைப்பின் செயலாளராக இருக்கிறேன். “செந்தில் உங்களுக்கு தெரியுமா, நாம் நீண்ட காலமாக உறவினர்கள், பிரிட்டிஷ்காரன் காலத்தில் மொரீஷியஸ், செஷெல்ஸ், பிஜித்தீவு, வெஸ்ட் இண்டீஸ் போன்ற பகுதிகளுக்கு இந்தியாவிலிருந்து கூலிகளாக அழைத்துச் செல்லப்பட்ட மக்கள் தென்னிந்தியாவிலிருந்து தமிழர்கள், வட இந்தியாவிலிருந்து போஜ்புரி மொழி பேசக் கூடியவர்கள். அப்படி போஜ்புரி மொழி பேசக் கூடியவர்கள் தென் ஆபிரிக்கா, வெஸ்ட் இண்டீஸ், ஃபிஜி போன்ற நாடுகளில் இருக்கிறார்கள். எங்கள் துயரம் என்ன தெரியுமா நாங்கள் எங்கெல்லாம் புலம்பெயர்ந்து போனோமோ அங்கே எங்கள் மொழி உயிரோடு இருக்கிறது. நாங்கள் இருக்கும் போஜ்புரிநிலத்தில் எங்கள் மொழிகொல்லப்படுகிறது” என்று பேசி விட்டுச் சொன்னார், தமிழர்களாகிய நீங்கள் மொழிப் போராட்டம் நடத்தி தப்பித்துக் கொண்டீர்கள். நாங்கள் மாட்டிக் கொண்டோம். ஆனாலும் நாம் உறவினர்கள் என்றார். நான் நிலைகுலைந்து போனேன். ஒருவர் இருவர் அல்ல நான்கைந்து கோடி பேர் இந்த மொழி பேசுகிறார்கள். இந்த நிமிடம் வரை இந்திய அரசாங்கம் அங்கீகரிக்கத்

தயங்குகிறது. இந்தியாவில் முதலில் கொல்லப்பட்ட மொழிகள் வட இந்திய மொழிகள் தான். நாம் எதை இந்தி பெல்ட், இந்தி மாநிலங்கள் என்று சொல்கிறோமோ அதெல்லாம் இந்தி மாநிலங்கள் இல்லை.

மும்மொழிக் கொள்கை ஏமாற்று

அடுத்ததாக பஞ்சாபி, உருது, பெங்காளி, ஒரியா, மராத்தி, குஜராத்தி போன்ற மொழிகள் பாதிக்கப்பட்டன. அந்த பாதிப்பு தங்களுக்கும் வருகிறது என்று தெரிந்து கொண்ட பின்புதான் கர்நாடகத்தில் கன்னடர்கள் இந்திக்கு எதிராக போராட ஆரம்பித்தார்கள். இரண்டு வாரங்களுக்கு முன்பு இருமொழிக் கொள்கை எங்களுக்கும் வேண்டும் என்று அவர்கள் ட்விட் செய்தார்கள்; அதைத்தான் மம்தா பேசுகிறார், நவீன் பட்நாயக் பேசுகிறார், கேரளாவும் வழிமொழிகிறது. 1937- 38 லிருந்து தமிழ்நாடு மொழிப் பிரச்சனையில் என்ன சொல்கிறதோ அதுதான் இந்தியாவின் புதிய

தந்தை பெரியார்

குரலாக, இந்தி பேசாத எல்லா மாநிலங்களிலும் உருவாகியுள்ளது.

அவர்கள் திட்டம் அமல் ஆக்கப்பட்டால் தமிழ்நாட்டில் இருக்கும் ஒருவர் தமிழ், இந்தி, இங்கிலீஷ் படிக்க வேண்டும். உத்தரப் பிரதேசத்தில் இருப்பவர் இந்தியும், இங்கிலீசும் படிப்பார். மூன்றாவது மொழியாக எதையும் படிக்க வேண்டிய அவசியம் அவருக்கு இல்லை. வலியுறுத்தினால் சமஸ்கிருதம் எடுத்துக்கொள்வார்கள். எல்லோரும் அதைத்தான் செய்கிறார்கள். அப்படியும் இந்தி பகுதியினர் இந்தி மட்டும் படித்தால் போதும். ஏனென்றால் இந்தி இந்தியாவின் அதிகாரப்பூர்வ அலுவல் மொழியில் ஒன்றாக, சாராம்சத்தில் நடைமுறையில் உள்ளது. உண்மையில் உத்தரப்பிரதேசத்தில் இருக்கும் ஒரு குழந்தை ஒரு மொழிமட்டும் படித்து அனைத்து அதிகாரங்களையும் வகிக்க முடியும். ஆனால் கன்னடத்திலும், தமிழ்நாட்டிலும் இருக்கும் பிள்ளைகள் மூன்று மொழிகளைப் படிக்க வேண்டும். சமை அதிகம்

வரும். அவர்கள் கொஞ்சம் கொஞ்சமாக இந்தி, இங்கிலீஸ் தெரிந்தால் போதும் உங்களுக்கு எதற்கு தமிழ் என்று சொல்வார்கள். ஆமாம் தமிழ் வேண்டாம். நடைமுறையில் இந்தி இங்கிலீஷில் இந்தி படித்தாலே மத்திய அரசில் வேலை கிடைக்கும் அல்லவா என்று பிரச்சாரம் ஆகும். பின்னர் இந்தியை அடிப்படை மொழியாக மாற்றி விடுவார்கள். இந்தி படித்துவிட்டு எந்த நாட்டில் போய் வேலை செய்யப் போகிறீர்கள்?

யார் யாருடைய மொழியைக் கற்பது?

உலகத்தில் job market என்பது என்ன? நாம் வளைகுடா நாடுகள், அமெரிக்கா, சிங்கப்பூர் போகிறோம் இங்குதான் job market. Supply demand என்று சொல்வார்கள். நம் பிள்ளைகள் படித்துவிட்டு, எந்த இடத்தில் வேலைக்கு வாய்ப்புகள் இருக்கிறதோ அங்கு இன்ஜினீயராகவோ, டாக்டராகவோ, டீச்சராகவோ அல்லது ஒரு டெக்னீசியன் ஆகவோ அதிக சம்பளம் தரக்கூடிய, அதிக வாழ்க்கை வசதி இருக்கக்கூடிய, முன்னேறத் துணையாக இருக்கக் கூடிய இடத்திற்கு வேலைக்குப் போகிறார்கள். அது தானே உலகின் நியதி.

ஒன்று தமிழ்நாட்டில் வேலை பார்க்க வேண்டும்; இல்லை என்றால் நாம் நம்முடைய படிப்பை பொறுத்து அமெரிக்கா, கனடா, ஆஸ்திரேலியா, அமெரிக்கா, ஜெர்மன் கொஞ்சம் குறைவாக இருந்தால் சிங்கப்பூர், மலேசியா இன்னும் குறைவாக இருந்தால் வளைகுடா நாடுகள் போகிறோம். அங்குதான் சம்பளம் அதிகம்; வாய்ப்பு அதிகம். அந்த இடத்திற்கு போவதற்கு எல்லாம் ஆங்கிலம் மட்டுமே போதுமானதாக இருக்கிறது. இல்லையென்றால் உள்ளூரில் போய் அரேபிய மொழியோ, வேறுமொழியோ படித்துக் கொள்ளலாம். இந்தியை படித்து எந்த வேலைக்கு போகப் போகிறீர்கள். இந்தி பகுதியில் இருக்கும் அத்தனை பேரும் தென்னிந்தியாவுக்கு வேலைக்கு வருகிறார்களே! அப்படியானால் யார் யாருடைய மொழியை கற்றுக்கொள்வது. தமிழ்நாட்டிற்கு வரும் ஒருவன் தமிழ் மொழியைப் படிக்க வேண்டுமா? தமிழ்நாட்டுக்கு வரும் இந்திக்காரனிடம் பேசுவதற்காக நாம் இந்தி படிக்க வேண்டுமா?

அடிப்படையில் மொழிக் கொள்கை என்பது மொழி அரசியலாக இந்தி பேசாத மக்களுக்கு எதிராகத்தான் இந்தியாவில் இருக்கிறது. இதைப் வெறுமனே படிக்கும் விஷயமாக தயவுசெய்து சுருக்கி விடாதீர்கள். அப்படி சிந்திக்க வைக்க வேண்டும் என்று அவர்கள் நினைக்கிறார்கள். நாமும் தவறாகப் புரிந்து கொள்கிறோம். டெல்லிக்கு ரயிலில் போகும்போது இந்தி தெரியவில்லை என்பதால் எனக்கு உவாங்கி குடிக்க முடியவில்லை. டெல்லியில் சுரோல் பாகில் ஷாப்பிங் செய்ய போனேன் இந்தி தெரியவில்லை என்பதால் பேரம் பேச முடியவில்லை. எங்கள் வீட்டு வளாகத்தில் உள்ள குர்காவிடம் இந்தியில் பேச முடியவில்லை. சிறிய கம்பெனி வைத்திருக்கிறேன், வேலை செய்ய வந்த வடநாட்டுக்காரர்களிடம் இந்தியில் பேச முடியவில்லை. ஒரு மொழியை முதல் வகுப்பிலிருந்து

படிப்பதற்கு இதெல்லாமா காரணம்?

அவமானமாக இல்லையா இதையெல்லாம் சொல்வதற்கு! இதை 50 வருடமாக தமிழ்நாட்டில் சொல்லிக் கொண்டிருக்கிறார்கள். துக்ளக் சோ போன்றவர்கள் தொடங்கி இன்றைக்கு வரை இந்த கதையைத்தான் சொல்லிக் கொண்டிருக்கிறார்கள். ஒரு மொழியை படிப்பதற்கான காரணமே இல்லாமல் அதை நாம் படிக்கிறோம் என்று சொன்னால், அப்படிப் படித்தே ஆக வேண்டிய தேவை என்ன? உங்களுடைய வேலைவாய்ப்பை பறிப்பதற்குத் தான் இந்தியை அவர்கள் பேசுகிறார்கள் என்பது நிரூபிக்கப்பட்டுவிட்டது.

மயக்கம் வேண்டாம்

நம்முடைய மாபெரும் தலைவர்களான பெரியாரும் அண்ணாவும் மற்ற தலைவர்களும் திராவிட இயக்கத்தின் அன்றைய காலகட்டத் தலைவர்களெல்லாம் முன்கூட்டியே இதை கணித்துமிகச் சிறப்பாக பிரித்து மேய்ந்திருக்கிறார்கள். அவர்கள் புத்தகங்களை மீண்டும் படியுங்கள். இந்தி மொழி மீது வெறுப்பு இருந்தால் இந்திப் படம் பார்க்க மாட்டோம். இந்தி பிரசார சபாவை ஏற்கமாட்டோம். அரசியல் சாசன ரீதியாக இந்தி மட்டுமே என்று சொல்வதை எதிர்க்கிறோம் என்று முழங்குங்கள்.

அனைத்து மொழிகளுக்கும் அனைத்து அதிகாரமும் தரக்கூடிய ஒரு ஜனநாயக மொழிக் கொள்கை வரவேண்டும். தேசிய கல்விக் கொள்கை இதைத் தலைகீழாகப் புரட்டிப் போட்டு விட்டது; அது தவறானது. மும்மொழி கொள்கை என்பது ஏமாற்று வேலை. அதன் பொருள் தமிழ்நாட்டில், கர்னாடகத்தில் மூன்று மொழி; உத்தரப் பிரதேசத்தில் ஒரு மொழி. அந்த ஒரு மொழி படிப்பவர்களுக்கு தான் எல்லா பெரும்பான்மை வாய்ப்புகளும் இருக்கிறது. அவர்களுக்கே இந்தியாவில் உள்ள அனைத்து வேலை வாய்ப்புகளையும், தொழில் வாய்ப்புகளையும் கொடுக்கக்கூடிய ஒரு சதிகார மொழிக் கொள்கைதான் ஒருமொழிக் கொள்கை.

அதனால்தான் 1968 இல் இருமொழிக் கொள்கையை நாம் கொண்டு வந்தோம். தமிழ்நாட்டில் தமிழ் மொழிக்கு இன்னும் நிறையச் செய்ய வேண்டி இருக்கிறது. அதைப் பற்றி கவலைப் படுவோம். தமிழ்நாட்டிலுள்ள அரசுப் பள்ளிகள் மீது மாணவர்களைப் பார்த்து இந்தி வெறியர்கள் நீலிக் கண்ணீர் வடிப்பதைப் பார்த்து நாமும் மயங்க வேண்டாம். இந்த அரசு பள்ளி மாணவர்களின் பல பிரச்சனைகளை நாம் தீர்க்க வேண்டும்.

எனவே, ஒரு ஜனநாயகப்பூர்வமான அனைத்து மொழிகளுக்கும் சமவாய்ப்பு வழங்குகிற மொழிக் கொள்கையே சரியான மொழிக்கொள்கை ஆகும். இதனைப் புரிந்து போராடுவோம்.

2020 செப்டம்பர் 4 ஆம் தேதியன்று பல்லாவரம் சிந்தனையாளர் பேரவையின் மெய்நிகர் சந்திப்பில் ஆற்றிய உரை

எழுத்து வடிவம் : ம.ராதாகிருஷ்ணன்

ராஜகேசவதாசம் நம்பி நாராயணனும்

நாகர்கோவில் கன்னியாகுமரி சாலையில் உள்ள மருந்துவாழ் மலை அடிவாரத் தோட்டத்தின் மூலையில் பூடமாக இருந்த சின்னண்ணாள் மாடன், உதிரஉலை இசக்கி பற்றிச் செய்தி கேசரிக்கச் சென்றபோது (1994) என்னுடன் வந்த ஜெகதீசன், நம்பிநாராயணன் பற்றி பத்திரிகைகளில் வந்த செய்தியைச் சொன்னார். அப்போது அந்தச் செய்தி பரவலாகப் பேசப்பட்டதற்கே அவர் எங்களுர்க்காரர் என்பதால்தான்.

நம்பிநாராயணன் அப்போது இந்திய விண்வெளி ஆய்வு மைய விஞ்ஞானி. 1970களில் டாக்டர் அப்துல்கலாமின் குழுவில் பணிபுரிந்தவர். திரவளிபொருள் இயந்திரங்களின் எதிர்காலத் தேவையை முன்கூட்டியே கணித்தவர். 600 கிலோ அழுத்தம் கொண்ட முதல் திரவ உந்து வாகனத்தை 1970இல் பறக்கவிட்டு சாதனை புரிந்தவர்களில் ஒருவர்.

நம்பி செய்யாத குற்றத்திற்காக 53 வயதில் கேரளம் போலீசாரால் கைது செய்யப்பட்டார். இந்தியப் பாதுகாப்பு ரகசியங்களை மாலத்தீவு உளவு அதிகாரிகளிடம் பரிமாறியதாகக் குற்றச்சாட்டு, இரண்டு மாதச் சிறை; தான் குற்றவாளி அல்ல என்பதை நிரூபிக்க கேரள உயர்நீதி மன்றத்திற்குச் சென்றார் அங்கே நிராகரிப்பு; உச்சநீதிமன்றத்திற்குச் சென்றார்.

இஸ்ரோவின் வளர்ச்சியில் கலாமின் பங்கு போன்றது நம்பிக்கும், தேசத்தின் மேல் கரிசனமும். இஸ்ரோவின் வளர்ச்சியே தேசநலன் என்ற கனவுடன் வாழ்ந்த ஒரு விஞ்ஞானி இரண்டுமாதம் சிறைப்பட்டார் என்பதைவிட அவரும் அவரது குடும்பத்தினரும் பட்ட அவமானம் ஈடுகட்ட முடியாதது. கேரள உயர் போலிஸ் அதிகாரியிலிருந்து ஆட்டோ ஓட்டுநர் உட்பட அவரை அவமானப்படுத்துவதில் போட்டிபோட்டார்கள். இப்படியாகச் செய்வதன் மூலம் தங்களின் தேசப்பற்றை வெளிப்படுத்தி விட்டதான திருப்தி அடைந்தார்கள்.

ஒருமுறை அவரது மனைவி ஆட்டோவில் ஒரு இடத்திற்கு அவசரமாகச் சென்றபோது அவர் யார் எனத் தெரிந்ததும் ஆட்டோ ஓட்டுநர் நம்பியின் மனைவியை வீதியில் இறக்கிவிட்டு

நடந்துபோகச் சொல்லி அவமானப்படுத்தியதன் மூலம் தன் நாட்டுப்பற்றைக் காட்டிக்கொண்டான். இதை ஊடகங்களும் வெளிப்படுத்தின. இந்த நிகழ்ச்சியை நம்பி கூட ஒரு முறை சொல்லியிருக்கிறார்.

கேரளத்தில் தகுதியான ஒருவரைத் தூக்கிப்பிடிக்கும்போது அளவுக்கு மீறிய புனைவை அவர்மேல் எறிவது போலவே குற்றஞ்சாட்டப்பட்டவனை அவமானப்படுத்துவதற்கும் அளவுகோல் வைத்துக் கொள்ளுவதில்லை. ஆனால் நம்பிநாராயணன் விஞ்ஞானி. அவரது அறிவுத் தேடலுக்குக் கொஞ்சமும் குறைந்ததல்ல அவரது நியாயத் தேடல். உண்மையை நிறுவப் போராடினார். உச்சநீதிமன்றம் வரை சென்றார்.

அவருக்கு நியாயம் கிடைத்தது. அவர் கிரையோ ஜெனடிக் இயந்திரம் பற்றிய ரகசியத்தை வெளிநாட்டிற்கு விற்றார் (1994) என்ற குற்றச்சாட்டின் அஸ்திவாரமே தகர்ந்தது. 1994இல் அப்படி ஒரு இயந்திரமே இந்தியாவில் இருக்கவில்லை என்ற உண்மை நீதிமன்றம் மூலம் வெளிப்பட்டது. நம்பி மீண்டும் தன் பணியில் சேர்ந்தார்.

ஐந்து நாட்கள் போலீஸ் விசாரணை; 50 நாட்கள் சிறை; மிகப்பெரிய விஞ்ஞானிக்குக் கிடைத்த பரிசு. என்றாலும் அவர் உயிரோடு இருக்கும்போதே நியாயம் கிடைத்தது. 2001இல் கேரள அரசு ரூ. 50 இலட்சம் அவருக்கு இழப்பீடு வழங்கியது. தொடர்ந்து கேரள அமைச்சரவை முடிவின்படி ஒரு கோடியே 30 லட்சம் பணம் வழங்கப்பட்டது. 78 வயதில் மத்திய அரசு பத்மவிபூஷன் கொடுத்து கவுரவித்தது.

நம்பிநாராயணன் தான் வாழ்ந்த காலத்திலேயே நிரபராதி என்பதை நிரூபித்துவிட்டார். ஆனால் தென் கேரளத்து வேலுத்தம்பித் தளவாய், ராஜா கேசவதாஸ் எனச் சிலருக்கு அந்த வாய்ப்பு கிடைக்கவில்லை. இவர்கள் திருவிதாங்கூர் அரசர்களால் குற்றம் சாட்டப்பட்டவர்கள். இவர்கள் செத்து புல் முளைத்தபின்புதான் நீதி கிடைத்தது. தேசத்தை உயிர் மூச்சாகக் கொண்டு நேர்மையாக வாழ்ந்த தளவாய் வேலுத்தம்பி கொலைப்பட்டார். அவர்

வீடு தரைமட்டமாக்கப்பட்டது. சில வருஷங்கள் கழித்து அவரது வாரிசுக்கு ஒரு வீட்டைக் கட்டிக்கொடுத்தார் அரசர். அவர் நிரபராதி உண்மையானவர் என்ற செய்தி அறிவிக்கப்பட்டது.

மருந்துவாழ்மலை அடிவாரத்து சின்னணஞ்சான் மாடன் பற்றிய தகவல்கூட நம்பிநாராயணனுக்குப் பொருத்தமாக இருந்தது. இந்தத் தகவல் சேகரித்து 35 ஆண்டுகள் கடந்துவிட்டன. என்னை அந்த இடத்துக்கு அழைத்துச் சென்றவர் தினமலர் செய்தியை விவரிக்க ஆரம்பித்தார். நான் சின்னணஞ்ச மாடனைப் பற்றித் திருப்பிவிட்டதும் மறுபடியும் சொந்தக் கதைக்கு வந்தார்.

சின்னணஞ்ச மாடன் வெட்டவெளியில் பீடத்தில் நின்றார். அவருக்குத் துணையாக சில மாடன்கள்; துணை வாதைகள், ஒண்டிக்கொண்ட இசக்கி இவர்களில் சிலர் மட்டும் திருவிதாங்கூர் உள்நாட்டுக் கலகத்துடன் தொடர்புடையவர்கள். எஞ்சியவர்கள் உபரி மரியாதையால் வந்தவர்கள். அரசுக்குச் சொந்தமான சமூகக் காட்டில் வெறும் பீடங்களாக நின்றார்கள்.

இவர்களில் சின்னணஞ்சான் திருவிதாங்கூர் ராஜ்யத்தை உருவாக்க காரணமாயிருந்த பல வீரர்களில் ஒருவன்; யாருக்குத் தெரியும், தெரிய வேண்டாம்; ஆனால் அவனது சிரத்தையும் தியாகமும் கணக்கில் எடுக்கப்படாமல் போயிற்றே.

திருவிதாங்கூர் ராஜ்யத்தை நிறுவிய மார்த்தாண்ட வர்மா (1728-1759) என்றும் அனுஷம் திருநாள் ராஜாவிற்குச் சார்பாய் உள்நாட்டுக் கலகத்தில் உதவிபுரிந்தவர்களில் சின்னணஞ்சானும் ஒருவன். மார்த்தாண்ட வர்மாவுக்காக ஹைதிராபாத் நிஜாமின் ஏஜண்ட் அழகப்ப முதலியாரைப் பார்க்க பானையன்கோட்டைக்குப் போனவர்களில் இவனும் ஒருவன்.

இந்தக் கதைகளை எல்லாம் திருவிதாங்கூர் வரலாற்றை எழுதிய சங்குண்ணி மேனேன், நாகம் அய்யா வேலுப்பிள்ளை என யாரும் சொல்லவில்லை. அவர்களுக்கு எப்படி எட்டுக்கூட்டத் தம்புரான் கதை தெரியும்.

திருவிதாங்கூர் வரலாற்றில் கதாநாயகனுக்குரிய எல்லா தகுதிகளையும் உடையவர் மார்த்தாண்ட வர்மா. திருவிதாங்கூர் அரசர்களில் கதைப் பாடல்கள் இடம்பெறும் சூழ்நிலையில் வாழ்ந்தவர் இவர். இவரைப் பற்றி ஓட்டன்கதை, தம்பிமார் கதை இரண்டும் அச்சில் வந்துள்ளன. இவற்றின் நாயகனே மார்த்தாண்ட வர்மாதான்.

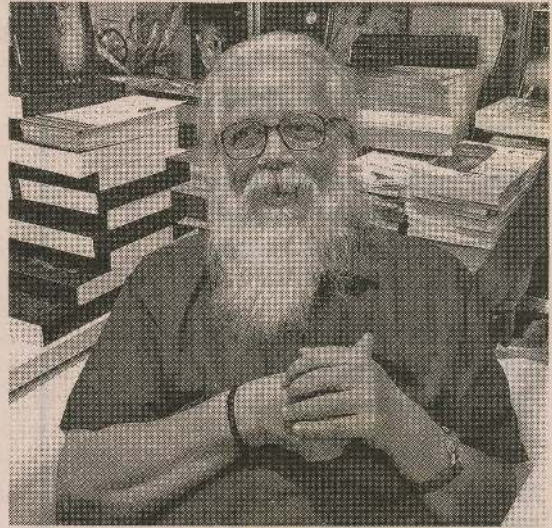
வேண்டி அரச வம்சத்தின் கடைசி அரசனான இராமவர்மாவிற்கு பின் அவரது மக்களான பத்மநாபன் தம்பியும் இராமன் தம்பியும் உரிமை கொண்டாடினர். திருவிதாங்கூர் மரபின்படி மருமகனே ஆட்சிக்கு வரவேண்டும் என்பதால் மார்த்தாண்ட வர்மாவும் உரிமை கொண்டாடினார்.

அனுஷம் திருநாள் அரசருக்கு பொதுமக்களின் ஆதரவு இருந்தது. உயிரைக் கொடுக்க ஒரு கூட்டம் இருந்தது. ஓட்டன், தானுமாலயன் நாடார் (மாறச்சர்) அனந்தபத்மநாபன், மாங்குடி ஆசான் எனச் சிலர். மார்த்தாண்டருக்கு எதிராக வாரிசரிமை கோரிய தம்பிமார்களுக்கு ஆதரவாய் நின்றவர்கள் எட்டுவீட்டுப் பிள்ளைமார்கள், சுசீந்திரம் ஊரில் உவச்சர் குடும்பம், சைவ வேளாளர் சிலர், ஈத்தாமொழி நாடார் சிலர் என

இருந்தனர். இவர்களில் பெரும்பாலோர் நாஞ்சில் நாட்டிலேயே இருந்தனர்.

அரசருக்கு எதிராக இருந்தவர்களைப் பற்றிய ஒரு கதைப் பாடல் உண்டு. எட்டுக் கூட்டத் தம்புரான் என்ற அந்தக் கதைப்பாடல் அச்சில் வரவில்லை. தம்பிமார் பாடலை ஆங்கிலமொழிபெயர்ப்புடன் சென்னை ஆசியவியல் நிறுவனத்திற்காக வெளியிட செய்தி சேகரித்தபோதுதான் நான் எட்டுக்கூட்ட வில்லிசைப் பாடல் பற்றி அறிந்தேன்.

வில்லிசைக் கலைஞர் கலைமாமணி சுயம்புராஜனைப் பார்க்க ராஜாக்க மங்களம் போனபோது அகஸ்துமாத்மமாக அந்த ஊரின் எல்லையில் ஒரு கோவிலில் எட்டுக்கூட்ட தம்புரான்கள் துணைத் தெய்வமாக இருப்பதை அறிந்தேன். அந்தக் கதைப் பாடலையும் அவர் தேடி எடுத்துத் தந்தார். ஒருநாள் அவகாசம்; திருப்பிக் கொடுத்துவிட வேண்டும் என்றார்.

நம்பி நாராயணன்

சுயம்புராஜன்தான் முதல்முதலில் சின்னணஞ்சானைப் பற்றிச் சொன்னார். எட்டுக்கூட்டத் தம்புரான் கதைப் பாடலில் வரும் சின்னான் என்பவனே சின்னணஞ்சான் என்பதையும் அவர் சொன்னபின் கதைப்பாடலை மறுபடியும் படித்து வாசித்துக்கொண்டேன். இவனைப் பற்றித் தனிக் கதைப்பாடல் இல்லை.

தம்பிமார் கதையில் மார்த்தாண்ட வர்மாவிற்காக உளவாளியாகச் செயல்பட்ட ஓட்டனைப் பற்றிய குறிப்பு வருகிறது. ஓட்டன் கதையில் அவன் சாகசம் விரிவாக வருகிறது. கடைசியில் அவன் கொலைப்படுகிறான். மார்த்தாண்ட வர்மா அவனுக்குக் கோவில் எடுக்கிறான். அந்தக் கோவில் அரசக் கட்டுப்பாட்டில் உள்ளது.

சின்னணஞ்சானும் மார்த்தாண்ட வர்மாவிற்காக உளவு பார்க்கிறான், தூது போகிறான், கால்நடையாகவும் பொதிமாட்டின்மீதும் பயணம் செய்கிறான். சில சமயம் மார்த்தாண்டவர்மாவிற்குப் பாதுகாவலாகச் செல்லுகிறான். ஒருமுறை மார்த்தாண்டரும் சின்னானும் சுசீந்திரம் ஊருக்கு மாறுவேடத்துடன் செல்லுகிறார்கள். அரசர் கோவில் எதிரே உள்ள சத்திரத்தில் தங்குகிறார்.

சின்னான், ஒரு தேவதாசி ஒருத்தியின் வீட்டில் தங்குகிறான்; அந்தத் தேவதாசி மார்த்தாண்டரின்

சூளுரைக்க மாட்டோமோ?

இந்த மண்ணினில் வந்து பிறந்தது
வெந்து துடிப்பதற்கோ?—கண்ணீர்
நொந்து வடிப்பதற்கோ?—கோபம்
சிறந்த வெடிப்பதற்கோ?

குந்தக் குடிசைகள் இலாத ஏழையர்
குமுறல் வதைக்கிறதே!—என்னைக்
குத்திச் சிதைக்கிறதே!—நெஞ்சைக்
குழியில் புதைக்கிறதே!

குதறும் மதவெறி கொண்ட கீழமையர்
கொஞ்சிக் குலவுவதோ?—மக்கள்
அஞ்சிக் கலங்குவதோ?—அதில்என்
நெஞ்சம் புலம்புவதோ?

கோடி கோடியாய்க் கொள்ளை அடித்தவன்
கூவித் திரிகின்றான்!—காசை
வீசி எறிகின்றான்—எவர்க்கும்
விலையைக் குறிக்கின்றான்.!

மூடத் தனங்களைப் பாடம் நடத்திட
முன்னே வருகின்றான்!—மூடன்
பின்னே வருகின்றான்!—என்ன
வேண்டும்? தருகின்றான்....

சாதி வெறியினில் ஊறித் திளைப்பவன்
கட்சி கட்டுகிறான்!—நாளும்
கல்லாக் கட்டுகிறான்!—கேட்டால்
கழுத்தை வெட்டுகிறான்.

எருமை மாடுகள் போல மக்களும்
இருந்து தொலைப்பதுவோ?—அதைநாம்
கண்டு களிப்பதுவோ?—துயர்க்
குண்டு துளைப்பதுவோ?

சாதி மதங்களை வைத்துப் பிழைப்பவன்
சாட்டை அடிபடுவான்—மக்கள்
சாய்க்க மிதிபடுவான்!—வாழ்வில்
சரிந்து புதைபடுவான்!

எந்தக் கொடுமைகள் எங்கே இருப்பினும்
இங்கே நாம்வெடிப்போம்!—அட!
எதிர்ப்பா? முறியடிப்போம்!—பகை
எலும்பை முழுதொடிப்போம்.!

உளவாளி. அவள்தான் தம்பிமார்களின் சேகரிப்பு, தங்க
நகைகளை ரகசியமாகப் பாதுகாக்கும் உவச்சர் குடும்பம் பற்றிய
செய்தியைச் சொல்லுகிறாள். அந்த நகைகள் கூட
பாளையன்கோட்டை அழகப்ப முதலியார் வீட்டிற்குக்
கொண்டு செல்வதற்காக வைக்கப்பட்டது என்ற செய்தியையும்
சின்னான் கண்டுபிடிக்கிறான்.

சின்னான் அரசரிடம் நெருக்கமாய் இருப்பது சிலருக்குப்
பிடிக்கவில்லை. அவனைப் பற்றி அரசரிடம் கோள்
சொல்லுகிறார்கள். அரசர் சின்னானைச் சந்தேகப்பட ஒரு
காரணத்தையும் சொல்கிறார்கள். சின்னான் யாதவ சாதியினன்,
பப்பு தம்பி ராமன் தம்பியின் அம்மாவும் யாதவப் பெண்,
அதாவது மார்த்தாண்டவர்மாவின் மாமா இராமவர்மாவின்
இரண்டாம் மனைவியான கிருஷ்ணம்மாளின் சாதியைச்
சார்ந்தவன் சின்னான் என்ற தகவல் அரசனுக்கு சொல்லப்பட்டது.

உள்நாட்டுக் கலவரம் முடிந்த பின்பு அரசர் தனக்கு எதிராக
நின்றவர்கள் சிலரைக் கொல்லும்படியும் சிலரை முட்டம்
கடற்கரை மீனவர்களிடம் ஏலம் போடும்படியும் உத்தரவு
இடுகிறார். பொறாமைக்காரர்கள் இந்த வாய்ப்பைப் பயன்படுத்தி
திட்டமிட்டு சின்னண்ணஞ்சானை வெட்டிக்கொன்றுவிடுகின்றனர்;
உடலை மருந்துவாழ் மலையடிவாரத்தில் போட்டுவிடுகின்றனர்.

கூட்டத்தோடு கூட்டமாய் கொலைப்பட்ட சின்னண்ணஞ்சானை
மார்த்தாண்டவர்மா மறந்தார். தனது ஆதரவாளர்களை எல்லாம்
நினைந்து பதவி கொடுப்பதால் நிர்வாகம் பண்ணமுடியாது
என்பது மார்த்தாண்டவர்மாவுக்குத் தெரியும். ஆனால்
கதைப்பாடல் ஆசிரியனால் சின்னானைவிட முடியவில்லை.

சின்னானைப் பற்றி சொன்ன (1983) எ.ஆர்.நாடார்
அவனும் ஓட்டனைப் போன்றவன்தான் என்றார். எ.ஆர்.
நாடாருக்கு அப்போது 90க்குமேல் வயதிருக்கும். கேரளத்தில்
ஆடிட்டராக வேலை பார்த்தவர். நல்ல தகவலாளி அவர்.
“சின்னான் திருவிதாங்கூரின் அரச விசுவாசி; ராஜா கேசவதாசும்
அப்படித்தானே; அவருக்கும் கடைசியில் என்ன நடந்தது”
என்றார்.

சின்னண்ணஞ்சானைப் போல ராஜா கேசவதாசும் திருவிதாங்கூர்
தேசத்துக்கு உழைத்து, செய்யாத குற்றத்திற்காகத்
தண்டிக்கப்பட்டவர். திருவிதாங்கூர் அரசர் தர்மராஜா (1758-
1798) காலத்தில் திவானாக இருந்தவர் ராஜாகேசவதாஸ்.
தமிழ்நாட்டில் இன்னும் அணைக்கட்டு, பள்ளிக்கூடம் எனப்
பல விஷயங்களைப் பேசும்போது காமராசரைப் பற்றி
ஒருவார்த்தை சொல்லாமல் நகர்ந்து செல்ல முடியாது.
திருவிதாங்கூர் வரலாற்றிலும், நாட்டு வளர்ச்சிக்கு
உழைத்தவர்கள் வரிசையில் கேசவதாசுக்கு முதலிடம்.

இதை எல்லாம்விட திருவிதாங்கூரின் ராஜ்ய எல்லையை
முறைப்படுத்தியவர். உள்நாட்டுக் கலவரத்தை ஒடுக்கியவர்.
திப்புசுல்தானின் படை எடுப்பை சமாளித்து அவரது
படையைத் திருப்பிவிட்டு ஆங்கிலேயருடன் கருமமாய் உறவு
வைத்துக்கொண்டவர். இப்படி எத்தனையோ? கடைசியில்
இவரது நிலை பரிதாபகரமானது.

தர்மராஜாவுக்குப் பின்வந்த பாலராம வர்மா (1798-1810)
ஐயந்தன் நம்புதிரி என்பவரின் பேச்சைக் கேட்டு கேசவதாசை
சிறையிலடைத்தார். அவர் எப்படி இறந்தார் என்பது மர்மம்.
அவரது உறவினர்களும் தண்டிக்கப்பட்டனர். பத்து வருஷங்கள்
கழித்து கேசவதாஸ் குற்றவாளி அல்ல என்று தீர்ப்பு வந்தது.
அதைக்கேட்க அவரோ அவரது வம்சாவழியினரோ உயிருடன்
இருக்கவில்லை.

ஆனால், நம்பிநாராயணன் உயிரோடு இருக்கும்போதே
தான் குற்றவாளி அல்ல என்பதைக் கேட்டுவிட்டார்.

மீண்டும் வருவேன்...

கீழ்த்தளத்தில் இரண்டு, முதல் தளத்தில் மூன்று படுக்கை அறைகள், இதுதவிர பல அறைகள் கொண்ட 7000 சதுர அடியில் விஸ்தாரமாக ராஜா அண்ணாமலைபுரத்தில் பங்களாவில் வாழ்ந்து வந்த எனக்கு 150 சதுர அடியிலிருந்த இந்த அறை தற்சமயம் மிகவும் பெரிதாக இருந்தது. நான் பிழைத்தெழுந்து மீண்டும் வாழப் போகிறேனா என்பதைத் தீர்மானிக்கப் போகின்ற இடம். இங்கு வந்து இன்றோடு நான்கு நாட்கள் ஆகிவிட்டது. வேளாவேளைக்கு சுடுசோறும் குடிப்பதற்குப் பழச்சாறுகளும் கிடைக்கின்றன.

மனித முகங்களைத் தொடர்ந்து நான்கு நாட்கள் பார்க்காமல் இருப்பது இதுதான் என் வாழ்க்கையில் முதல் முறை. அவ்வப்போது முழு உடலையும் மறைக்கும் வகையில் ஒருவர் வருகிறார். விண்வெளி வீரரைப் போலக் காட்சி அளித்தார். தொளதொளவென்று தொங்கும் பிபிஈ உடையினால் உடல் அமைப்பைப் பற்றித் தெரிந்து கொள்ள வாய்ப்பில்லை. கண்கள், குறிப்பாய் செதுக்கப்பட்ட புருவங்களும் ஐ லைனரும் பெண் என்று சுட்டிக் காட்டியது. எதுவும் பேசமாட்டார். நானும் எதுவும் பேச மாட்டேன். படுக்கைக்குப் பக்கத்தில் இருக்கும் கருவிகளைச் சரி பார்ப்பார். டிரிப்ஸ் பாட்டிலை மாற்றுவார். என் படுக்கை அருகே நெருங்கி வர மாட்டார். நானும் பேச முயற்சி எடுத்ததில்லை.

தினம் ஒரு முறை, காலையா மாலையா என்று தெரியாது. இரண்டு பேர் சேர்ந்து வருவார்கள். அவர்கள் பாக்டர்களாக இருக்கலாம். ஒரே வாக்கியத்தைத் திரும்பத் திரும்ப சொல்வார்கள்.

“யூ வில் பி ஆல்ரைட்”.

எனக்கு ஏன் இப்படி? எச்சரிக்கையாகத் தானே இருந்தேன். எங்க எப்ப தப்பு நடந்தது?

டிரைவர்களை ஏப்ரல் மாசத்திலிருந்து நிறுத்திட்டோமே. வீட்ல வேலை செய்யறவங்க? அவங்க வீட்டிலேயேதானே தங்கி இருக்காங்க.

யாரு? யாரு?

வேற யாருக்கெல்லாம் பாசிட்டிவா இருந்திருக்கும்?

டாக்டர்கள் சீரியஸாக ஏதோ பேசிக்கொண்டார்கள்.

என்ன ஆச்சு என்று கேட்டேன்.

“பீ சியர் ஃபுல். யூ வில் பி ஆல்ரைட்”.

“என்ன டாக்டர் ஆச்சு? எதிர்ப்புச் சக்தியை மீறிப்போகக்கூடாத இடத்திற்கெல்லாம் போய்க்கொண்டு இருக்கிறதா?”

“அதெல்லாம் ஒன்னும் இல்ல. நீங்க நல்லா தான் இருக்கீங்க. உங்ககிட்ட ஸ்ட்ராங்கா வில் பவர் இருக்கு”. ஒரு சிரிப்பு சிரித்து விட்டு வெளியே செல்கிறார்.

அடுத்த முறை அந்த நர்ஸ் உள்ளே வந்தபோது

“உன் பெயர் என்ன” என்று கேட்டேன்

ஒரு நொடி திடுக்கிட்ட அவர்

“கஜிதா”

மலையாள வாசனை.

“கேரளத்தில் நிங்களோட ஊரு எவ்விடயானு?”

“திருகுரு”.

“எனிக்கி எப்பவானும் சுகம் லபிக்கும்?”

என்னுடைய அரைகுறை மலையாளத்தை கேட்டுச் சிரிப்பதைக் கண்கள் காட்டிவிட்டது.

“நிங்களுக்கு ஒன்னும் இல்ல. யூ வில் பி ஆல்ரைட்”.

“எரிச்சல் வந்தது. திரும்பத் திரும்ப இதையே தான் மூணு நாளா கேட்டுக்கிட்டு இருக்கேன். ப்ளீஸ் வேற ஏதாவது சொல்லு”.

“நோ. சமிக்ஷனும். ஞான் சொல்லக்கூடாது”.

சரக் சரக்கென்று நடந்து சென்றாள்.

என்னவாக இருக்கும். உடம்பை பார்த்தேன். வெளிர் நீல நிறத்தில் ஆஸ்பத்திரி உடை தரித்து இருந்தேன். வீட்டில் நூற்றுக்கணக்கான துணிகள். இருந்தும் இப்போது எனக்கு இதுதான் பாதுகாப்பு.

என்னவாகியிருக்கும்? எப்படி வந்திருக்கும்? முதன்முறையாக அச்சம் தலை காட்டியது.

மீண்டும் கஜிதா.

“ஞான் சொன்னதா யாரோடும் பறைய வேண்டா”.

“ம்”. லப்டப் அதிகரித்தது.

“தாங்களுட லங்ஸ்ல இன்ஃபெக்சன் ஆய். பயப்படவேண்டிதில்லா”.

போய்விட்டார். உறைந்து போனேன்.

நுரையீரல் இருக்கும் அந்தப் பகுதியில் கைகளை வைத்துப் பார்த்தேன். முழுவதுமாக அரித்து எடுக்க எவ்வளவு நாளாகும்? அதற்குள் மருந்து கண்டுபிடித்து விடுவார்களா?

வேண்டாம் இதைப்பற்றி யோசிக்க வேண்டாம். நான் போராட வேண்டும். போராடி ஜெயிக்க வேண்டும். வா ராஜா வா. என் உடம்புக்குள்ள வந்துட்ட உன்ன விட மாட்டேன்.

அப்ப 10 வயசு. மாமா வீட்டிற்கு வந்திருந்தார். ஒரு மாசத்துக்கு முன்ன அப்பா இறந்தபோது வந்துட்டு போனவரு. இப்ப திரும்ப வந்திருக்காரு.

“உனக்கு சம்மதம்னா இவன நான் மெட்ராஸ்க்கு கூட்டிட்டு போறேன்”.

அம்மா பதில் சொல்லாம மாமாவை பார்த்திட்டு இருந்தாங்க.

“சொல்லு செவந்தி. நீ எப்படி ஆசைப்படறயோ அப்படியே வளர்க்கிறேன். படிக்க வைக்கிறேன். லீவு நாள்ல என் கூட கடையில் இருக்கட்டும். மாசா மாசம் பணம் அனுப்புறேன். உனக்கும் உதவியா இருக்கும்”.

நான், கூடப்பிறந்த அக்கா, அண்ணா, அப்பா அம்மா எல்லோரும் சந்தோஷமா இருந்தோம். திருச்சி- தஞ்சாவூர் மெயின் ரோட்டில் செங்கிப்பட்டினு ஒரு ஊரு. ஏழு கிலோமீட்டர் தெற்கு போனா சின்ன புதூர்ன்னு ஒரு கிராமம். அந்த கிராமத்துல மொத்தமே 25 வீடுங்கதான். எல்லா வீடுகளும் கிட்டத்தட்ட கூரை வீடுங்க தான். எங்களது மட்டுமே ஒட்டு வீடு. எங்க அப்பா ரோடு கான்ட்ராக்டர் ஒருத்தாக்கிட்ட மேஸ்திரியா இருந்தாரு. எந்த கஷ்டமும் இல்லாம எங்க வாழ்கை நகர்ந்துகிட்டு இருந்தது. நான் எங்க ஊர்ல ஒரு பஞ்சாயத்து பள்ளிக்கூடத்துல அஞ்சாம் வகுப்பு படிச்சிக்கிட்டிருந்தேன். பள்ளிக்கூடம்னா ஒரு பெரிய ஹால். ஒன்னு, ரெண்டு, மூணு, நாலு, அஞ்சன்னு எல்லா கிளாஸ்களும் குரூப் குரூப்பா உக்காந்திருப்போம். ஒரே வாத்தியார்தான் மாத்தி மாத்தி பாடம் எடுப்பாரு. பழைய பில்லிங். சுண்ணச்சாந்து பெயர்ந்து இருக்கும். ஒட்டுக் கட்டிடம். மழை காலத்துல ஒழுமும். லீவு விட்டுடுவாங்க. ஆறாம் வகுப்பு படிக்கணும்னா செங்கிப்பட்டி பக்கத்தில மனையேறிப்பட்டி போகணும். அங்கதான் ஹை ஸ்கூல் இருந்தது.

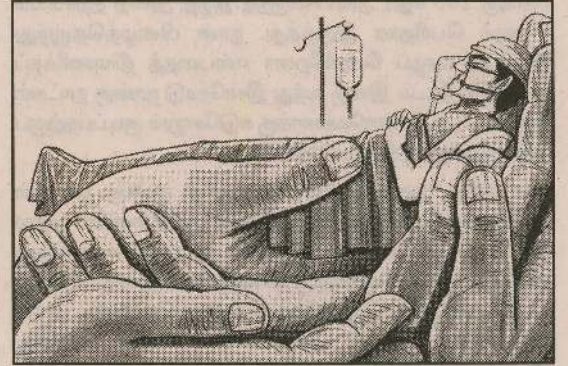
10 வயசு வரைக்கும் செங்கிப்பட்டி தாண்டி போனது இல்லை. அப்பாவோட டிவிஎஸ் 50லதான் போவேன். அந்த வண்டி மேல எனக்கு அவ்வளவு இஷ்டம். ஆனா அந்த வண்டியில் போகும்போது தான் அப்பாக்கு ஆக்சிடென்ட் ஆச்சங்கறதனால் அந்த வண்டி மேல பிரியம் போயிடுச்சு. பல வருஷம் டிவிஎஸ் பிஃப்டிய ரோட்டில் பார்த்தா முகத்தை திருப்பிக்குவேன்.

“எனக்கு உங்ககளையும் அண்ணியையும் விட்டா வேற யாரு இருக்காங்க. நீங்க எது செஞ்சாலும் நல்லதுதான் செய்வீங்க. என்ன இந்த கடை குட்டி மேல அவ்வளவு பாசம். விட்டுட்டு இருக்க முடியுமான்னு யோசிக்கிறேன்”

புறப்படற நாளன்று அழுகை அழுகையா வந்துது ஆனா

அடக்கிக்கிட்டேன். ஏன்ன நான் அழுதா அம்மாவும் அழுவாங்க.

முதன்முறையா தஞ்சாவூரு. பஸ், காரு, கலர் கலர் லைட்ல கடைக்கு. ஒரே இரைச்சல். திருவிழா மாதிரி இருந்தது. அந்த பிரமிப்பு அடங்கறதுக்குள்ள ரெயில்வே ஸ்டேஷன். இவ்வளவு நீளமான ரயில் எப்படி வளச்சி வளச்சி ஓட்டுவாங்க? நிறைய கேள்விகள் நொடிக்கு நொடி எனக்குள் எழுந்தது. என்ன உட்கார வச்சுட்டு மாமா பிஸ்கட் பால் வாங்க போனாங்க. கொஞ்ச நேரம் ஆனவுடன் பயம் வந்துருச்சு. சன்னல் வழியா எட்டிப் பார்த்தேன். எங்க பாத்தாலும் ஆளுங்க. மாமா கண்ணில் படவே இல்லை. இதுக்கு நடுவுல விசில் ஊதுற சத்தம். “ஃபுவாங்ங்”, சத்தமா ஹாரன் அடிச்சுக்கிட்டு தடக்குன்னு குலுக்கலோடு விருட்டென வண்டி கிளம்பியது. ஐயோ மாமா என்று அடித்தொண்டையில் இருந்து கத்த ஆரம்பிக்க, மாமா கை நிறையப் பழங்கள் பால் எடுத்துக்கிட்டு வந்தார். நான் இரவெல்லாம் தூங்கவில்லை. ஒவ்வொரு ஸ்டேஷனுக்குள் நுழையும் போது உற்சாகத்தோடும் அதன் பெயரை மனதில் நினைத்துக் கொண்டேன். டி, காபி, இட்டிலி, பூரிக்கிழங்கு, புளி சாதம், தயிர் சாதம் என வகை வகையா கூவி வித்தாங்க. . பாபநாசம், கும்பகோணம், ஆடுதுறை, மயிலாடுதுறை,

வைதீஸ்வரன் கோயில், சீர்காழி, சிதம்பரம், கடலூர்..... எப்ப தூங்கினேன் என்று தெரியாது காலையில் மாமா எழுப்பி இறக்கியபோது மாம்பலம்னு மஞ்சள் போட்டுல கருப்புல எழுதி இருந்ததை படிச்சேன். மாம்பலம்தான் மாம்பலம்ன்னு தப்பா எழுதி இருக்காங்கன்னு முதல்ல நினைச்சேன்.

மாமாவுக்கு இரண்டு மசு. பெரியவங்க வெண்ணிலா 10ஆம் வகுப்பு சின்னவங்க குமுதா 8ஆம் வகுப்பு. அந்த அக்காவை வென்னீ வென்னீன்னு கூப்பிடும்போது எனக்கு வந்த புதுசுல குழப்பமா இருந்தது.

உங்க என்னக்கா வென்னீன்னு கூப்பிடுறாங்க? நீங்க என்ன சுடுதண்ணியான்னு” கேட்டேன்.

என்ன தப்பா கேட்டேனு தெரியல. எல்லாரும் அப்படி சிரிச்சாங்க.

அக்காங்க ரெண்டு பேரும் பேசிக்கும் போது சொய்ங் கொய்ங்னு இங்கிலிஷ்ல பேசிப்பாங்க. அதுவும் அவங்க சண்டை போடும்போது பார்க்கணும். எதுக்கு என்னத்துக்குன்னு தெரியாது. ஏதோ வரப்புத் தகராறு மாதிரி ஹஷ் ஹுஷ்ன்னு கத்திக்குவாங்க.. எல்லாம்

இங்கிலீஷ்ல தான். கடைசியில் பார்த்தா சின்னவங்க அக்காவோட ஏதாவது பொருள யூஸ் பண்ணியிருப்பாங்க. அது தலைமுடி கிளிப்பா இருக்கலாம் இல்லைனா ரொல்ட்ஸ் பேனாவா இருக்கலாம். எல்லா சண்டையுமே கொஞ்ச நேரம்தான். மத்தபடி ரெண்டு பேரும் நெருக்கமான தோழிங்க மாதிரி. நிறைய படிப்பாங்க. பெரிய பெரிய நாவலங்க கதைங்க படிப்பாங்க.

மாமா வீட்டுல புத்தக அலமாரி இருக்கும். அதுல நிறையப் புத்தகங்கள் அடுக்கி வச்சிருப்பாங்க. பெரியாரு, அண்ணா இவங்க புக்ஸ் நிறைய இருக்கும். மாமா சாமி கும்பிட மாட்டாங்க. ஆனா மாமி ஒரு கப்ஃபோர்ட்ல முருகர் படம் வச்சிருந்தாங்க. வெள்ளிக்கிழமையானா விளக்கேற்றி கும்பிடுவாங்க. அவரு ஒன்னும் சொல்ல மாட்டாரு. மாமா எப்போவுமே அதிர்ந்து பேசி பார்த்ததே இல்லை. கடுமையான வார்த்தைகளைப் பயன்படுத்த மாட்டாரு. வேல ஆளுங்களை வாடா போடான்னு பேசமாட்டாரு. மாமி அதே மாதிரிதான். ரொம்ப குறைவா மென்மையா பேசுவாங்க. மாமா மாமி ரெண்டு பேருக்கும் சேர்த்து, வெண்ணி அக்காவும் குழுதாக்காவும் பேசுவாங்க. ரெண்டு பேரும் என்னைய நல்லா ஓட்டுவாங்க.

மாமா வீட்டுக்கு பலதரப்பட்ட ஆளுங்க வருவாங்க. அவர்களுக்கெல்லாம் கட்டாயம் காபி உண்டு. சில பேருக்குப் பலகாரமும்.

இந்த ரெண்டு அக்காங்களும் கொஞ்சம் அளும்புங்கதான். முக்கியமான ஆளுங்க வந்தா காஃபின்னு சொல்லுவாங்க. அப்படின்னா புதுசா தூள் போட்டு உறுக்கி ஸ்டிராங்கா போடனன்னு அர்த்தம். சாதாரண ஆளுங்க யாராச்சும் வந்தா, காபின்னு வாங்க. அப்ப பழைய டிக்காவஷன்ல கலக்கிட்டு வரது. அதனால் எனக்கு யாராவது வீட்டுக்கு வந்தாங்கனா அவங்களுக்கு காஃபியா காபியா அப்படின்னு கண்டுபிடிக்கிறது ஒரு பொழுதுபோக்கான விஷயமாக இருந்தது.

மாமா வீட்டில் அமுதான்னு (செல்லம்மா அம்மு)லேபர டாக் இருந்தது. முதலில் அதன் உருவத்தைப் பார்த்துப் பயந்து விட்டேன். போகப்போகத்தான் புரிந்துகொண்டேன். அந்த வகை நாய்கள் இந்த உலகத்தில் அவதரித்து இருப்பது மனிதர்களுக்கு அன்பையும் பாசத்தையும் கொடுப்பதற்காக மட்டுமே என்று. அம்முதான் ஆரம்பத்துல மாமா வீட்டில் எனக்கு வோர் பிடிக்கிற வரை பற்றுதலாக இருந்தது. நானும் மாமாவும் ஹால்ல படுத்துக்குவோம். அக்காங்க, மாமி ரூம்ல படுத்துக்குவாங்க. அம்முக்காக ஹால்ல ஒரு மூலையில் சாக்கு மடிச்ச படுக்கை மாதிரி போட்டு இருக்கும். பத்துமணி ஆச்சன்னா படுக்கையில் போய் படுத்துக்கும். தன்னோட முன்னங்கால்கள் மேலே தலைய வெச்சுக் கிட்டு தூங்கும். ஆக்சவலா தூங்குற மாதிரி நடிக்கும். விளக்கு அணைச்சிட்டு நாங்க படுத்த உடனே சத்தம் போடாம என் பக்கத்தில் வந்து தன்னோட பெரிய உடம்ப இடிச்சகிட்டு படுத்துக்கும். நான் கைய எடுத்து அது மேல போடுவேன். தன்னோட பெரிய சொரசொரப்பான நாக்க நீட்டி நக்கும். தேங்க்ஸ்ன்னு சொல்ற மாதிரி இருக்கும்.

நான் காலையில் அய்ந்து மணிக்கெல்லாம் எழுந்துடுவேன் ஏன்னா மாமா வெள்ளை எந்திரிச்சடுவாங்க. வாசல்ல பைல இருக்குற பால் பாக்கெட்டை கொண்டுவந்து கொடுப்பேன். தினம் காலையில் காப்பி போடறது மாமா. திக்கா டிக்காவஷன் போட்டு கமகமன்னு கலக்கி குடிக்கிறத பார்க்கவே எனக்கு அலாதி பிரியம். எப்பவாவதுதான் நான்

சாப்பிடுவேன். ஏன்னா எனக்கு காப்பி அவ்வளவா பிடிக்காது. அதே மாதிரி ஞாயிற்றுக்கிழமை மாமாதான் சமையல். பிரியாணி மீன் குழம்பு குருமா ஏதாவது ஒன்னு பண்ணுவாங்க. நான் கூட நின்னு ஹெல்ப் பண்ணுவேன். எப்பவாது மாமிக்கும் செய்வேன். எப்பவாச்சும் அக்காங்களும் பண்ணுவாங்க ஆனா நான் போகமாட்டேன் ஒரே ரகனையா இருக்கும்.

மாமா மாம்பலத்தில் ரங்கநாதன் தெருவுல புத்தகக் கடை வச்சிருந்தாங்க. ஜூன் மாசம் தான் ஸ்கூலு. மாமா கூட கடைக்கு போயிருவேன். கடை திறந்த உடனே ரேக்ல இருக்கிற புக்ஸ்லாம் எடுத்து டஸ்ட் தட்டி திரும்ப அடுக்கி வைப்பேன். யாராவது ஏதாவது கேட்டா தேடி எடுத்துக் கொடுப்பேன். ஒருமணிக்கு கடையில் வேலை செய்ற மணி அண்ணாவோட வீட்டுக்கு வந்து சாப்பிட்டுவிட்டு மாமாக்கு எடுத்துட்டுப் போவோம்..

மாமா என்னை இராமகிருஷ்ணா மெயின் ஸ்கூல்ல ஆறாவது சேர்த்து விட்டாங்க. அதுவரைக்கும் நான் பார்த்த பள்ளிக்கூடத்துக்கும் இதை பார்க்குறதுக்கும் பிரம்மாண்டமாக இருந்தது இரண்டு மாடி, பின்னால் விளையாடறதுக்கு பெரிய ஒபன் ஸ்பேஸ். அங்கயும் கட்டடங்கள். இதுபோக கொஞ்ச தூரத்தில் இன்னொரு இடத்தில் பெரிய மைதானம். மாலையில் புத்தகக் கடைக்கு போய் கூட மாட உதவுவேன்.

நான் நன்றாகப் படிக்க வேண்டும் என்பதில் மாமா மாமி மட்டுமல்ல இரண்டு அக்காக்களும் சிரத்தை எடுத்துக் கொண்டனர்

சினிக்கிழமை கிருஷ்ணவேணி தியேட்டர்ல சினிமாவுக்கு போவோம். மாமா கூட்டிட்டு போற படம் எல்லாம் போர் அடிக்கும். எனக்கு தூக்கம் தூக்கமா வரும். நெஞ்சத்தை கிள்ளாதேன்னு ஒரு படம் போனோம். ரெண்டு பேரு ஓடி கிட்டே இருந்தாங்க. அப்புறம் இன்னொரு படம் உதிரிப்பூக்கள்ன்னு, எனக்குப் பிடிக்கவே இல்லை. அழகையாக வந்தது. மாமி, ரஜினி கமல் படம் கூட்டிட்டு போவாங்க. எனக்கு ரஜினி ரொம்ப இஷ்டம்.

மீண்டும் சரக் சரக் சத்தம். நினைவுகளைக் கலைத்தது.

“சுஜிதா”

எந்தா சார்?

“என்னப் பார்க்கிறதுக்கு வெளியில் யாராவது இருக்காங்களா?”

“ஓ தாராளம், நிறைய”.

“நா அவங்கள பாக்க முடியுமா?”

“இல்ல. பாக்க அனுமதி இல்ல”.

“அப்ப நான் யாரையுமே பார்க்க முடியாதா?”

“உங்க லைஃப் வந்து நிங்கள கண்டு”.

“எப்ப?”

“மாணிங்”.

“நான் பாக்கவே இல்லையே?”

“அப்ப நீங்கள் உறங்கிட்டு இருந்தீங்க”.

“ஓ”

“எனக்கு ஒரு ஹெல்ப் பண்ணமுடியுமா?”

“வாட்?”

“உன்னோட செல்போன்ல எனக்காக வெளிய நிக்கறவங்க போட்டோ எடுத்துட்டு வர முடியுமா?

எனக்கு பாக்கணும்னு ஆசையா இருக்கு, ப்ளீஸ்?”

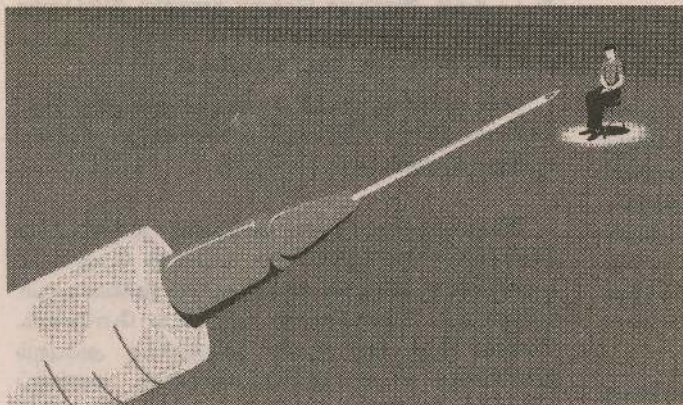
“ஓ. ஷ்யூர்”.

எனக்கு ஏன் இந்த நிலைமை? யார்கிட்ட இருந்து எனக்கு வந்திருக்கும்? வலித்தது.

அப்படியே நினைவுகளுக்குள் மீண்டும் புதையத் தொடங்கினேன். அது ஒன்று தான் இப்போது எனக்கு ஆறுதலாக இருந்தது

வருடங்கள் உருண்டோடி விட்டன. பன்னிரெண்டாம் வகுப்பு முடிச்ச உடனே மீனம்பாக்கம் ஜெயின் காலேஜ்ல எகனாமிக்ஸ் படிச்சேன். காலேஜ் இல்லாத சமயத்திலேயும் லீவு நாட்களிலும் புத்தகக்கடையே வாசமாக இருந்தேன். வேலைக்கு வேலை ஆச்சு. கூடவே புத்தகங்களோடு சுவாசமும் ஆச்சு.

இது தவிர இன்னொரு காரணமும் இருந்தது. எங்கப்

புத்தகக் கடைக்கு பக்கத்துக் கடை ரியல் எஸ்டேட் ஆபீஸ். அந்த கடையோட ஓனர் பொண்ணு செல்வி அங்க வருவாங்க. என்ன மாதிரி காலேஜ் முடிச்சுட்டு சாயந்திரத்தில கணக்கு எழுத வரும். மீனாட்சி காலேஜ்ல கெமிஸ்ட்ரி.

முதல் முதல் என்கிட்ட பேசனது ஆர்கானிக் கெமிஸ்ட்ரில புக வந்துச்சானு கேட்டாங்க. நான் பரபரப்பாய் எல்லா செல்ஃபுகளிலும் தேடி புக்கு இல்லன்னு சொன்னேன்.

“இன்னைக்கு சாயந்திரம் வந்துடும்னு அங்கிள் சொன்னாரே?”

“மாமா இன்னும் வரல. மணியும் மாமாவும் அதுக்குதான் பாரிசுக்கு போயிருக்காங்க”.

“அவர் உங்க மாமாவா?”

“ம். நீங்க பக்கத்துல புதுசா வேலைக்கு வந்திருக்கீங்களா?”

“இல்ல. எங்க அப்பாதான் ஓனர்”. கண்களில் ஒரு பெருமிதம்.

இப்படித் தொடங்கிய அறிமுகம் கொஞ்சம் கொஞ்சமாக நட்பாக மாறி ஏதோ ஒருநாள் பக்கத்துல இருக்கிற

பழக்கடையில் திராட்சை சாறு குடிக்கும் போது, உள்ளூணர்வு ஏதோ சொல்ல திடீர்னு நிமிர்ந்து பார்க்க அதுவரை என்னைப் பார்த்துக் கொண்டிருந்தவள் திடுக்கிட்டாள். வசமாய் மாட்டிக் கொண்டாயா என்று என் விழிகள் கேட்க, அவளுடையவை தாழ்ந்தன. அந்த கணத்தில் தான் எங்களுக்குள் காதல் அரும்பியிருக்கும் என நம்புகிறேன்.

ரியல் எஸ்டேட் நிறுவனத்தில் ஞாயிற்றுக்கிழமைல நிலம் வாங்க விழைவோரை நிலம் பார்க்க அழைத்துச் செல்வார்கள். ஒரு ஞாயிறு, வழக்கமாய் அழைத்துச் செல்பவர் கடைசி நேரத்தில் வரமுடியாத காரணத்தால், செல்வியின் அப்பா என்னை அனுப்ப முடியுமா என்று மாமாவிடம் வேண்டினார்.

“போறியாப்பா?”

“சரிங்க மாமா”

கொஞ்சம் கூட எதிர்பார்க்கவில்லை செல்வி வருவார் என்று. திருப்புமுனை நாளாக ஆனது. செல்வியிடம் மனதளவில் நெருங்குவதற்கு ஒருபக்கம் வாய்ப்பு என்றால் இன்னொருபுறம் இன்றைக்கு ஆலமரமாய் பரந்து விரிந்திருக்கும் எங்கள் ரியல் எஸ்டேட் நிறுவனத்திற்கு விதைக்கப்பட்ட நாளென்றும் சொல்லலாம்.

செல்வியும் நானும் நயமாகப் பேசி அன்றைக்கு அழைத்துச் சென்ற ஏழு நபர்களையும் மனைகள் வாங்க வைத்தோம். அவங்க அப்பா என்னை பாராட்டி பத்தாயிரம் ரூபாய் தந்தார். நான் மறுத்தலித்தும் பிடிவாதமாக கொடுத்து விட்டார். மாமாவிடம் கொண்டு போய் கொடுக்க, அவர் நீ விரும்பிற மாதிரி செல்வு பண்ணிக்க என்று கண்டிப்பாகச் சொல்லி விட்டார்.

அய்யாயிரம் ரூபாய் அம்மாவுக்கு அனுப்பிட்டு மிச்சத்தை மாமா, மாமி அக்காங்களுக்கு டிரஸ் எடுத்தேன்.

அதற்குப் பிறகு ஞாயிற்றுக்கிழமை தோறும் நான் செல்வியோடு செல்வது வாடிக்கையாகிவிட்டது. சில சமயங்களில் அவங்க அப்பாவும் வந்தார்.

அக்காங்க எப்படியோ கண்டு பிடிச்சிட்டாங்க

வெண்ணி அக்கா ஒருநாள்,

“என்ன முத்து கொஞ்ச நாளா உன் போக்கே சரியில்ல”

“ஏன் ? ஒன்னுமில்லையேக்கா”.

“ஒன்னும் இல்லன்ன, ஏன் பதாற?” கொஞ்ச நாளா பார்க்கறேன். அந்த முடிய எத்தனை வாட்டி சீப்ப போட்டு வாரி பிச்சி எடுக்குற. சும்மா சும்மா கண்ணாடியை பார்க்கிற”. மிரட்டுவது போல் இருந்தாலும் அன்பொழுக கேட்டார்.

“என்னக்கா ?” சின்னக்காவும் சம்மன் இல்லாமலே ஆஜரானாங்க.

“இல்ல, கொஞ்ச நாளா சார் போக்கே சரி இல்ல. சும்மா கண்ணாடியை பாக்குறாரு சின்ன மீசைய பிடிச்ச முறுக்கறாரு. எல்லாத்துக்கும் மேல பௌடர் எல்லாம் போட ஆரம்பிச்சிட்டாரு. ஏதோ ரொமேன்ஸ் மாதிரி தெரியுது. அதான் என்ன சமாச்சாரமனு கேட்டுக்கிட்டே

இருந்தேன்”.

“ஆமாம். ஆமாம். நானும் கவனிச்சுக்கிட்டு வரேன். ஞாயிறுன்னா அய்யா ஸைட் பாக்க கிளம்பிபடறாரு”.

“எனக்கு காலேஜுக்கு லேட் ஆகுதுங்க”.

“சரி சரி இப்ப போ. ஆனா சாயந்திரம் என்கொயரி கண்டினியூ ஆகும். ஒழுங்கா வந்துடு” சிரித்த முகத்தோடு மிரட்டல் தொனியில் சொன்னார்கள்.

நல்லா சிக்கிட்டோம் என எண்ணிக்கொண்டே காலேஜுக்கு கிளம்பினேன். கிளாஸ்ல கவனமே இல்ல. சாயந்திரம் என்ன கேட்பாங்கங்கற சிந்தனையே இருந்தது. மாமா மாமிக்கு தெரிஞ்சால் என்னாகும்? கொஞ்சம் பயமும் கூடிடுச்சு.

நல்லவேளையாக அப்படி எல்லாம் ஒன்னும் நடக்கல. என்னை நன்றாக கலாய்த்தார்கள்.

எப்பொழுது விழித்தேன் என்று தெரியவில்லை.

மீண்டும் சுஜிதா.

அவர் கையில் பிரின்ட் போட்ட புகைப்படங்கள்.

தன் கையிலேயே அதை உயர்த்திப் பிடித்தார்.

முதல் ஃபோட்டோல செல்வியும் என் மகனும் மகளும்.

இன்னொன்னுல மாமா, மாமி, எங்க அம்மா.

அடுத்ததுல வெண்ணி அக்கா, எங்க அண்ணன் அப்பறம் குமுதாக்கா.

இன்னொரு போட்டோல எல்லாரும் நிக்கறமதிரி கூட்டமா ஒன்னு.

போட்டோகள பக்கத்துல வச்சுட்டு சுஜிதா போயிட்டாங்க.

செல்வி படத்தை எடுத்து பார்த்தேன். அயம்பது வயசுக்கு மேல் ஆகியும் இன்னும் அதே இளமை. முகத்துல இன்னும் கம்பீரம்.

‘எங்க அப்பா தான் ஓணர்ங்கிற பெருமிதம் நினைவுக்கு வந்தது.

ரியல் எஸ்டேட் தொழிலின் நுணுக்கங்களை தெரிந்து கொள்ள ஏராளமான வாய்ப்புகள் கிடைத்தது. செல்வியின் தந்தை தாராளமாக சொல்லிக் கொடுத்தார்.

நான் பட்டப் படிப்பு முடித்தவுடன் இத்தொழிலில் இறங்குவதற்கு முடிவு செய்தேன். மாமா முதலீட்டிற்கு உதவி செய்தார்.

90களில் சென்னையைச் சுற்றியுள்ள பகுதிகளில், ரியல் எஸ்டேட்டில் ஏற்பட்ட அபரிதமான வளர்ச்சி எங்களை உச்சத்திற்கு கொண்டு சென்றது. ஆறே மாதத்தில் மாமாவிடம் வாங்கிய பணத்தை திருப்பிக் கொடுக்கற நிலைக்கு வந்துவிட்டேன்.

மூன்றே ஆண்டுகளில் நாங்கள் பெரிய வீட்டுக்கு குடி பெயர்ந்தோம். அதை நான் மாமாவின் பெயரில் வாங்கினேன். நெகிழ்ந்து அப்படியே கரைந்து போனார்.

ஏம்பா இப்படி? ஏம்பா இப்படி? என்று புலம்பினார்.

“நிராதரவாய் நின்ற எங்களுக்கு ஆதரவு கொடுத்து என்னை படிக்க வைத்து இந்த நிலைக்கு கொண்டு வந்த உங்களுக்கு என்னால் செய்ய முடிந்த சிறிய உதவி”

மாமி அழுதே விட்டார்.

தொழில் மட்டுமல்லாமல் செல்வியின் காதலும் சோந்தே வளர்ந்தது.

வெண்ணி அக்காதான் மாமா கிட்ட பக்குவமாக சொல்லி செல்விய கட்டறதற்கு வழி செஞ்சாங்க.

எங்க அம்மா,

“அவனுக்கு எது நல்லதுன்னு உங்களுக்கு தெரியும் அண்ணா” என்கிற வகையில் எளிதாக்கி விட்டார்

வெண்ணி அக்கா என்னோட அண்ணன் கட்டிக்கிட்டாங்க.

அண்ணா கரந்தை காலேஜ்ல ஃப்ரோபசர் ஆகிட்டாங்க. அக்காவும் (அண்ணி ஆன பிறகு கூட நான் அக்கானு தான் கூப்பிட்டேன்) வல்லத்தில பெரியார் மணியம்மை இன்ஜினியரிங் காலேஜில டீச்சிங் சைட்ல போயிட்டாங்க.

குமுதா யுபிஎஸ்ஸி பாஸ் பண்ணி கலெக்டர் ஆனாங்க. பல ஊர்ல வேலை செஞ்சாங்க. அவர்களுடைய சர்வீஸ் கடைசி கட்டத்துக்கு வந்துட்டாங்க. இன்னும் ஓரிரு வருஷத்துல ரிட்டயர் ஆகிடுவாங்க. அவங்க திருமணமே பண்ணிக்கல. ஏன்ங்கிற காரணம் எனக்கு தெரியாது. நான் சின்ன வயசா இருக்கும்போது மாமி சில நேரங்களில் “நீ மட்டும் அவளவிட பெரியவனா இருந்தா உனக்கு கட்டி கொடுத்திருப்பேன்” ன்னு பொருமுவாங்க.

எப்பொழுது தூங்குகிறேன் எப்பொழுது எழுந்து கொள்கிறேன் என்றே தெரியவில்லை. ஒருவேளை மயக்கத்தில் வீழுகிறேனோ? ஆக்சிஜன் மாஸ்க் இருந்தும் இப்போ மூச்சு விடுவதற்கு சிரமமாக இருந்தது

அரை நினைவில் இருக்கும் போது ஏதோ புதிய கருவிகளை பொருத்துகிறார்கள் என்பதை விளங்கிக்கொள்ள முடிந்தது. அவர்கள் பேசியதிலிருந்து ஈஸிஎம்ஓ பொருத்துகிறார்கள் என தெரிந்தது.. என்னுடைய இதயமும் நுரையீரலும் ஓய்வு எடுத்துக்கொள்ளப் போகின்றன. எவ்வளவு நேரத்துக்கு, நாளைக்கு அப்படின்னு எனக்குத் தெரியாது. பக்கத்திலிருந்து அந்த பிரம்மாண்டமான மிஷின் என் உடலிலிருந்து இரத்தத்தை எடுத்து காஃபன் டை ஆக்ஸைடை நீக்கி, ஆக்சிஜன் ஏற்றி மீண்டும் உடலுக்குள் பம்பு செய்வதற்கு தயாராக நின்று கொண்டிருந்தது.

என்னால் உணர முடிந்தது எனக்குள்ளே அது ஊர்ந்து சென்று கொண்டிருக்கிறது. பகுதி பகுதியாக விழுங்கிக்கொண்டே போகிறது.

உங்களுக்கு ஸ்லீப்பிங் டோஸ் கொடுத்துருக்கறோம். கொஞ்ச நேரம் தூங்கி ரெஸ்ட் எடுங்க.

அம்பத்து அஞ்ச வயசுல என் ஆயுளை முடிச்சுக்க விரும்பல. நான் சாதிக்க வேண்டியது இன்னும் நிறைய இருக்கு. விடமாட்டேன். எனக்குள்ள அத்துமீறி நுழைஞ்ச உன்னை விட மாட்டேன். பார்க்கலாம் யார் ஜெயிக்க போறதுன்னு. விழிகளின் ஓர் கண்ணீர் முட்டியது.

டோனட் வொரி. யு வில் பீ ஆல்ரைட்.

“தேங்கஸ்” என்றேன்.காற்று மட்டும் வந்தது.

மெதுவாக தூக்கத்திற்குள் சென்றேன்.

மீண்டு வருவேன். எனக்காக மட்டுமல்ல. வெளியே காத்திருக்கும் அவர்களுக்காக.

அய் வில் பி ஆல் ரைட்.

பன்முக எழுத்தாளர் வல்லிக்கண்ணன்

100

இன்றையச் சூழலில் மனிதன் ஆயிரம் பிறைகள் காண்பது அபூர்வம் (அகவை 80). கலைஞர்கள் அகவை என்பதைத் தாண்டிவிட்டால் அது அவர்களுக்கு இரட்டிப்பு போனஸ். அந்த வகையில் தமிழின் ஆளுமைகளில் ஒருவரான வல்லிக்கண்ணன் ஆயிரம் பிறைகள் கண்டு கூடுதலாக ஆறு ஆண்டுகள் வாழ்ந்து 2006ல் மறைந்தார். தமிழ் இலக்கிய உலகில் ஏறத்தாழ ஐம்பதாண்டுகளுக்கு மேலாக பல்வேறு கூறுகளிலும் கோணங்களிலும் தன் படைப்புக்களை அளித்து அவற்றில் தனது முத்திரையை அழுத்தமாகப் பதித்தவர். எழுத்தில் திருநெல்வேலி வட்டார வழக்கைப் பயன்படுத்தி தமிழ் எழுத்துலகில் தனக்கென ஒரு இடத்தை உருவாக்கிக் கொண்ட வல்லிக்கண்ணனுக்கு 2020, நவம்பர் 12, நூற்றாண்டு.

திசையன்விளையில் பிறந்த வல்லிக்கண்ணனின் இயற்பெயர் - ரா.சு.கிருஷ்ணசாமி, தந்தைவழி சொந்த ஊரான இராஜவல்லிபுரத்தில் "வல்லி" என்ற வார்த்தையோடு கிருஷ்ணனின் மறு பெயரான கண்ணனை இணைத்து வல்லிக்கண்ணன் எனப் பெயரிட்டுக்கொண்டு தமிழ் இலக்கியப் பயணத்தை ஆரம்பித்தார். அரசு வேலையோடு, எழுத்துப் பணியை முன்னெடுத்தல் அக்காலத்தில் நிகழ்ந்த பண்பாட்டு முகிழ்கோலமாக இருந்தது. ஆனால், இம்முகிழ்கோலம் இரண்டு ஆண்டுகள் கூட நீடிக்கவில்லை வல்லிக்கண்ணனுக்கு. பின்னர் முழுநேர எழுத்தாளராக மாறினார். மாறாக இருவேலையையும் பார்த்திருந்தால், சுதந்திரத்திற்கு முன்பு ஆங்கிலேயரின் ஆட்சியில் அலுவலர்கள் எதிர்நோக்கும் நெருக்கடிகளையும் எழுத்து வெளிக்குக் கொண்டுவந்திருப்பார். நாவல், சிறுகதை, கட்டுரை, கவிதை, கடிதங்கள், மொழிபெயர்ப்பு, நாடகம், பத்திரிகைப் பணி முதலிய பல துறைகளிலும் மிக ஆழமான படைப்புகளைத் தந்தவர். இவரது காலத்து இலக்கிய அனுபவங்கள் மதிப்பு மிக்கவை.

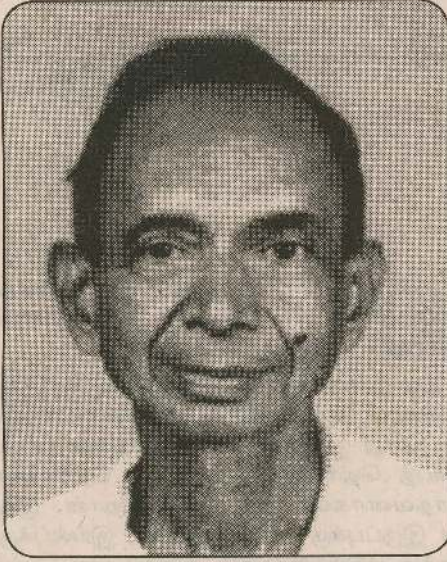
இவருடைய எழுத்துக்களில், மனிதன் இச்சமூகத்தில் வாழும் முறைகளையும், பழக்கவழக்கங்களையும், சிந்தினைகளையும்

குறிப்பிடுகிறார். 1937ல் தமது பதினேழாவது வயதில் எழுதத் தொடங்கிய வல்லிக்கண்ணன், அன்றைக்கு மணிக்கொடி இதழில் வெளிவந்த சிறுகதைகளினால் ஈர்க்கப்பட்டு, ஆர்வம் கொண்டு தீவிரமாக எழுத ஆரம்பித்து அனைத்து பத்திரிக்கைகளுக்கும் அனுப்பத் தொடங்கினார். கல்கி, நபிச்சமூர்த்தி, பி.எஸ்.ராமையா, குபாராஜகோபாலன் ஆகியோரின் சிறுகதைகள் வல்லிக்கண்ணனின் சிறுகதைகளுக்கு வழித்துணை செய்தன.

"இதய ஒலி" கையெழுத்துப் பத்திரிகை தொடக்கம், "அணிகலம்", "திருமகன்" சினிமா இயக்குநர் ப.நீலகண்டனை ஆசிரியராகக் கொண்டு வெளிவந்த "இந்திரா" என இன்னும் பல இதழ்கள் வரை தமது ஆக்கங்களை வெளியீடு செய்து மேற்கொண்ட "இதழ் கோலப் பரவல்" செயல்பாடும் அவரது எழுத்து மற்றும் இலக்கிய ஆளுமையின் மற்றொரு நீட்சியாகவுள்ளது. 1941ல் "இந்திரா" நடத்திய சிறுகதைப் போட்டியில் "தெருக்கூத்து" சிறுகதைக்கு முதல் பரிசாக பெரிய தொகையான 100 ரூபாய் கிடைத்தது.

"கல்யாணத்திற்குப் பிறகு காதல்", "மன்னிக்கத் தெரியாதவர்", "அடியுங்கள் சாவுமணி", "நாசக்காரக் கும்பல்" உள்ளிட்ட பல சிறு கதைத் தொகுதிகளை எழுதியுள்ளார். "நல்ல மனைவியை அடைவது எப்படி?" சிறுகதையில் மனித வாழ்வின் முக்கியமான மகிழ்வு தரும் சடங்கான திருமணத்தில் உள்ள சம்பிரதாயங்களையும், முரண்களையும், மூட நம்பிக்கைகளை எதிர்த்தும், கேலி செய்த வல்லிக்கண்ணன், "அத்தமைகள் வயதில் மூத்தவளாக இருந்தாலும் பாதகமில்லை எத்தனை வயசு அதிகமோ அத்தனை புளியங்கொட்டையை முழுங்கிவிட்டால் சரியாகிவிடும்" என்று "பொட்டைக் கணக்கு" போட்டு அட்ஜஸ்ட் செய்கிற மக்களும் இருக்கிறார்களே, என்ன சொல்ல! என மிகவும் ஆதங்கப்படுகிறார். ஆனால், இங்கே புளியங்கொட்டையை யார் முழுங்க வேண்டும்? என்பதைச் சொல்லவில்லை.

இச்சிறுகதையில் திருமணச் சடங்குகளை முடிந்தனவு கேலி செய்த வல்லிக்கண்ணன் ஆண்-

வல்லிக்கண்ணன்

நாவல் இலக்கியத்தில் பிரதான இடத்தைப் பெறுவது பாத்திரங்களை சிருஷ்டிப்பதாகும். 1951ஆம் ஆண்டு வெளிவந்த 'குமாரி செல்வா' நாவலில் பத்திரிகையாளர் பரமசிவம் கதாபாத்திர அறிமுகத்துடன் தொடங்குகிறது. பத்திரிகை ஆசிரியர் பரமசிவம் மக்களின் எண்ண ஓட்டத்தை அறிந்து செய்தி வெளியிடாமல், தன் இஷ்டத்திற்கு வெளியிடுகிறார். தன்னிலை உணர்ந்து செயல்படாமல், வாழ்க்கையில் லட்சியமே இல்லாத எந்த ஒரு மனிதனும் வெற்றி பெற இயலாது என்பதை இக்கதாபாத்திரம் வாயிலாக வாசகர்களுக்கு உணர்த்துகிறார்.

பெண் இடையே நடக்கும் திருமணம் சுமுகமாக நடைபெற தீர்வையும் சொல்லியுள்ளார். அதாவது பிள்ளையைக் கிள்ளிவிட்டு, அழுவதை நிறுத்துவதற்கு தொடட்டிலையும் ஆட்டியுள்ளார்.

சிறுகதைகளிலிருந்து நாவலுக்குச் செல்லல் என்ற ஆக்க நீட்சியில் வல்லிக்கண்ணனின் நாவல் இலக்கியத்தில் யதார்த்தத்தையும் வட்டார வழக்குகளின் வீச்சினாலும் சில தெளிவான அடையாளங்களைப் பதிப்பித்துச் சென்றுள்ளார். 1951ஆம் ஆண்டு எழுதிய "செவ்வானம்" தொடங்கி ஏறத்தாழ 16 நாவல்கள் எழுதியுள்ளார். தமிழ் இலக்கியத்தில் நாவல் வரலாறு மிக நீண்ட நெடியதாகும். அதில் வல்லிக்கண்ணன் நாவல்களும் உரிய இடத்தைப் பெறுகின்றன. இந்திய சுதந்திரத்திற்கு முன்னும், பின்னும் வாழ்ந்த நாவல் எழுத்தாளர்களுள் முதன்மையானவர்.

நாவல் இலக்கியத்தில் பிரதான இடத்தைப் பெறுவது பாத்திரங்களை சிருஷ்டிப்பதாகும். 1951ஆம் ஆண்டு வெளிவந்த 'குமாரி செல்வா' நாவலில் பத்திரிகையாளர் பரமசிவம் கதாபாத்திர அறிமுகத்துடன் தொடங்குகிறது. பத்திரிகை ஆசிரியர் பரமசிவம் மக்களின் எண்ண ஓட்டத்தை அறிந்து செய்தி வெளியிடாமல், தன் இஷ்டத்திற்கு வெளியிடுகிறார். தன்னிலை உணர்ந்து செயல்படாமல், வாழ்க்கையில் லட்சியமே இல்லாத எந்த ஒரு மனிதனும் வெற்றி பெற இயலாது என்பதை இக்கதாபாத்திரம் வாயிலாக வாசகர்களுக்கு உணர்த்துகிறார்.

வல்லிக்கண்ணன் எழுதிய எழுத்துக்களில் பெண்களை அவன், இவன் என்றுதான் எழுதியிருப்பார், தனக்கு திருமணமாகவில்லை என்ற விரகதியில் எழுதியிருப்பாரோ என்று நாம் நினைத்தால் அது தவறு. ஜவஹர்லால் நேருவைப் பற்றியும், விஜயலக்ஷ்மி பண்டிட்டைப் பற்றியும் (விஜயலக்ஷ்மி பண்டிட் - ஜவஹர்லால் நேருவின் தங்கை - சுதந்திரப் போராட்ட வீராங்கனைகளுள் இவரும் ஒருவர் - இன்றைய தலைமுறைக்கு பலருக்கு இவரைப் பற்றித் தெரியாது) சிறிய அளவில் எழுதியுள்ளார். இதில் விஜயலக்ஷ்மி பண்டிட்டை குறிப்பிடும் பேர்தெல்லாம் 'அன்' (அவன்) விகுதியிட்டே எழுதியுள்ளார். பெண்ணை 'அவள்' என்பது கௌரவக் குறைவாகாது. 'அர்' விகுதி போட்டு பேசி விடுவதால் மட்டும் பெண்களை கௌரவித்ததாகி விடாது. கவி பாரதியார் கருத்தும் இதுதான். அன்னி பெசண்டை 'அவள்' என்றே குறிப்பிட்டு வந்தார் பாரதியார். ஒரு சமயம் யாரோ அதை ஆட்சேபித்து 'அவன் - இவன்' என்று சொல்லக்கூடாது என்று குறிப்பிடவும், பாரதியார் வெகுண்டார். உணர்ச்சியோடு அன்னிபெசண்ட் - அவன், அவள், அவள்தான். பெண்ணை அவன் என்றே சொல்வோம் என்றார் பாரதியார் என்று குறிப்பிடும் வல்லிக்கண்ணன், பாரதி வரலாற்றில் காணப்படும் இச்சம்பவத்தையே இப்புத்தகத்தில் காணும் பிரயோகத்தை ஆட்சேபிக்கக் கூடியவர்களுக்கு நான் நினைவுபடுத்த விரும்புகிறேன் என்கிறார். எழுபது வருடங்களுக்கு முன்பு அவன் - இவன் வார்த்தை பிரயோகத்திற்கு ஆட்சேபனை இல்லாமல் இருந்திருக்கலாம், ஆனால் "புதுமைப் பெண்களடி பூமிக்கு கண்களடி" என்று பாடிய பாரதி இன்று இருந்திருந்தால் நிச்சயமாக தன் நிலையை மாற்றிக்கொண்டிருப்பார்.

சிறுகதை, நாவல், கவிதை, கடிதம், கட்டுரை, மொழிபெயர்ப்புக் கட்டுரை என எழுதிக் குவித்த வல்லிக்கண்ணனுக்கு "புதுக்கவிதையின் தோற்றமும் வளர்ச்சியும்" நூலுக்கு 1978ஆம் ஆண்டுக்கான சாகித்திய அகாடெமி பரிசு கிடைத்தது. தொண்ணூறுகளில் பல்வேறு இலக்கிய அமைப்புகள் வல்லிக்கண்ணனைப் பாராட்டி விருதுகள் வழங்கியும், பணமுடிப்பு அளித்தும் பெருமைபடுத்தியுள்ளன.

எழுத்துதான் என் உயிர்மூச்சு என்று தன் வாழ் நாள் முழுவதையும் தமிழ் இலக்கியத்திற்கு அர்ப்பணித்த வல்லிக்கண்ணனின் எழுத்துக்களில் தனி மனித உணர்வு, அன்பு, சமத்துவம் போன்ற பன்முகப் பண்புகளைக் காணமுடிகிறது.

மனிதர்களாகப் பிறந்துவிட்டதாலேயே எல்லோரையும் மனிதர்கள் என்று சொல்லிவிடுவதில்லை. மனிதன் என்பதற்கான இடத்தை நோக்கி நகர்வதற்குக் கொஞ்சமேனும் ஈரம் சுரக்க வேண்டும். எண்ணத்திலும், செயலிலும் அன்பால் நிறைந்திருக்க வேண்டும். அன்பின் முழுமையே மனிதன். மனிதனின் முழுமையே அன்பு.

மனிதன் சமூகமாகவும், தனிமனிதனாகவும் அந்த இடத்தை நோக்கி நகரும் முயற்சி வரலாறு தோறும், போர்கள், துரோகங்கள், வீழ்ச்சி, எழுச்சி இவற்றிற்கிடையே காலந்தோறும் நடந்து கொண்டேதான் இருக்கின்றன. நடக்கின்றன. நடக்கும். அந்த வகையில் தனிமனிதனாக மனிதனின் முழுமையை நோக்கித் தன் அன்பால் நகர்ந்த, நகர்ந்து கொண்டிருந்தவர்தாம் இன்குலாப்.

தனது எழுத்திலும் பேச்சிலும், செயலிலும் சதா மனித அன்னை வெளிப்படுத்திக்கொண்டிருந்தவர் இன்லாப். அன்னை வெளிப்படுத்தும் விதங்கள் வெவ்வேறு தன்மை கொண்டிருந்தாலும் சாரத்தில் அவை அன்புதான். அந்த வகையில் அவரது அன்பு, அதிகாரத்திற்கும் ஒடுக்கு முறைகளுக்கும் எதிரானதாக இருந்தது. எதிரான சேற்றமாக இருந்தது. அறச்சேற்றமாக அது இருந்தது. உயிர்களுக்கு எதிரான ஒடுக்கு முறைகளை கேள்வி கேட்பது. எதிர்ப்பது, தகர்க்க முயற்சிப்பது யாதொன்றும் அன்பின் பகுதியே ஆகும். அதைத்தான் இன்குலாப் தனது எழுத்தில், படைப்பில், கவிதையில் செய்து கொண்டிருந்தார்.

மனிதனை மனிதன் ஒடுக்குவதும், புவிப்பந்தின் எந்த ஒன்றும் மனித நுகர்வுக்கானது என்ற இயற்கையின் மீதான ஒடுக்குமுறைக்கும், சகல உயிர்களின் மீதான ஒடுக்குமுறைக்கும் எதிராகவே அவரது குரல் உரக்க ஒலித்துக் கொண்டிருந்தது. ஆகச்சிறந்த மானுட மனது அவ்வாறு இயங்குவதே இயல்பாகும்.

புழு கூடத் தனது இருப்புக்கு ஊறு நேரும்போது தனது எதிர்ப்பைக் காட்டுகிறது. மனிதன் மட்டுமே தமது அரசியலுக்கு ஏற்பத் தனது எதிர்ப்பைக் காட்டுவதோ அல்லது மவுனமாகக் கடந்து போவதோ நிகழ்கிறது. நிகழ்ந்துவிடுகிறது. மனித இருப்புக்குச் சவால்விடும் சுரண்டல், அதிகார அரசியல் உலகில்

மவுனமாகக் கடந்து போவதென்பது அவனது இருப்புக்கான சவாலாகவும், இழிவாகவும் மாறிவிடுகிறது.

புழு, தனது எதிர்ப்பைத் தெரிவிப்பதில் எந்த அரசியலையும் கொண்டிருப்பதில்லை. மனிதன் மட்டுமே தனது இருப்புக்கான அரசியலை ஒட்டி எதிர்ப்பைத் தெரிவிப்பவனாகவும், தெரிவிக்க விரும்பாதவனாகவும் இருந்துவிடுகிறான். இது அவனது இருப்புக்கு எதிரானதாகும், இயல்புக்கு, இயற்கைக்கு எதிரானதாகும். தப்பிப் பிழைக்கும் செயல் என்று அவன் சொல்லிக் கொண்டாலும் முதுகெலும்புள்ள பிராணி, ஊர்ந்து செல்வதற்கு ஒப்பான இயற்கை முரண்பாடாகும். இதுவே ஆகப்பெரிய மனிதத் துயரமுமாகும்.

தனது பாரத்தை விட அதிகமாகத் தன் மீது திணிக்கப்படும் அதிகாரத்தின் பாரத்தை அடிமையாகச் சுமப்பதை எந்த ஒரு விலங்கும் விரும்புவதில்லை. ஒன்று அவற்றை உதறிச் செல்ல முயலும். அல்லது தமது எதிர்ப்பினை அது காட்டும். மனிதன் இவற்றில் எதையும் சேராதவனாக தமது இயல்புகளை முற்றிலும் இழந்தவனாகத் தொலைத்தவனாக அதிகாரத்தின் முன் ஓர் விசித்திரப் பிறவியாகி விட்டான்.

இயற்கையான இயல்புகளைத் தொலைக்க விரும்பாத மனிதன், பேரன்பு மிக்கவன் மட்டுமே ஊசி முனையளவு அதிகாரம் கூட தன்மீது பிறர் செலுத்த முனைவதை எதிர்ப்பவனாக இருக்கிறான். தன் மீது மட்டுமல்லப் பிறர் மீதும் அவ்வாறு செலுத்த முனைவதை எதிர்ப்பவனாக இருக்கிறான். புழு, தன் மீதான ஒடுக்குதலுக்கு மட்டுமே தமது எதிர்ப்பினை தெரிவிக்கும் நிலையில் மனிதன் மட்டுமே தன்னை மட்டுமல்லாது பிறர் மீதும், சமூகத்தின் மீதுமான சகல ஒடுக்குமுறைக்கு எதிராகவும் தமது எதிர்ப்பினை காட்டுபவனாக இருக்கிறான். இருப்பான். புழுவுக்குச் சமூகம், சமூக உணர்வு கிடையாது மனிதனுக்கு அது உண்டு அதுவே அவனது பலமாகவும், பலவீனமாகவும் இருக்கிறது. இன்குலாப் எனும் மனிதன் சமூக உணர்வு கொண்ட பேரன்பின் வடிவம். யாதொருவருக்குமாக எழும், ஒலிக்கும் பேரன்பின் குரல். தனி மற்றும் சமூக மனிதனின் பேரன்புமிக் மனசாட்சி.

“ஒடுக்குமுறையார் செய்தாலும் ஒடுக்குமுறைதான்

சிங்களர் செய்வதால் தமிழர் பக்கம் நிற்கும் நான், தமிழர் சிங்களரை ஒடுக்குவாரேயானால் நான் சிங்களர் பக்கமே நிற்பேன், வரலாற்றுப் பெருமதிம் எனக்குத் தேவையில்லை. வரலாற்றில் ஒடுக்குமுறைகளைக் கண்டறிந்து அதை எதிர்ப்பவர் பக்கம் நிற்பதே என் தேசியம். தமிழ்த் தேசியம் தலித்துகளை ஒடுக்குமானால் தலித்துகளுடன் இருப்பேன்!" என்று சொல்லும் இன்குலாபின் தமிழ் தேசியம் என்பது ஒருவகை மானுட தேசியமே. பேரன்பின் தேசியமே.

தனதுப் படைப்புச் செயற்பாடு குறித்து பேசும்போதெல்லாம் அது தூய்மையானது, புனிதமானது என்றோ தாம் படைப்பது புனித இலக்கியம் என்றோ சொல்லிக்கொள்வதே இல்லை அவர். மாறாகத் தனதுக் கோபத்தின், எதிர்ப்பின் வெளிப்பாடு என்றே சொல்வார். "கல் இருந்தால் கல்லெடுத்து வீசுவேன், கல் இருக்கும் இடத்தில் கவிதை இருக்கிறது!" என்கிறார். கல்லோ, கவிதையோ தமது எதிர்ப்பினை அதிகாரவர்க்கதிற்கு, ஒடுக்குமுறைக்கு எதிராக வீசுவதே, பதிவு செய்வதே ஓர் அறச் செயற்பாடாகும், பேரன்பின் வெளிப்பாடாகும். மனிதன் வெளிப்படும் தருணங்களாகும் அப்படியான தருணங்களையே தம்முள் தம்வாழ்நாளாகக் கொண்டவர் இன்குலாப்.

மனிதன் என்பதும் படைப்பாளி என்பதும் வேறு வேறல்ல. ஆகச்சிறந்த பேரன்பைத் தம்முள் கொண்டிருக்கும் யாதொருவருமே படைப்பாளிகளே. படைப்பு என்பது பேரன்பின் வெளிப்பாடே. பேரன்பில்லாதப் படைப்போ, பேரன்பில்லாத மனிதனோ முழுமை அடைவதில்லை. இன்குலாப் தமதுப் படைப்புகளைப் பேரன்பால் எழுதிச் சென்றவர். நிரப்பிச் சென்றவர். "ஒவ்வொருப்புல்லையும் பெயர் சொல்லி அழைப்பேன்!" என்பது 'வாடியப் பயிரைக் கண்டபோதெல்லாம் வாடினேன்' என்ற வள்ளலாரின் கருணைக்கும், அன்பிற்கும்

கலை, 'கலைக்காக' என்று சொல்லும்போது பேரன்பு செத்துவிடுகிறது என்பதைத்தான், "எனது படைப்பு மக்களைச் சேரவில்லை என்பதற்காக வருத்தப்படுவேனே தவிர அதில் அழகியல் இல்லை என்பதற்காக வருத்தப்படமாட்டேன்!" என்று தெளிவாகச் சொல்லிவிடுகிறார் இன்குலாப்.

கொஞ்சமும் குறைந்ததல்ல. ஒவ்வொரு புல்லையும் பெயர் சொல்லி அழைக்கும் நெருக்கமும், அன்பும் இன்குலாப் அவர்களின் நேயத்தை இப்புவிய் பரப்பெங்கும் நிறைந்துள்ள சகல உயிர்களுக்குமானதாக விரிந்து செல்கிறது. விரித்துச் சொல்கிறது.

"மெய்மையின் தீவிரத்தால் படைப்பை உருவாக்க முயற்சிக்கும்போது படைப்பாளி, மதவாதக் கோட்பாடுகளைப் பொருட்படுத்துவதில்லை அல்லது அதனை எதிர்க்கும் கட்டாயத்திற்கு உள்ளாகிறார்" என்பார் இன்குலாப். மெய்மையின் கனலை, பேரன்பின் இழைவைக் கொண்ட படைப்பாளி தமது படைப்புச் செயற்பாட்டைக் கொண்டு இப்படித்தான் செயற்கையான எல்லாக் கோட்பாடுகளையும் எல்லைகளையும் தகர்த்து முன் செல்பவனாக இருக்கிறான். படைப்பின் அழகியல் என்பதைத் தனியாகப் பார்க்க வேண்டியதில்லை. படைப்பின் அழகியல் என்பதே பேரன்பை சொல்வதுதான். இப்படியான தடைகளைக் கடப்பதுதான் அழகியலாக இருக்க முடியும். வெறுமனே இன்குலாப் அவர்களின் படைப்புச் செயற்பாட்டின் அழகியல் குறித்து பேசுவார்களால், மதங்களையோ, சாதிகளையோ இன்னபிற காழ்ப்புகளையோ கடக்க முடிவதில்லை. அவர்களது அழகியல் என்பது அவற்றை நீதிப்படுத்துவதன் வழி, வடிவத்திலும், சொற்களிலும் தமது ஆபாசத்தை, இழிவை வெளிப்படுத்துவதுடன் நின்றுவிடுகிறது. சாதிக்கும், மதத்துக்கும் முட்டுக் கொடுக்கும் ஒருவர், படைப்புக்கான அழகியலை மட்டுமல்ல படைப்புக்கான, படைப்பாளிக்கான அழகியலை, மெய்மையை, பேரன்பை இழந்துவிடுகிறார் என்றுதான் சொல்ல வேண்டும்.

கலை, 'கலைக்காக' என்று சொல்லும்போது பேரன்பு செத்துவிடுகிறது என்பதைத்தான், "எனது படைப்பு மக்களைச் சேரவில்லை என்பதற்காக வருத்தப்படுவேனே தவிர அதில் அழகியல் இல்லை என்பதற்காக வருத்தப்படமாட்டேன்!" என்று தெளிவாகச் சொல்லிவிடுகிறார் இன்குலாப்.

படைப்பின் அழகியல் அளவுகோலுடன் வருவோரால் ஒருபோதும் இன்குலாப்பைப் புரிந்து கொள்ள முடிவதில்லை. அவரது படைப்பைப் புரிந்து கொள்ள முடியாதவர்களால் ஒருபோதும் பேரன்பைப் புரிந்து கொள்ள முடிவதில்லை. ஏனெனில் இயற்கைப் பேரன்பின் அழகியல் படைப்பு இன்குலாப்.

மடல்

திறப்பு

காக்கை மேலும் பறக்கட்டும்

நாகர்கோவில் காலச்சுவடு மாதஇதழ் அலுவலகத்திற்கு கனந்தை பீர்முகம்மதுவைப் பார்க்க பேராசிரியர் இராமசுப்பிரமணியனும் திரு முத்தையாவும் வந்தபோது முதல்முதலாகச் திரு முத்தையாவைச் சந்தித்தேன். அதற்குமுன் கேட்ட பெயர்தான். அவரது சொந்த ஊருக்குச் செல்லும் வழியே அழகானது. கிராமமும் அப்படி. இதையெல்லாம் பேசும் மகிழ்ச்சியில் நேரம் கடந்தபோது காக்கைக்கு கட்டுரை கேட்டார். இது 2018 மார்ச் மாதம். உடனே அனுப்பினேன். அது ஆகஸ்ட் இதழில் வந்தது.

இதன் பிறகு முத்தையாவும் நானும் பலமுறை செல்பேசியில் பேசினோம்; சென்னைக்கு மகள் வீட்டுக்கு நான் வரும்போது சந்திப்போம். கருத்தரங்குகளில் புத்தகச் சந்தையில் எனப் பல இடங்களில் சந்திக்கும்போதெல்லாம் காக்கை இடையிடையே வந்துபோகும். தொடர்ந்து காக்கையைப் படித்துக்கொண்டிருக்கிறேன். 30 இதழ்களில் நான் கண்ட விஷயம் அவரது தொழில் நேர்மை. கறுப்பு அழகு - அதிலும் காக்கை அழகானது என்பதை நிரூபித்துவிட்டார்.

தமிழகச் சூழல் சிறுபத்திரிகை என்பது அல்பாயுடன் போவது என சாபம் உண்டு. ஒரு விதத்தில் அப்படித்தான் நடக்கிறது. எழுத்து, கசடதபற, சதங்கை, யாத்ரா, வைகை மேலும் என்று நீண்ட பட்டியல் உண்டு. இந்தப் பத்திரிகைகளை நடத்தியவர்கள் எல்லோரும் இழந்தவர்கள் முத்தையாவும் இந்த முன் வரலாற்றை தெரிந்துதான் காலைவிட்டார்.

காக்கையின் கட்டுரைகள் தரமாக உள்ளன என்பதை என்னிடம் சொன்னவர்கள் காரணங்களும் சொன்னார்கள். கார்பரேட் இதழ்கள் - விளம்பரத்திற்கு பஞ்சமில்லா இதழ்கள் (இங்கு சிறு இதழ்கள்) போன்றவற்றில் வராத நல்ல கட்டுரைகள் காக்கையில் வந்தது ஏன்? அவற்றில் எழுத்தாடவர்கள் காக்கைக்கு எழுதியது ஏன்? முத்தையாவின் பொறுப்புணர்வு, நேர்மை, விட்டுக்கொடுக்காத குணம் என இப்படியானவற்றையும் காக்கையின் தரத்திற்கு காரணமாக்கலாம், நான் சில கருத்தரங்குகளில் மாணவர்களிடம் காக்கையைப்

படியுங்கள் எனப் பேசுவேன். பேச்சு முடிந்ததும் யாரோ ஒருவன் படித்ததாக வந்து சொல்லுவான், காக்கை மேலும் பறக்கட்டும்.

அ. கா. பெருமாள்
நாகர்கோவில்

டிசம்பர், 2020 காக்கை இதழ்க்கிடைக்கப்பெற்றேன். நீண்ட இடைவெளிக்குப் பிறகு இதழை அச்சில் பார்ப்பதும் படிப்பதும் மனதிற்கு நிறைவையும் மகிழ்ச்சியையும் தந்தன.

திரு. ஞா. குருசாமி அவர்கள் தனது "பேசப்படாத சாதி நூல்கள்" என்ற கட்டுரையில், "குத சங்கிதை" என்ற நூலின் முகப்புப் பக்கத்தின் நிழற்படம் ஒன்றை இணைத்துள்ளார். இப்படம், இந்நூல் வல்லூர் தேவராசப் பிள்ளையவர்களால் பாடப்பட்டதென்ற செய்தியை உள்ளடக்கியதாய் இருக்கின்றது. இஃதன்றி, கட்டுரையிலும், இந்நூல் 1895-ல், வல்லூர் தேவராயரால் மொழிபெயர்க்கப்பட்டு, வித்வான் மீனாட்சி சுந்தரனார் மேற்பார்வையில் வெளியிடப்பட்டதாகவும் ஒரு குறிப்பு இருக்கின்றது.

ஆனால் தமிழ்த்தாத்தா உ.வே. சாமிநாத ஐயர் அவர்கள் எழுதிய, "மீனாட்சி சுந்தரம்பிள்ளையவர்கள் சரித்திரம்" என்ற நூல் சற்றே மாறான தகவலைத் தருகிறது என்பதைச் சுட்டிக்காட்ட விழைகின்றேன். மைசூர் மாநிலத்தின் பெங்களூரில் வாழ்ந்து வந்த செல்வந்தர் தேவராசப்பிள்ளை என்பார் தமிழ்ப் பற்றாளராயும் இருந்தார். மகாவித்துவான் திரிசிரபுரம் மீனாட்சிசுந்தரம் பிள்ளையின் புகழைப் பற்றித் தக்கவர்களால் அறிந்து அவர்கள் மூலம் மீனாட்சி சுந்தரம்பிள்ளை பெங்களூருக்கு வந்து தமக்குத் தமிழ்ப் பாடம் சொல்லமுடியுமா என்று வினவினார்.

தேவராசப் பிள்ளையின் அன்றாடக் கடமைகள் அவரைப் பெங்களூரிலேயே கட்டிப்போட்டிருந்தன. மீனாட்சி சுந்தரம்பிள்ளை, பெங்களூருக்கு வரச் சம்மதித்து, தனது மாணாக்கரையும் உடன் அழைத்து வரலாமா என்று கேட்க அதற்கும் உடன்பட்டார் தேவராசப்பிள்ளை. பெங்களூர் போய்ச் சேர்ந்த மீனாட்சி சுந்தரம் பிள்ளைக்கும், அவரது மாணாக்கர் அனைவருக்கும் உணவு, உறை அனைத்தையும் தனியே ஒரு வீட்டில் ஏற்பாடு செய்து கொடுத்து, நாள்தோறும் தமிழ்ப்பாடம் கேட்டார். சிலநாட்கள் சென்ற பின்னர், தேவராசப் பிள்ளை "குதசங்கிதை" என்ற நூலைத் தமிழில், வசனநடையில் எழுதி

வைத்துக்கொண்டு, அதைச் செய்யுள் வடிவத்தில் பாடமுயற்சி செய்தார்.

கவிதை யாத்தலில் போதிய பயிற்சி இல்லாததால் அவரால் தொடர்ந்து கவிதை செய்ய இயலவில்லை. ஒரு கட்டத்தில் விரக்தியுற்றவராய், தான் எழுதிய அத்துணையையும் கிழித்துப் போட்டுவிட்டார். இதைக்கேள்விப்பட்ட மீனாட்சி சுந்தரம்பிள்ளை, அவரைத் தேற்றி, அவரிடமிருந்தவசன நடையிலிருந்த மொழிபெயர்ப்பைத் தான் வாங்கி வைத்துக் கொண்டு, அதனைச் செய்யுள்களாகப் பாடி முடித்தார். அதோடு மட்டுமல்ல. அவர் தேவராசப் பிள்ளையை வரவழைத்து, “இந்நூலைத் தங்கள் பெயரிலேயே அச்சிட்டுக் கொள்ளுங்கள். தமிழ்க் கவிகள், தாம் செய்த நூல்களை தங்களை ஆதரித்த பிரபுக்களின் பெயராலேயே வெளியிடுவது பழைய வழக்கம்தான். இதைப் பற்றித் தாங்கள் சிறிதும் யோசிக்க வேண்டாம்” என்று மனதாரக் கூறினார். முதலில் தயங்கிய தேவராசப்பிள்ளை, தன் ஆசிரியரின் உள்ளக்கிடக்கையை உணர்ந்து, அவ்வாறே செயல்பட்டார். நூல் தேவராசப் பிள்ளையின் பெயரோடு அச்சிடப்பட்டாலும், மீனாட்சி சுந்தரம்பிள்ளையின் காலத்திலேயே, தமிழ் மண்ணெங்கும் அவர்தாம் நூலின் உண்மையான ஆசிரியர் என்ற செய்தியும் புகழும் பரவிவிட்டது.

பின்னாளில், தேவராசப் பிள்ளையின் தமிழ்ப் புலமை, தனது ஆசிரியரைப் பற்றி, “அறிஞர் சிலரிவ னம்புலி யென்றும் / செந்தமிழ் பரப்பலாற் சிவன் புகழ் பாடலால் / ஆகும் மணைத்து மறிந்துயர்ந் திடலால் / ஆய்ந்தவர் சிலரிவ னகத்தி யனென்றும் / மனநனி மகிழ்ந்து வழங்குவார்...” (சித்திரச் சத்திரப் புகழ்ச்சி மாலை) என்று பாடும் அளவிற்கு சிறந்து விளங்கியது. “குதசங்கிதை” செய்யப்பட்ட ஆண்டு 1855ஆகும். கட்டுரையில் குறிப்பிடப்பட்டிருப்பது போல 1895 அல்ல. மீனாட்சி சுந்தரம் பிள்ளை வாழ்ந்த காலம் 1815-76 ஆகும்.

எம்.எப்.ஐ. ஜோசப் குமார்
திருச்சிராப்பள்ளி

காக்கை சிறகினிலே டிசம்பர் இதழ் வரப் பெற்றேன். திரு ஜோசப் பிரபாகர் அவர்கள் எழுதிய “கீழடியும் கார்பன் நானோ குழாய்களும்” என்ற கட்டுரை, அருமை. நானோ தொழில்நுட்பத்தை நியோ தொழில்நுட்பமாக பலரும் கருதும் இக்காலத்தில், அதன் தொன்மையின் காரணமாகவும் தாக்கத்தின் காரணமாகவும் வேறுபடுத்தி விளக்கியிருப்பது எம் போன்றவர்களுக்கு புத்தி கொள்முதல் ஆகும். காலம் கடந்து நிற்கும் அதன் தாக்கம், பிரமிக்க வைக்கிறது. பண்டைய தமிழர் நாகரீகத்தையும் அதன் காலத்தையும் அறிய முடிகிறது. அது போலவே பண்டைய தமிழர் மருத்துவ அறிவு குறித்த தொன்மை அறிய, ஸ்டெம் செல் மருத்துவம் குறித்த கட்டுரை எதுவும் தங்கள் இதழில் வர வேண்டுமாய் கேட்டு கொள்கிறேன்.

மு. சாம்பழர்த்தி

சென்னை

காக்கைச் சிறகினிலே டிசம்பர் 2020 இதழ் வாசித்தேன். நீண்டநாட்களுக்குப் பிறகு இதழை அச்சப் பிரதியின் வடிவத்தில் கையிலெடுப்பது, இழந்த பொருளை மீண்டும் அடைந்துவிட்ட சந்தோசமாகத் தோன்றியது. கட்டுரைகள் அநேகம் சுருக்கமாக இருக்கின்றன... ஆனாலும் பொருள் பொதிந்தவையாக இருக்கின்றன. கீழடியும் கார்பன் நானோ குழாயும், சமூக வரலாறும் கலாச்சார வரலாறும், தெற்காசிய பொருளாதாரக் கூட்டமைப்பு, ஆறுமுக நாவலரின் சைவம், வழக்கம்போல் ‘கடைசிப் பக்கம்’ என்று என் மனசுக்குப் பிடித்தக் கட்டுரைகளை வாசித்தேன். சிறப்பாக இருந்தன. குறிப்பாக, “கீழடியும் கார்பன் நானோ குழாய்களும்” என்னை மிகவும் பாதித்த கட்டுரையாக இருந்தது. 2400 ஆண்டுகளுக்கு முன்னாலே தமிழன், மண்பாண்டத்தின் வண்ண மாற்றத்திற்காகப் பூசப்பட்ட தாவரப்பூச்சைக்கெட்டிப்படுத்துவதற்காக அதை அதிகமாக சூடாக்கினால் அந்தப் பூச்சில் கார்பன் நானோ குழாய்கள் உருவாகின்றன என்பதை அறிந்திருக்கிறான் என்பதை நினைக்கும்போது வியப்பளிக்கிறது. இல்லை... அதைக் கார்பன் நானோக் குழாய் என்று அவன் அறிந்திருக்கவில்லை என்று ஒரு வாதத்திற்குச் சொன்னாலும், மண்பாண்டத்தில் பூசிய தாவரப்பூச்சை அதிகமாக சூடாக்கினால் பூச்சின் நிறம் நீடித்து நிற்கும் என்கிற அளவுக்காவது அறிந்திருக்கிறானே என்பதையாவது நினைத்து சந்தோசப்படத் தோன்றுகிறது.

அபிமானி

பணங்குடி

கோவிட் 19 தாக்கத்தால் 2020இல் அச்சப் பிரதிகள் ஆன்லைன் பிரதிகளாகிவிட்ட பத்திரிகைகளுள் ஒன்றான “காக்கைச் சிறகினிலே” மீண்டும் அச்ச வடிவாய் எனக்கு வந்தபோது ஏற்பட்ட நிறைவை இதழின் தரத்துக்கான வெளிப்பாடென்றுதான் சொல்ல வேண்டும். தரமான இதழ்கள் அதே தரத்துடன் இணைய இதழ்களாய் களம் கண்டாலும் கையிலேந்தி வாசிக்கும் நிறைவு சுவாசத்திற்கிடானது. என்னைப் பொறுத்தவரை உவகையுடன் புதுச்சிறகு விரித்திருக்கும் காக்கையின் முகப்புப் படமே எங்கும் தமிழ் எதிலும் தமிழ் எனப் பெருமிதத்துடன் கூவுவது போல் பரவசமுட்டியது. நான் எப்போதும் குறிப்பிடுவது போல் காக்கைக்கே உரிய தனி அடையாளமான கட்டுரைகள் இந்த இதழிலும் முத்திரை பதித்தபடி.....! அனைத்துமே மீள் வாசிப்புக்காளாக்கும் வகையில் தோண்டத் தோண்ட ஊற்றெடுப்பது போன்ற செறிவுச் சுரங்கங்கள்! மரபுகளை மதிக்க வேண்டும் எனும் தலையங்கமே ஆழமிகு கட்டுரைதான்..! எட்வின் அவர்களின் கடைசிப் பக்கத் தகவல் களஞ்சியமும் அதே விதம்தான்! மதிப்பிற்குரிய பேராசிரியர் திரு பஞ்சாங்கம் அவர்களுக்கு “விளக்கு இலக்கிய விருது”க்காக நெஞ்சு நிறை வாழ்த்துகள்...

சாந்தா தத்

ஹைதராபாத்

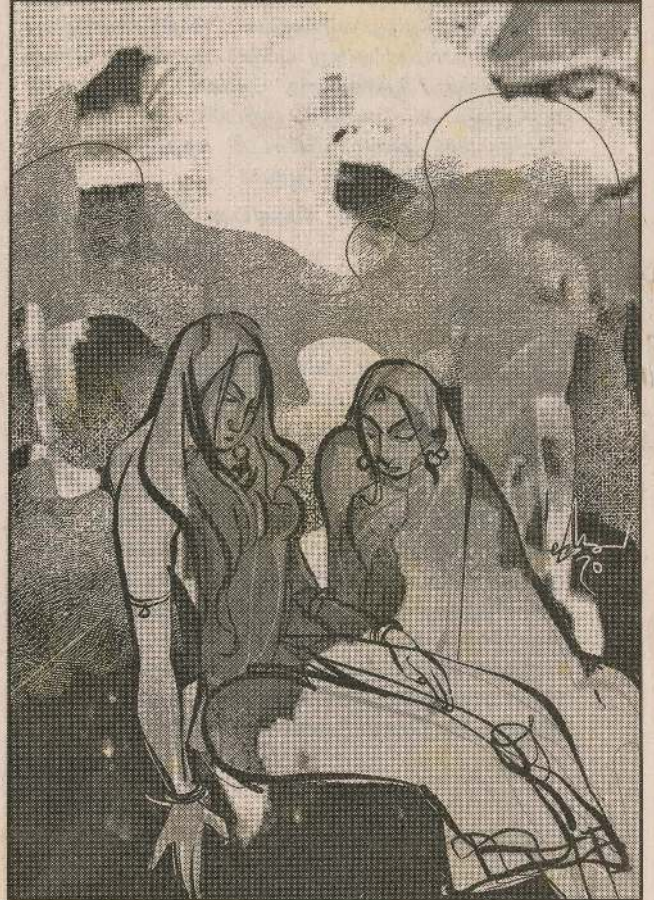
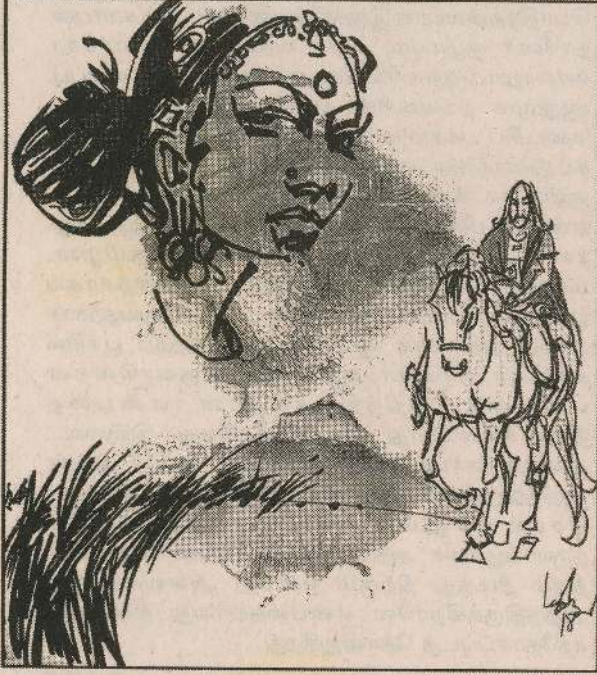

கோடுகளின் நடுவில்

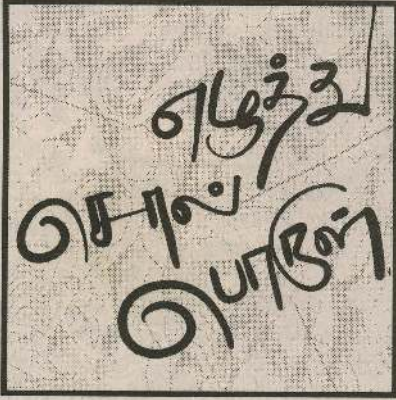
டிராட்ஸ்கி மருது

எனது 'ஸ்கெட்ச்' புத்தகத்திலிருந்து
தமிழ்ப்பண்பாடு சார்ந்த பக்கங்கள்
சிலவற்றை காக்கையின் வாசகர்களுக்குக்
காட்சிப்படுத்துவதில் மகிழ்கிறேன்.

-டிராட்ஸ்கி மருது

“தொடங்கும் நாளின்
ஒவ்வொரு நொடியிலும்
வாழ்க்கையை நிரப்பி.
சிரித்து ...
போராடி ...
சேர்ந்து ...
விடுதலை வெளியில்
மானுடம் தொடரும்
காலம் விரியும்
தூரம் வரையும்.”

- இன்குலாப்

க்ரியா அகராதியின் பல்லும்கில்லுமாகவேனும் இருந்து, முப்பது ஆண்டுகளுக்கு முன்பிருந்தே ராமகிருஷ்ணனை நன்கு அறிந்தவன் என்கிற முறையில் கொரோனாவின் பிடியில் அவர் சிக்கித் தவித்த செய்தி எனக்கு வருத்தத்தையும், மீண்டுவிட்டார் என்னும் தகவல் ஆறுதலையும் அளிக்கவே செய்தன. அவர் முழு உடல்நலம் பெற வேண்டும் என்ற விழைவை இந்தப் பத்தியில் வெளிப்படுத்த எண்ணியிருந்த வேளை அவர் மீளாத துயிலில் ஆழ்ந்துவிட்டார் என்றது என் கைபேசி.

எந்தத் தமிழ்ப் பதிப்பாளரின் மறைவின்போதும் இல்லாத அளவிற்கு ஊடக வெளிச்சம் க்ரியா ராமகிருஷ்ணன் மீது பாய்ச்சப்பட்டிருக்கிறது. அச்சு ஊடகங்கள், காட்சி ஊடகங்கள், சமூக ஊடகங்கள் எனப் பரவலாக இரங்கற் குறிப்புகள் நிறைந்துவழிந்திருக்கின்றன. அவற்றில் முக்காலே மூணு வீசம் அவரது நெருங்கிய நண்பர்களான எழுத்தாளர்கள் எழுதியிருப்பதைப்போல பாராட்டுரைகள்; ஏனையவை, புகழுரைகளுடன் கூடிய அரிதான சில விமர்சனங்கள்.

இந்த நிலையில் ஒன்றைச் சொல்ல வேண்டும். ஒருவர் இறந்த தருணத்தில் அவர் குறித்த விமர்சனங்களைத் தவிர்த்துவிடுவது உலக வழக்கம். அதிலும் மரணத்திற்குப் பிறகு எம்மனிதரையும் புனிதராக்கிவிடும் நம் தமிழ் மரபில் கேட்கவே வேண்டாம். ஆழ்ந்துநோக்கினால் அது ஒருவகையில் நம்மை நாமே ஏமாற்றிக்கொள்ளும் நடப்பே.

முப்பது ஆண்டுகளுக்கு முன்னர் நான் நடத்திவந்த அச்சகத்தை மூடிவிட்டு எங்கேனும் வேலைக்குப் போகலாம் என்று முடிவெடுத்தபோது, க்ரியா ராமகிருஷ்ணனைச் சந்திக்கும்படி நண்பர்கள் யோசனை தெரிவித்தார்கள். தோழர் எஸ். வி. ராஜதுரையும் ராமகிருஷ்ணனும் நகமும் சதையும் போல. எஸ். வி. ஆர். பரிந்துரைக்க, க்ரியாவுக்குப் போனேன். “சொன்ன நேரத்திற்குப் போய்விடுங்கள். நேர விஷயத்தில் ராம் மிகக் கறாராக இருப்பார்” என்று எஸ். வி. ஆர். சொன்னதால் குறிப்பிட்ட நேரத்திற்குச் சற்று முந்தியே சென்று அவரைச் சந்தித்தேன்.

அந்த முதல் சந்திப்பின்போது அவர் என்னிடம் இரண்டே கேள்விகள்தான் கேட்டார் : “ நான் உங்க அச்சகத்திற்குச் சிலதடவை வந்திருக்கேன். உள்ளே அச்சக வேலைகள் மும்முரமா நடந்துகிட்டிருக்கும். உங்களைப் பார்க்க இலக்கியவாதிங்க பலரும் வந்திருப்பாங்க. நீங்க அவங்களோடு இலக்கியம் - பத்தி - நான் பார்த்த வகையில் கவிதைகள் - பேசிக்கிட்டிருப்பீங்க. அது தொடர்பா எனக்கு உங்க கிட்டே ரெண்டு கேள்விங்க. ஒண்ணு, சுயேச்சையா சுயதொழில் செஞ்சிக்கிட்டிருந்த உங்களால காலை 9 மணிக்கு இங்க வந்து 6 மணிவரை ஒரே வேலையில் கட்டுண்டு இருக்க முடியுமா? இரண்டு, அகராதிப் பணி உங்களுக்குப் பிரியமான கவிதை போல சுவாரசியமா இல்லாம மொழியியல் சார்ந்ததால வறட்டுத்தனமாத்தோணலாம். இந்த வேலையில் ஈடுபாடு குறையாம கடைசி வரை உங்களால வேலபார்க்க முடியுமா?”

“ரெண்டு கேள்விக்கும் ஒரே பதில்தான். நீங்க நினைப்பதுமாதிரி ரெண்டும் வேறுவேறானதல்ல. நான் இலக்கியம், இலக்கணம் என ரெண்டுக்கும் பழகியிருக்கேன். என் மனசை அதற்கு ஏத்தமாதிரி தகவமைச்சு வச்சிருக்கேன். அகராதி வேலையும் எனக்குப் பிடிச்சதுதான்” என்றேன்.

“சரி. நாளைக்குக் காலைல வந்து முதன்மை ஆசிரியர் பா. ரா. சு. வைப் பாருங்க” என்றார் ராமகிருஷ்ணன், பட்டுக் கத்தரித்தாற்போல்.

அதுமுதல் அகராதி வெளியாகும்வரை டாக்டர் பா. ரா. சுப்பிரமணியன் தலைமையின் கீழ், பணியாற்றும் அரிய வாய்ப்பை ராமகிருஷ்ணன் எனக்கு அளித்தார். “அகராதிப் பணிக்கு முதலிடம் தந்து ஓய்வு, விடுமுறை என்பதெல்லாம் பின்னுக்குத் தள்ளப்படும் அளவுக்கு முழுமூச்சுடன் பாடுபட்டிருக்கிறார் டாக்டர் சுப்பிரமணியன். ‘கண்ணில் விளக்கெண்ணெய் ஊற்றிக்கொண்டு பார்ப்பது’ என்பதுபோல் ஒவ்வொரு பதிலையும் மிகக் கவனமாக உருவாக்கி மிகுந்த எச்சரிக்கையுடன் அவர் செம்மைப்படுத்தியிருக்கிறார். முழுநேரப் பணியாளர்களின் உழைப்பையும் மற்றவர்களின் ஒத்துழைப்பையும் ஒருங்கிணைத்து அகராதிக்கு ஒருமித்த பார்வையை வழங்கியிருக்கிறார்” என்று

க்ரியா ராமகிருஷ்ணன்

முதல் பதிப்பின் முன்னுரையில் ராமகிருஷ்ணன் பா. ரா. சு. அவர்களைச் சிறப்பித்திருக்கிறார். எங்கள் முதன்மை ஆசிரியரின் 'சுடுமையான, சுட்டுப்பாடான உழைப்பை' அருகிருந்து பார்த்தவன் என்கிற முறையில் அவருடைய பங்களிப்பு என்கிற அஸ்திவாரத்தின் மீதுதான் 'ஆசிரியர் எஸ். ராமகிருஷ்ணன்' என்று அவராகப் பிறகு போட்டுக்கொண்ட இரண்டாவது பதிப்பும் "குழந்தையாக தன் மடியில் இருத்திப் பார்த்த" மூன்றாவது பதிப்பும் எழுந்தது என்பதை நாம் நினைவில் கொள்ள வேண்டும்."

நான் அகராதித் திட்டத்தில் இணைவதற்கு முன்பேயே, டாக்டர் ஏ. சுப்பிரமணியன், என். கே. கோபாலகிருஷ்ணன் (எழுத்தாளர் கோபிகிருஷ்ணன்), ஆர். முத்துசெல்வம், எம். கண்ணன் ஆகியோர் பா. ரா. சு. வுடன் இணைந்து பணியாற்றியிருக்கிறார்கள். இவர்கள் தவிர டாக்டர் து. முர்த்திவி. மைதிலி, ஜி. சந்திரசேகர், சி. ஜெயராஜ், மு. நித்தியானந்தம் ஆகியோரும் சில காலம் இத்திட்டத்தில் பணியாற்றியிருக்கிறார்கள். 'தமது மொழியியல் துறைப் பயிற்சியை அகராதிக்கு அளித்து, பதிவுகளை அமைப்பதிலும், பொருள் எழுதுவதிலும், பதிவுகளைத் திருத்திச் செம்மைப்படுத்துவதிலும் பெரும் பங்காற்றியவர் டி. கே. ரகுநாதன்'. அகராதியை இறுதி செய்யும் பெரும்பணியில் என்னைத் தவிர அரணமுறுவல், சுந்தர் ஆகியோரும் ஈடுபட்டனர். 'இறுதியாண்டில், தங்கள் தமிழ்மொழி அறிவையும் சலிப்பில்லாத உழைப்பையும் வழங்கியவர்கள் ந. அரணமுறுவல், கே. எம். வேணுகோபால், ஜி. சுந்தர்' என ராமகிருஷ்ணன் முதல் பதிப்பின் முன்னுரையில் எங்களைப் பாராட்டிப் பதிவு செய்திருக்கிறார்.

இது தவிர, அகராதிக் குழுவின் தலைவர் டாக்டர் இ. அண்ணாமலை, முதன்மை ஆசிரியர் டாக்டர் பா. ரா. சுப்பிரமணியன், நிர்வாக ஆசிரியர் எஸ். ராமகிருஷ்ணன், இணை நிர்வாக ஆசிரியர்கள் கே. நாராயணன், ப. சங்கரலிங்கம், வல்லுநர் குழுவினர், துறை ஆலோசகர்கள், சிறப்பு ஆலோசகர்கள் என ஒரு பெரிய பட்டியலையே முதல் பதிப்பின் 'இம்பிரிண்டில்' காணலாம்.

இரண்டாவது பதிப்பும் மூன்றாவது பதிப்பும் இந்த அஸ்திவாரத்தின் மீது எழுப்பப்பட்ட தளங்களே. ஆனால், அந்தப் பதிப்புகளில் அடித்தளம்

அமைத்த எங்களின் பெயர்கள் இடம்பெறவில்லை. (விதிவிலக்கு, இரண்டாம் பதிப்பின்போது மீண்டும் பணியில் சேர்த்துக்கொள்ளப்பட்ட டி. கே. ரகுநாதன்). இது எந்த வகையிலும் பதிப்பு அறம் அன்று. இந்த அறம் பிறழ்ந்த செயலுக்கு எதிராகப் பொதியுவெற்பன் போன்று ஓரிருவர் தவிர இதுவரை 'சம்பந்தப்பட்ட' யாரும் குரல் எழுப்பவில்லை. மாறாக, "அகராதி மட்டுமல்ல ராமகிருஷ்ணனின் பங்களிப்பு. ந. முத்துசாமியுடன் சேர்ந்து 'கூத்துப்பட்டறை' ஆரம்பித்தது, ரோஜா முத்தையா ஆராய்ச்சி நூலகத்தின் உருவாக்கத்தில் பெரும் பங்கு வகித்தது, மொழிக்காக இயங்கும் 'மொழி' அறக்கட்டளையை உருவாக்கியது போன்ற அவரது பங்களிப்புகளும் மிக முக்கியமானவை. எல்லாவற்றையும்விட மிக முக்கியமாகக் கருதுவது ராமகிருஷ்ணன் மிகத் தீவிரமாகப் பின்பற்றிய அறம்தான். எல்லாச் செயல்களிலும் அறம் இருக்க வேண்டும் என்பதுதான் அவரது வாழ்க்கைமுறை" என்றும் "தமிழ்ச் சமூகத்துக்கு இவர் வழங்கிய கொடைதான் 'க்ரியாவின்' தற்காலத் தமிழ் அகராதி". இந்த அகராதிக்காக அவர் இழந்ததும் இழந்துகொண்டிருப்பதும் நிறைய "என்றெல்லாம் கூடிக்கூடிக் கும்மியடிக்கிறார்கள் என்பது நகைமுரண்.

இந்தப் புகழ்மொழிகள் மிகையானவை; உண்மைக்குப் புறம்பானவை. இவையெல்லாம் எந்தவகையிலும் ராமகிருஷ்ணனுக்குப் பெருமை சேர்க்காது. இன்னும் சொல்லப்போனால் பல பதிப்புகளையும் பற்பல அச்சுகளையும் கண்ட 'க்ரியாவின்' தற்காலத் தமிழ் அகராதி ஒரு பொன்முட்டையிடும் வாத்து. அதனால் அவர் பெற்றது ஏராளம் - பொருளாகவும் புகழாகவும். இழந்தது எதுவுமில்லை. மத்திய அரசின் நிதிநல்கை, ஃபோர்ட் ஃபவுண்டேஷன் போன்ற வெளிநாட்டு அமைப்புகளின் பொருள்உதவி ஆகியவற்றைப் பெற்றே அகராதியைக் கொண்டுவந்ததாக ராமகிருஷ்ணனே சொல்லியிருக்கிறார். அதைப்போலவே அவருடைய முக்கியப் பங்களிப்பு என்று போற்றப்படும் கூத்துப் பட்டறை, ரோஜா முத்தையா ஆராய்ச்சி நூலகம் ஆகியவற்றின் புரவலர்களின் விவரங்கள் அவற்றின் வலைத்தளங்களில் காணக்கிடைக்கின்றன. ராமகிருஷ்ணன் அரசு அதிகார மட்டத்திலும் வெளிநாட்டு அமைப்புகள் மட்டத்திலும் செல்வாக்கு மிக்கவர் என்பது அனைவரும் அறிந்ததே. தொடர்புகளை ஒருங்கிணைப்பதில் அவர் வல்லவர், அவருடைய அந்தத் திறமை இலக்கிய நோக்கில் மட்டுமல்லாமல், மொழியியல் கண்ணோட்டத்தில் முன்னெடுத்துச் செல்வதற்கும் உதவிற்று என்று வேண்டுமானால் சொல்லலாம்.

இது ஒருபுறமிருக்க, ராமகிருஷ்ணனின்

உச்சப்பட்சச் சாதனை என்று பலராலும் விதந்தோதப்படும் க்ரியா அகராதியின் குறைபாடுகள், போதாமைகள் குறித்த பல ஆக்கபூர்வமான விமர்சனங்களை ஆய்வறிஞர்கள், மொழியியலாளர்கள் பலர் என்னிடம் அவ்வப்போது கூறியுள்ளனர். அவற்றின் நியாயங்களும் கணக்கில் கொள்ளப்பட வேண்டியவை என்றே நான் கருதுகிறேன். போற்றிப் பாடல்கள் வளர்ச்சிக்குத் தடையானவை. அவருக்குச் செலுத்தப்படும் பல அஞ்சலிகளைப் பார்க்கையில், 'மிகைப்படுத்தப்பட்ட உணர்ச்சிகள் எப்போதும் அருவருப்பையே தருகின்றன' என்ற ஜெயகாந்தனின் வாசகங்களே நினைவுக்கு வருகின்றன.

க்ரியா அகராதிப் பணிக்கு நான் போய்ச் சேர்ந்த கதையைப் போல அங்கிருந்து ரகுநாதன், அரணமுறுவல், நான், சுந்தர் ஆகியோர் எதிர்பாராமல் பணிநீக்கம் செய்யப்பட்ட கதையையும் சொன்னால்தான் 'க்ரியா' காதை முழுமை பெறும்.

அகராதி வெளியீடு முடிந்து அடுத்து மரபுத்தொடர் அகராதி தொகுக்கும் பணியில் எங்கள் முதன்மை ஆசிரியர் பா. ரா. சு. வின் வழிகாட்டுதலில் நாங்கள் நால்வரும் ஆர்வத்துடன் செயல்பட்டுக்கொண்டிருந்தோம். அந்த மாதத்தின் கடைசி நாள் அன்று மாலை 6 மணிக்குப் பணி முடித்து ஊதியக் காசோலையைத் தரும்போது ஒரு மாத ஊதியத்தைச் சேர்த்துத் தந்து 'வர வேண்டிய நிதி வரவில்லை; நிதி நெருக்கடி. தொடர்ந்து 'மொழி'யை நடத்திச் செல்வது கஷ்டம். அதனால் எல்லோரும் வேறு எங்காவது வேலை தேடிக்கொள்ளுங்கள்" என்றார் ராமகிருஷ்ணன்.

எல்லோருமே குறிப்பிடுவது போல் திட்டமிட்டுச் செயல்படுவதில் அவர் வல்லவர் என்பதை அறிந்தோம். இதுதான் க்ரியாவின் பணியாளர்களாக இருந்த எங்களுக்குக் கிடைத்த அனுபவம். எங்கள் குழுவைக் கலைத்துவிட்டு ராமகிருஷ்ணன் மீண்டும் அகராதித் திட்டத்தைத் தொடரவே செய்தார். அவர் அவ்வாறு செய்ததற்கு நிதிநெருக்கடி காரணமல்ல என்பதும்; உண்மைக் காரணம் என்ன என்பதும் எங்களுக்குத் தெரியாமல் இல்லை.

அரணமுறுவல் மறைவையொட்டி 2016, அக்டோபர் மாத 'உயிர் எழுத்து' இதழில் முறுவலின் அணுக்கத் தோழரான பொதியவெற்பன் எழுதிய நினைவேந்தல் கட்டுரையில் இந்நிகழ்வைப் பதிவு செய்திருக்கிறார் :

"க்ரியா தற்கால அகராதித் தொகுப்புப் பணியில் முறுவலும் 'விடியல்' கே. எம். வேணுகோபாலும் பணியாற்றிக்கொண்டிருந்தனர். 'திராவிட தினமணியின் பார்ப்பனியம்' என்ற எஸ். வி. ராஜதுரை - வ. சீதா எழுதிய நூலை முறுவலின் (திருவல்லிக்கேணி) முகவரியிட்டு பல்லடம்

மாணிக்கம் வெளியிட்டிருந்த தருணமது. திடீரென அவர்களிடம் தாமவர்கள் பணியைத் தொடர்ந்து பயன்படுத்திக்கொள்ள முடியாத துர்ப்பாக்கியமான நிலையில் இருப்பதாக 'க்ரியா' ராமகிருஷ்ணன் தெரிவித்தார். ...

'க்ரியா'வின் அகராதி முதற்பதிப்பில் இடம்பெற்றிருந்த பெயர், அடுத்தடுத்த பதிப்புகளில் இடம்பெறவில்லை என்கிறார், வெற்றிச்செல்வன் (உயிர் எழுத்து, டிசம்பர்-2015) - இதுதான் 'க்ரியா'வின் பதிப்பறம்".

நான் அறிந்த ராமகிருஷ்ணன் எப்பொழுதுமே ஓர் உத்தியோகத்தோரணையுடன் மட்டுமே காணப்பட்டார். 'ஊழியர்களிடம்' காட்ட அவருக்கு ஒரு முகம் இருந்தது. நண்பர்களிடம் காட்ட அவரிடம் வேறொரு முகம் இருந்தது. இது தவிர பல்வேறு முகமுகங்களையும் அவர் வைத்துக்கொண்டிருந்தார்.

அதன் பிறகு, புத்தகக் காட்சிகளில் அகராதி அரங்கில் பலமுறை ராமகிருஷ்ணனைப் பார்த்திருக்கிறேன். நான் எதிர்படும் நேரங்களில் முகத்திற்கு முகம் பார்க்க மாட்டார். கண்களைத் தாழ்த்திக் கொண்டுவருவார்.

நடந்தவை அனைத்தையும் நினைத்துப்பார்த்தால் மீன்பார்வையில் வருத்தமே எஞ்சுகிறது.

பிரபஞ்சன், 'பிரம்மம்' போன்ற சிறுகதைகள், 'வானம் வசப்படும்' போன்ற புதினங்கள், 'எட்டாவது ஸ்வரம்' போன்ற கட்டுரைகள் எழுதிய எழுத்தாளர் என அனைவருக்கும் தெரியும். ஆனால், அவர் ஒரு கவிஞரும் கூட என்பதை எத்தனை பேர் அறிவார்கள்?

"டாட்டா ஆலையில் உருவான தராகள் எப்படி நமக்கு ஒழுங்காய் அளக்கும்?"

"பூச்சி, பழுவைத் தவளை தின்னும். தவளையைப் பாம்பு தின்னும். மனிதனைத் தின்னும் மனிதனை ஒருநாள் மனிதனே கொல்லும்."

'பிரபஞ்ச கவி' என்ற பெயரில் அவர் எழுதிய இந்தக் கவிதைகளை 1973ஆம் ஆண்டில் நான் எனது 'சிவந்த சிந்தனை' கவிதை இதழில் வெளியிட்டுள்ளேன். அந்த ஆண்டு நான் புதுவைக்குச் சென்றிருந்தபோது கவிஞர் ராஜ்விஷ் அந்தப் பெயரில்தான் அவரை எனக்கு அறிமுகம் செய்துவைத்தார். பின்னர் சென்னைக்கு வந்த பிரபஞ்சன் என் நெருங்கிய நண்பராக இறுதி வரை நீடித்தார். ஏனோ அதற்குப் பின்னர் பிரபஞ்சன் கவிதை எழுதுவதை விட்டுவிட்டார். இது பற்றி ஒருமுறை அவரிடம் கேட்டதற்குப் பதில் சொல்லாமல் சிரித்தார்.

பிரபஞ்சன்

எழுத்தாளர் என். ஆர். தாசன் எழுபதுகளிலும் எண்பதுகளிலும் நவீனத் தமிழ் இலக்கியத்தில் கணிசமான செல்வாக்கைச் செலுத்தியவர். கவிஞர் கண்ணதாசன் ஆசிரியராக இருந்த 'கண்ணதாசன்' இலக்கிய மாத இதழில் நிறைய எழுதியிருக்கிறார். கவிஞருக்கு நெருக்கமானவர். கவிஞரின் 'புஷ்ப மாலிகா', நா. காமராசரின் 'கறுப்பு மலர்கள்' ஆகியவற்றை அடியொற்றி 'மணிப்பிரவாள' நடையில் எழுதப்பட்ட அவரது எழுத்துகளை அந்நாட்களில் விரும்பிப் படிப்பவனாக நான் இருந்தேன். கலில் கிப்ரான், உமர் கயாம், இக்பால், தாகூர் போன்றோரின் கள்ளுறையும் கவிதைகளைத் தமிழாக்கம் செய்தவர். பாரதியின் வசனக் கவிதைகள் போன்று அவர் எழுதிக் குவித்த 'சொற்கோலங்கள்' எண்ணிலடங்கா. சாலை இளந்திரையனின் 'உரைவீச்சு'கள் அவற்றுடன் ஒப்புநோக்கத் தக்கன. என். ஆர். தாசன் மொழிபெயர்த்த 'கலில் கிப்ரான் கவிதைகள்' தொகுப்பை 1985இல் 'ரசனா புக் ஹவுஸ்' வாயிலாக நான் வெளியிட்டிருக்கிறேன். தாசன் நேரடியாகத் தம்மை ஒரு கம்யூனிஸ்டாகக் காட்டிக்கொள்ளாவிட்டாலும் ஜனநாயக, சோசலிச எண்ணம் கொண்டவர். 'மக்கள் எழுத்தாளர் சங்கத்தில்' செயலாக்கத்துடன் பங்காற்றியவர். தமிழிலக்கிய உலகில் வல்லிக்கண்ணன், தி. க. சி., 'சிகரம்' செந்தில்நாதன் போன்றோருடன் கைகோத்துச் செயல்பட்டவர். தமிழக அரசின் நிலஅளவைத் துறையில் உயர் அதிகாரியாகப் பொறுப்பு வகித்தவர். ஆயினும், எளிமையாக வாழ்ந்தவர். இயக்குநர் கே. பாலச்சந்தர் எடுத்த 'அபூர்வ ராகங்கள்' திரைப்படம் தமது 'வெறும் மண்' கதையைத் திருடித் தயாரிக்கப்பட்டது என்பதை நீதிமன்றத்தில் நிறுவி வழக்கில் வெற்றி பெற்றவர். நிறைசான்ற தகமையர்.

"என். ஆர். தாசன் சிறுகதைகள், ஓரிரு நாவல்களை அவருடைய நண்பர் ஒருவர் வெளியிட்டார் ஆரம்ப காலத்தில். பிறகு தாசனின் எழுத்துக்கள் புத்தகங்களாக வர வாய்ப்பில்லாது போயின. எனவே, தாசன் தாமே புத்தக வெளியீட்டிலும் முனைந்தார். நாவல்களையும், சிறுகதைகளையும், சொற்கோலங்களையும் தொகுத்து அக்கறையோடு கவனித்து, அழகு அழகான புத்தகங்களாகப் பிரசுரித்தார். அவற்றைத் தாமே எடுத்துச்சென்று புத்தக விற்பனையாளர்களிடம் கொடுத்து வந்தார். பின்னர், பணம் வசூலிப்பதற்காக அலைந்தார். இப்படியெல்லாம் தீவிரமாக முயன்று உழைத்ததனால்தான் என். ஆர். தாசன் எழுத்துக்கள் புத்தகங்களாக உருவம் பெறமுடிந்தது. அது அவருக்குத் திருப்தி தந்தது. ஆயினும், அவருடைய படைப்புகளும் எழுத்தாற்றலும் உரிய கவனிப்பைப் பெறாமலே போயின. அவருடைய அருமையான 'சொற்கோலம்' எவ்வளவுக்குப் பேசப்பட்டிருக்க வேண்டுமோ, அவ்வளவுக்குப் பேசப்படவில்லை-சிறிதுகூடக் கவனிக்கப்படவில்லை என்பது வருத்தம்

என்.ஆர். தாசன்

தரும் விஷயம் ஆகும். காலவெள்ளத்தில் அமிழ்ந்துவிட்ட எத்தனையோ திறமைசாலிகள், சிந்தனையாளர்கள், படைப்பாளிகளைப் போல என். ஆர். தாசனும் மறக்கப்பட்டார். தமிழ்நாட்டில் இது புதிய விஷயம் ஒன்றுமில்லை" என வல்லிக்கண்ணன் தமது 'வாழ்க்கைச் சுவடுகள்' நூலில் என். ஆர். தாசன் குறித்துப் பதிவு செய்திருக்கிறார்.

வல்லிக்கண்ணன் கூறியிருப்பது போல என். ஆர். தாசன் தமது துணைவியார் பெயரில் தொடங்கிய 'பத்மா பதிப்பகம்' வெளியிட்ட புத்தகங்களை

நான்தான் அச்சிட்டுக் கொடுத்தேன் - 'அமிர்தம் ... ராஜபானம் ...' என்ற ஒரெயொரு புத்தகம் தவிர. அதை மட்டும் அவர் வேறோர் அச்சகத்தில் அச்சிடக் கொடுத்திருந்தார். அதை அறிந்ததும் 'ஏன் தாசன் அவ்வாறு செய்தார்?' என நான் பலவாறாகக் குழம்பினேன். அந்த அச்சகத்திலிருந்து பிரதிகள் வந்ததும் நேராக என் அச்சகத்திற்கு வந்து புத்தகக் கட்டைப் பிரித்து முதல் பிரதியை எடுத்து ஒரு வெளியீட்டுவிழா நிகழ்வின் பாவனையில் எழுந்து நின்று என்னிடம் கொடுத்தார். புத்தகத்தின் பக்கங்களைப் புரட்டினேன். அதில் எனக்கு ஓர் ஆச்சரியம் காத்திருந்தது.

"அன்புடன் ...

எனது புத்தகங்களை சொந்தமாக அச்சிடத் துவங்கிய நாளில் அச்சக்கலை பற்றி நான் ஏதும் அறியேன்.

இதன் அரிச்சுவடிகளை எனக்குக் கற்பித்தவர் இவரே,

'லே அவுட்' பிரக்ஞை எனக்கு இவராலேயே தோற்றுவிக்கப்பட்டது.

என்னைக் காட்டிலும் இவர் ஒரு தலைமுறை வயது குறைந்தவர்.

எனினும் இந்த விஷயத்தில் இவருக்கு குருஸ்தானம் தருகிறேன்.

இவரது இலக்கிய ரசனையும், இனிய குணங்களும், மனிதநேய ஈடுபாடுகளும் இவரை எப்போதும் நண்பர் கூட்டத்தின் மத்தியிலேயே நிறுத்தி வைத்துள்ளன.

இவரது அபாரமான ஞாபகசக்தியும், இதயத்தையே புன்னகையாக மாற்றிக் காட்டும் இயல்பும் எனக்கு மிகவும் பிடிக்கும்.

அருமை நண்பர், இனிய தோழர் தங்கம் பிரிண்டர்ஸ் திரு. கே. எம். வேணுகோபால் அவர்களுக்கு ...

என். ஆர். தாசன்

என்று அச்சிட்டு அந்தப் புத்தகத்தை எனக்குக் காணிக்கை ஆக்கியிருந்தார். என்னிடம் புத்தகத்தை

அச்சிடக் கொடுத்திருந்தால் நான் மறுத்திருப்பேன் என நினைத்தே அவர் வேறு அச்சகத்தில் அச்சிடக் கொடுத்தார் என்பதை அவர் சொல்லாமலே விளங்கிக்கொண்டேன். நண்பர்களிடமும் குடும்பத்தினரிடமும் நன்றி சொல்வது இயல்பில்லை என்பதால் அப்போது நன்றி சொல்ல எனக்கு நாவெழுவில்லை.

“இளையவர்கள் மூத்தவர்களுக்குத் தங்கள் படைப்புகளைச் சமர்ப்பணம் செய்வது தானே மரபு. நீங்களும் இதற்கு முந்தைய புத்தகங்களை அவ்விதம் உங்களை ஈர்த்த ‘ஆதர்சப் புருஷர்களுக்குத் தானே நேர்ந்தளிப்பு செய்திருக்கிறீர்கள். அப்படியிருக்க நீங்கள் இப்போது எனக்குக் காணிக்கையாக்கி யிருக்கிறீர்களே” என்று அவரிடம் கேட்டேன். “உங்கள் கேள்விக்கு நான் அந்தக் காணிக்கையிலேயே பதில் சொல்லியிருக்கிறேன். இருந்தாலும் நீங்கள் கேட்டதற்காக ஒரு செய்தியைச் சொல்கிறேன். தாகூர் தனது ஒரு புத்தகத்தைத் தன்னைவிட மிகவும் இளையவரான இக்பாலுக்குச் சமர்ப்பணம் செய்திருக்கிறார். ‘தழல் வீரத்தில் குஞ்சென்றும் மூப்பென்றும் உண்டோ’ ஆக, இதுவும் மரபுதான்” என்றார் சிரித்தபடியே.

“பெரியோர் கேண்மை இருநிலம் பிளக்க வேர் வீழ்க் கும்மே” (பெரியோரின் நட்பு, நிலத்தைப் பிளந்துசெல்லும் வேர் போல ஊன்றிடும்) என்ற வெற்றி வேற்கை பாடல் அந்நேரம் நினைவுக்குவந்தது.

♦♦♦

கோபால் வெளியீட்டாளராக இருந்து ‘நக்கீரன்’ இதழைக் கொண்டுவந்தபோது அதற்கு முதலில் ஆசிரியராக இருந்தவர் துரை. வென்னைத் துரை என்பது அவரது முழுப்பெயர். வித்யாஷங்கர் என்னும் பெயரில் கவிதைகள் எழுதிவந்த இலக்கிய முகமும் அவருக்கு உண்டு. எனக்கு அவர் அறிமுகமானபோது ‘ஹம்ஸ சிதே’ என்ற கன்னடப் படத்தின் மூலம் புகழ்பெற்ற இயக்குநர் ஜி.வி. அய்யரிடம் ஆதி சங்கராச்சார்யா’ என்னும் சமஸ்கிருதப் படத்தில் உதவி இயக்குநராகப் பணியாற்றிவந்தார்.

அந்தப் படத்திற்குக் கலைஇயக்குநர் பி. கிருஷ்ணமூர்த்தி. நாடகம், இலக்கியம், இசை, நடனம், திரைப்படம் ஆகியவற்றில் ஈடுபாடும் பங்களிப்பும் கொண்டவர் அவர் என அறிந்திருந்தேன். மேலும், சிறுபத்திரிகைகளில் கிருஷ்ணமூர்த்தியின் ஓவியங்களையும் ‘லினோகட்’ போன்ற சித்திர வேலைப்பாடுகளையும் நான் ரசித்துவந்திருந்தேன் என்றாலும் துரை மூலம் தான் அவரை நேரில் கண்டு பேசும் வாய்ப்பு எனக்குக் கிட்டிற்று. அந்த முதல் சந்திப்பிலும் திரைப்படம் தொடர்பாக அதிகம் பேசாமல் கோபுலு, தெலுங்கு ஓவியர் பாபு,

மலையாள ஓவியர் நம்பூதிரி போன்றோரின் பத்திரிகை ஓவியங்கள் குறித்தே பெரிதும் அளவளாவினோம் என்பதாக நினைவு.

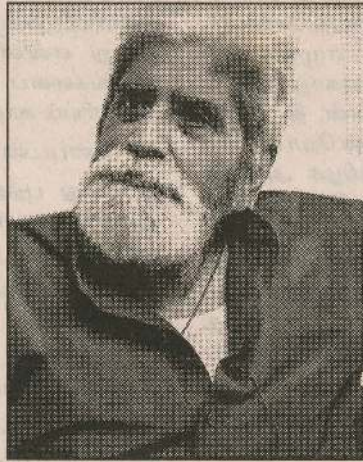
பத்தாண்டுகளுக்குப் பிறகு மீண்டும் கிருஷ்ணமூர்த்தியைச் சந்தித்தேன். இளையபாரதி இயக்கிய கலைஞரின் ‘தென்பாண்டிச் சிங்கம்’ தொலைக்காட்சித் தொடரில் நான் இணையியக்குநர். அதில், அருண்மொழி, பிரளயன், எம். ஜி. சுரேஷ், ராஜ்கமல் கண்ணன் ஆகியோரும் இணைந்து பணியாற்றினர். அவ்வமயம் கலைஇயக்குநரான கிருஷ்ணமூர்த்தியின் வீட்டுக்கு இளையபாரதியும் நானும் போய் ‘முளைப்பாரி’ குறித்து விவாதித்துவந்தோம். நாட்டார் வழக்காற்றியல், நவீனக் கலை எனக் கிருஷ்ணமூர்த்தி எங்களிடம் நெடுநேரம் பேசினார். நினைவில் அச்சாகப் பதிந்த சந்திப்பு அது.

இடைப்பட்ட காலத்தில் தமிழ், மலையாளம், தெலுங்கு, கன்னடம், சமஸ்கிருதம், இந்தி, வங்காளம், பிரெஞ்சு, ஆங்கிலம் என ஐம்பதிற்கும் மேற்பட்ட படங்களில் கலைஇயக்குநராகவும் ஆடைஅலங்கார வடிவமைப்பாளராகவும் பணியாற்றியிருந்தார். சிறந்த கலைஇயக்குநருக்கான தேசிய விருதுகள் மூன்றினையும், ஆடை வடிவமைப்பாளருக்கான தேசியவிருதுகள் இரண்டினையும் பெற்றிருந்தார். லெனின் ராஜேந்திரன் இயக்கிய ‘ஸ்வாதி திருநாள்’ படத்தில் தொடங்கி, பரதனின் ‘வைசாலி’, எம்.டி. வாசுதேவன் நாயரின் ‘ஒரு வடக்கன் வீர கதா’, ‘பெருந்தச்சன்’ எனப் பதினைந்திற்கும் மேற்பட்ட மலையாளப் படங்களில் பணியாற்றி முடித்திருந்தார். “பிரியட் படம் என்றாலே கிருஷ்ணமூர்த்தியைக் கூப்பிடுங்கள்” என்ற நிலையை உருவாக்கியிருந்தார். அவர் பயன்படுத்திய ஆடை ஆபரணங்கள், பாத்திர பண்டங்கள் எல்லாம் தத்ரூபம். “மலையாளிகளில் பலரும் என்னையும் ஒரு மலையாளி என்றே நினைத்துவிட்டனர்”

என்றார் அவர் ஒருமுறை.

தமிழில் மூர்த்தி ராஜனின் ‘கண் சிவந்தால் மண் சிவக்கும்’, தொடங்கி, சுகாசினி இயக்கிய முதல் படமான ‘இந்திரா’, பாரதிராஜாவின் ‘நாடோடித் தென்றல்’, பாலுமகேந்திராவின் ‘வண்ண வண்ணப் பூக்கள்’, இம்சை அரசன் 23ஆம் புலிகேசி, ‘நான் கடவுள்’ ‘அழகி’ சங்கமம் போன்ற பல படங்களுக்கும் அவர் கலை இயக்குநராகப் பணியாற்றியுள்ளார்.

ஏறத்தாழ அரைநூற்றாண்டுக் காலம் ஒளிவீசிய கலைஞர் கிருஷ்ணமூர்த்தி, ‘திரு வேறு, தெள்ளியராதலும் வேறு’ என்றவாறு தமது அந்திமத்தில் உழன்றதுமனதில் துயரைக் கவிழ்க்கிறது. அதையும் மீறி அந்த எளிய கலைஞரின் புகழ் வாழும்.

கிருஷ்ணமூர்த்தி

மறைந்தும் மறையாத மக்கள் கவிஞரின் மறுபாதி

கமருன்னிசா அம்மையார்

நவம்பர் முதல் நாள்
காலை வேளை.

‘அம்மா விடியற்காலை
இறந்துட்டாங்க, மாமா’
என்றார் மக்கள் கவிஞர்
இன்குலாபின் மகன்
(இளைய) இன்குலாப்.
‘அம்மா நல்லா
யிட்டாங்கன்னு தெரிஞ்சு
ஆறுதலா இருந்தோம்.
திடீர்னு என்ன ஆச்சு?’
என்று விசாரித்தேன்.
“கடுமையான மூச்சுத்
திணறல். அம்மாவை மீட்க
முடியலை, அதுதான்...”
என்றார் இன்குலாப்.
வீட்டில் செய்தியைச் சொல்ல, என் மனைவியும்
மகளும் அதிர்ந்துபோனார்கள். உடனேயே
ஊரப்பாக்கம் வீட்டுக்குத் தொடர்பு கொண்டு
அன்னையை இழந்துதவிக்கும் மகன்கள் இருவருக்கும்
மகனுக்கும் ஆறுதல் சொன்னோம்.

கவிஞரின் துணைவியார் கமருன்னிசா அவர்கள்
இரண்டு மாதங்களாகப் பெருந்தொற்று தீண்டி
மருத்துவமனையில் அனுமதிக்கப்பட்டுச் சிகிச்சை
பெற்று வீடுதிரும்பியிருந்தார். அவர்களின்
ஊரப்பாக்கம் வீட்டில் கவிஞரின் மகள் மருத்துவர்
ஆமினா, அவரது சணவர் உமர், கவிஞரின் மூத்த
மகன் செல்வத்தின் மனைவி ரஸ்மின், அவர்களின்
மகள் ஆயிஷா என அனைவரும் பெருந்தொற்றால்
அடுத்தடுத்துப் பாதிப்புக்கு உள்ளானார்கள்;
சிகிச்சை பெற்று ஒவ்வொருவராக மீண்டுவந்தனர்.
ஆறுதல் கொண்ட வேளையில் ‘காலைச் சுற்றிவந்த
கொரோனா பாம்பு அன்னையைக் கடித்தேவிட்டது’
என்ற அதிர்ச்சித் தகவல்.

இன்குலாப் குடும்பத்தினருடன் உறவினர்களைப்
போல ஒன்றிவிட்டவர்கள் நாங்கள்.
இரட்டையர்களான எங்கள் மகளையும் மகனையும்
கோபாலபுரம் டி.ஏ.வி. பள்ளியில் எல். கே. ஜி.
வகுப்பில் சேர்த்துவிட்டு அந்தப் பகுதியில் வீடு
தேடிக்கொண்டிருந்தபோது, நானும் நண்பர்
சித்தார்த்தனும் ஜானி ஜான் கான் சாலை வழியாக

நடந்து வருகையில்,
அப்போது இன்குலாப்
கண்புரை நீக்கு
அறுவைச்சிகிச்சை முடிந்து
வீட்டில் ஓய்வில் இருப்பதை
அறிந்ததால் அவரைச்
சந்தித்து நலம்
விசாரித்தோம். வீடு தேடும்
படலத்தை அவரிடம் நான்
விவரித்ததும் “மேல் தளம்
காலியாகத்தான்
இருக்கிறது, வந்து
விடுங்களேன்” என்றார்.
அவ்வாறு, தேடிப்போன
மூலிகை கையில் சுற்றிக்
கொண்ட கதையாக அந்த
வீட்டிற்குக் குடிபோனோம்.

எங்கள் பிள்ளைகள் கவிஞர் இன்குலாபை
‘இன்குலாப் அங்கிள்’ என்றும் அவர் துணைவியாரை
‘இன்குலாப் ஆன்டி’ என்றும் அவர்களின்
பிள்ளைகளை ‘செல்வம் அண்ணா’, இன்குலாப்
அண்ணா, ‘ஆமினா அக்கா’ என்றும் அழைத்து
வளர்ந்தவர்கள். செல்வத்திற்கும் இன்குலாபிற்கும்
திருமணமாகி வீட்டிற்கு வந்த மருமகள்கள்
இருவரையும் அவர்கள் ‘ரஸ்மின் அக்கா’ என்றும்
‘செல்வி அக்கா’ என்றும் அழைக்கின்றனர்.
அவ்வளவு ஏன், எங்கள் பேத்திகள் இருவரும் கூட
அவர்களைப் ‘பெரியம்மா’ என்றே விளிக்கின்றனர்.
இவ்வாறு தலைமுறை கடந்தும் இன்குலாப்
குடும்பத்தினருடன் எங்கள் உறவு இன்றளவும்
நீடிக்கிறது. இன்குலாப் வீட்டுப் பிள்ளைகள்
எல்லோருக்கும் நாங்கள் ‘மாமா’, ‘அக்கா’ தான்.

எங்கள் பிள்ளைகள் பள்ளிப்படிப்பையும்
கல்லூரிப் படிப்பையும் நிறைவு செய்து வேலைக்குச்
செல்லும் வரை இராயப்பேட்டை வீட்டில்தான்
இருந்தோம். இன்குலாப் வீட்டினருடன் இவ்வாறு
இருபது ஆண்டு காலம் ஒன்றியிருந்தோம். பின்னர்,
கவிஞரும் துணைவியாரும் மகள் மருத்துவர்
ஆமினாவுடன் ஊரப்பாக்கத்தில் வீடு கட்டிக்
குடியேறினார்கள். மகன் இன்குலாப் காயிதே
மில்லத் கல்லூரியில் பணியாற்றுவதால்
மேடவாக்கத்தில் குடியேறினார். நானும் என்

மனைவியும் நேரம்வாய்க்கும்போதெல்லாம் ஊர்ப்பாக்கத்திற்கும் மேடவாக்கத்திற்கும் போய் வருவதை வழக்கமாகக் கொண்டிருந்தோம்.

பின்னர், எங்கள் மகளின் திருமணத்தையொட்டிப் புகுந்த வீடு வேளச்சேரியில் இருப்பதால் அந்தப் பகுதியைச்சுற்றி வீடு தேடினோம். அப்போது இன்குலாபிடமும் செல்வியிடமும் மேடவாக்கத்தில் வீடு பார்த்துத் தரும்படிக் கேட்டோம். “எதிர் வீடு காலி தான். உரிமையாளர் டெல்லியில் இருக்கிறார். நல்ல வீடு. அவரிடம் பேசி இங்கேயே வந்துவிடுங்கள் மாமா” என்றார் செல்வி. வரலாறு திரும்பியது, மீண்டும் “தேடிப்போன மூலிகை கையில் சுற்றிய கதை”. அப்படித்தான் நாங்கள் மேடவாக்கம்வாசிகளானோம். இன்குலாப் குடும்பத்தினருடனான அடுத்த தலைமுறை உறவும் தொடர்கதையாக நீடிக்கிறது.

நாங்கள் ஊர்ப்பாக்கம் வீட்டுக்குப் போனால் நானும் இன்குலாபும் இலக்கியம், அரசியல், நாட்டுநடப்பு என நேரம்போவது தெரியாமல் பேசிக் கொண்டிருப்போம். என் மனைவி ‘இன்குலாப் ஆண்டி’யுடனும், மகள் ஆமினாவுடனும், பேரன் அபுவிடமும் பேசிக்கொண்டிருப்பார். நானும் அதில் கலந்துகொள்வேன். இன்குலாபிடம் நான் கொண்டிருந்தது நட்பு மட்டுமல்ல, மரியாதை, அன்பு, நேசம் எல்லாம் கலந்த ஓர் இனம் புரியாத உணர்வு. அந்த உணர்வின் நீட்சிதான் அவருடைய துணைவியாரிடமும் அவர்களுடைய மக்கள் மீதும் படர்ந்த பாசம்.

இன்குலாப் இருந்தபோதும் அதற்குப் பின்னரும் நாங்கள் ஊர்ப்பாக்கம் வீட்டிற்குப் போய்வருகிறோம். இன்குலாப் மறைந்த பிறகு முதல் முறை ‘இன்குலாப் ஆண்டி’யைப் பார்க்கப்போனபோது அவர் வழக்கம்போல் உள்ளறையில் கட்டிலில் ஓடுங்கிக்கிடந்தார். ஆறுதலாக அவருகே போய்ப் பேசிக்கொண்டிருந்தோம். அவர் விழிகளில் ஈரம் கசிய “என்ன செய்ய முடியும்? என்னதான் பிள்ளைக் குட்டிகளும் பேரன் பேத்திகளும் சொந்தபந்தங்களும் கூட இருந்தாலும் அவர் போல ஆகுமா? “என்றவர், “அவரோட ரூபகமா அவர் கட்டிய இந்த வீட்டையும் அவர் பெயரால் வற்ற பென்ஷனையும் வெச்சுக்கிட்டு இனி காலம்தள்ள வேண்டியதுதான்” என்று சொல்லிவிட்டுக் கொஞ்ச நேரம் அமைதியாக இருந்தார். ஓர் அன்புத் தமக்கையின் உணர்வாக அதை என்னால் உள்வாங்கிக்கொள்ள முடிந்தது.

கவிஞரின் மறைவு இன்குலாபின் துணைவியாரைப் பெரிதும் பாதித்துவிட்டதை அறிய முடிந்தது. இருக்காதா, பின்னே! அன்னியோன்யமான அயம்பதாண்டுக்காலத் தாம்பத்யத்தின் நினைவுகளைச் சுமந்துகொண்டு அவர் அதற்கு மேலும் மூன்று ஆண்டுகளை எப்படியோ நெட்டித்தள்ளிக் கடத்திவிட்டார். மகள் மருத்துவர் ஆமினா அருகிலேயே மருத்துவமனையுடன் கூடிய வீட்டைக் கட்டியபோதும் “அத்தா கட்டிய இந்த வீட்டில்தான் இருப்பேன்” என்று சொல்லி மூத்த மகள் செல்வம், மருமகள் ரஸ்மின், பேரன் காதர், பேத்தி ஆயிஷா ஆகியோர் வசித்துவரும் ‘பசங்குடி’

வீட்டில்தான் இருந்தார். பின்னர், மகள் ஆமினா தன்னுடன் வந்திருக்கச்சொல்லி அம்மாவை அழைத்துச் செல்வதற்குப் படாதபாடு பட வேண்டியதாயிற்று.

பொதுவாகப் புரட்சியாளர்களின் பெருவாழ்வு பொதுவெளியில் பேசப்படுவது போல் அதற்கு இசைவாக இருந்து அவர்களுடன் உடனுறைந்த மனைவியரின் துயரங்களும் ஆதங்கங்களும் பதிவு ஆவதில்லை என்ற மனக்குறை எப்போதும் எனக்குண்டு. இன்குலாபின் கவிதைகளின் வழியாகவும் அவர்களுடனான எங்கள் உறவைத் துணைகொண்டும் இந்த நினைவேந்தலை எழுதுகிறேன்.

நாங்கள் இன்குலாபின் ‘பாடல்கள் பல பெற்ற தலமான’ ஜானி ஜான் கான் வீட்டிற்குக் குடிவருவதற்கு இருபது ஆண்டுகளுக்கு முன்னதாகவே - நான் கல்லூரி மாணவனாக இருந்த காலத்திலிருந்தே - இன்குலாப் குடும்பம் எனக்குப் பழக்கம். புதுப்பேட்டை, யானைக்குளம், ஜானி ஜான் கான் தெரு என அவர் குடிபோன இடங்களுக்கெல்லாம் நானும் ஒரு நிழலாய்ப் பின்தொடர்ந்து சென்றிருக்கிறேன். ‘சிவந்த சிந்தனை’, ‘விடியல்’ ஆகிய இதழ்களிலும் ‘புறப்பாடு’, ‘தோழர் மாவோ’ ஆகிய தொகுப்புகளிலும் வெளியிடுவதற்காக, தாஹிரா, நிஷாந்த், களையெடுப்பு, மாவோ ... போன்ற கவிதைகளை அவரிடமிருந்து அந்தந்த வீடுகளுக்குப் போய் வாங்கி வந்திருக்கிறேன். புதுக்கல்லூரியில் நிர்வாகத்திற்கு எதிராக ஆசிரியர் போராட்டம் வெடித்தபோது ‘குரல்கள்’ என்ற பெயரில் தனது முதல் நாடகத்தை இன்குலாப் ‘மாணவன்’ என்ற புனைபெயரில் எழுதி விடியல்’ வார இதழுக்குத் தந்தபோது வாராவாரம் அவர் வீட்டிற்குப் போய் வாங்கிவருவேன். முப்பது ஆண்டுகளுக்குப் பிறகு ‘வெளிச்சம்’ வெளியீடாக நானே அதனைப் ‘பொன்னிக்குருவி’, ‘புலிநகச்சுவடுகள்’ ஆகிய கவிதைத் தொகுப்புகளுடன் புத்தகமாகக் கொண்டுவந்தேன் என்பது குறிப்பிடத்தக்கது.

தொடக்கத்தில் சரியான புரிதல் இல்லாததால் தொடர்ந்து வீட்டிற்குப் படையெடுத்துவரும் தோழர்களிடம் இன்குலாபின் துணைவியார் சற்று விலக்கம் கொண்டிருந்தார். ‘நாலு பேரைப் போல ஏதோ வேலைக்குப் போனோமா வந்தோமா என்றில்லாமல் எங்களால்தான் தன் கணவர் ஊர் வம்பையெல்லம் விலைக்கு வாங்கிவருகிறார்’ என்று அவர் கருதினதே அதற்குக் காரணம். இன்குலாபின் தோழர்களான கண்ணன், சோதிப்பிரகாசம் போன்றவர்கள் (அவர்கள் இன்குலாபின் மாணவர்களும் கூட) வீடு தேடி வந்து விமர்சனம் என்ற பேரில் ஒவ்வொரு முறையும் சண்டை போட்டுச் சென்றதும் அந்த ஒவ்வாமைக்குக் காரணம். இந்த வரிசையில் வீராச்சாமியையும் சேர்த்துக்கொள்ளலாம். ஆனால், இன்குலாப் மனமாச்சரியங்களை ஒரு புன்னகையுடன் கடந்துவிடுவார். அந்தப் பக்குவத்தை அவர் துணைவியார், அவர் எடுத்துரைத்ததன் விளைவாகப் பின்னாட்களில்தான் பெற முடிந்தது.

கணவர் இன்குலாபுடன்

மார்க்சிஸ்ட்-லெனினிஸ்ட் இயக்கத்தோழர்கள் ஏ. எம். கோதண்டராமன், பி.வி. சீனிவாசன் போன்ற பலர் தங்கள் தலைமறைவு நாட்களில் இன்குலாப் வீட்டில் அடைக்கலமானதுண்டு. அப்போதெல்லாம் புரிதலுடன் அவரது துணைவியார் அதனை அனுமதித்தார்.

இல்லாமியச் சமூகத்தில் பிறந்த இன்குலாப் திராவிட இயக்கத் தாக்கத்தால், தன் தலைமகனுக்குச் 'செல்வம்' என்ற மத அடையாளமற்ற தமிழ்ப் பெயரைச் சூட்டினார். உறவினர்கள் ஆட்சேபித்தபோதிலும் அவரது துணைவியார் அதற்கு உறுதுணையாக இருந்ததும், அதுபோல், பின்னாட்களில் தம் பிள்ளைகளின் திருமணங்களைச் சுயமரியாதைத் திருமணங்களாக நடத்த ஒப்புதல் அளித்து ஒத்துழைத்ததும் உண்மையிலேயே பாராட்டுக்குரியது.

ஆசிரியர் சங்கப் போராட்டங்கள், போபால் விஷவாயு சம்பவத்தைத் தொடர்ந்து நடைபெற்ற யூனியன் கார்பைட் நிறுவனத்திற்கு எதிரான போராட்டம், கூடங்குளம் அணுமின் நிலையத்திற்கு எதிராக நடைபெற்ற போராட்டம், ஈழத் தமிழர்களுக்கு ஆதரவாக நடந்தேறிய போராட்டம் ஆகியவற்றில் இன்குலாபின் கரம் பற்றி அவரது துணைவியார் தங்கள் மக்களுடன் கலந்துகொண்டதைக் கண்கூடாக நான் கண்டிருக்கிறேன்.

இன்னார்இனியார் என்றில்லாமல், இன்முகம் காட்டித் தோழர்களை வரவேற்று உபசரிக்கும் இயல்பை இறுதிவரை அவர் கொண்டிருந்தார். தொடக்கத்தில் மார்க்சிஸ்ட் தோழர்கள், பின்னர் மார்க்சிஸ்ட்-லெனினிஸ்ட் தோழர்கள், அம்பேத்கரிஸ்ட் தோழர்கள், ஈழத் தோழர்கள், பரந்துபட்ட ஜனநாயகச் சக்திகள் இன்குலாபின் வீட்டிற்கு வந்தவண்ணம் இருப்பர். அவர்களை முகம் திரியாமல் பேசி அனுப்பும் இயல்பு அவருக்குக் கைகூடியிருந்தது. அதனால் அனைத்துத் தோழர்களின் பிரியத்துக்குரியவராகவும் அவர் உருமாறினார்.

ஈழத்திலிருந்து வந்த 'தம்பிகள்' பற்றிய 'களத்திலும் காற்றிலும்' என்னும் இன்குலாப் எழுதிய கவிதை அதற்குச் சான்று :

"அந்தத் தம்பிகள் எங்கே ?
நூறு புன்முறுவலைத்
தொடுத்த சரங்களாய்
நுரைகள் ஒதுங்கும்
கடலின் கரையில் ...
சுவடு ஒவ்வொன்றும்
அலைகளில் மறைகையில் ...
தொடுவானமும் கடலும்
தொடுகின்ற வளைவைக்
கண்களால் துழாவி
கணநேரம் கழித்து
என்னைப் பார்த்து
என் துணைவி கேட்டாள் :
அந்தத் தம்பிகள் எங்கே ?
தம்பிகள் என்றால் ...
அவர்கள் தாம்,
'அக்கா' என்ற சொல்
வாயெல்லாம் நிறைய
அடிக்கடி நமது
வீட்டுக்கு வந்து
புதிதாய் வந்த புத்தகங்களையெல்லாம்
ஒன்றுவிடாமல் வாங்கிச்செல்வார்களே
அவர்கள் ...
கண்களில்
விடுதலைக் கனவுகளோடும்
கழுத்தில்
சயனைட் குப்பிகளோடும்
வந்துசெல்வார்களே ...
புலிகள் ...
இப்போது ஏன் வரக் காணோம்?
அந்த முகங்களை நானும் அறிவேன்
கறுப்பாய் ... மாநிறமாய் ...
எலுமிச்சை மஞ்சளாய்
மானுட வண்ணங்கள்
அனைத்திலும்
வரும் போகும் அந்த முகங்கள்
மறைந்தறியாத புன்முறுவல்களோடு
அந்த முகங்களை நானும் அறிவேன் ...
நெஞ்சிலிருந்து வந்த 'அக்கா' என்ற சொல்
துணைவிக்கு அன்புத் தம்பிகளாய்
நிறுத்தும்
சுடர்விழி நிமிர்த்தி நோக்கும்பொழுது
என் நினைவுக்குச் சூடேற்றும்
தோழர்களாய் உயர்த்தும்
வந்து செல்லும் நான்களின் நிமிடங்கள்
எங்கள் இல்லம் எங்கும் மின்னல்கள்
அந்தத் தம்பிகள் எங்கே போயினர்?"

அரசுக்குச் சிம்மச்சொப்பனமாக விளங்கிய மக்கள் கவிஞருக்கு மனைவியாக வாழ்க்கைப்பட்டதால் என்னென்ன இன்னல்களை எதிர்கொள்ள நேருமோ அத்தனையும் அனுபவித்தார் அவர். அவசரநிலைப் பிரகடனம் செய்யப்பட்டதைத் தொடர்ந்து, காவலர்களின் தேடுதல் வேட்டையால் மனைவி, மக்களுக்குப் பாதிப்பு ஏற்படக்கூடாது என்று கருதி அவர்களை இன்குலாப் ஊருக்கு

அனுப்பிவைத்ததும் உண்டு.

இன்குலாபை நள்ளிரவு ஒன்றில் அவரது இராயப்பேட்டை, வீடு புகுந்து காவல்துறையினர் விசாரணைக்கு என்று சொல்லி, செய்வதறியாது திகைத்த அவரது மனைவி, மக்கள் பார்த்திருக்க இழுத்துச் சென்றனர். அந்தக் கொடும் நிகழ்வைக் கவிஞர் இன்குலாப் 'உங்கள் விசிட்டர்' இதழில் 'நள்ளிரவு அழைப்பு' என்னும் கவிதையாகப் பதிவு செய்திருந்தார் :

"விண்மீன்களின் சுமைகளால்
கனத்த நள்ளிரவு
கனவுகளின் சுமைகளால்
கனத்த உறக்கம்.
தலைமாட்டில்
மூடாமல் கிடந்த
பேனாவும் தாளும்.
இருமிக் களைத்துச்
சற்றுமுன் கண்ணயர்ந்த
மனைவியும் ... அம்மாவின்
மடிதேடிப் பிடித்துப்
புறாக்குஞ்சு போலப்
புதைந்த மகளும்.
அலறும் அழைப்புமணி.
கதவு திறந்த மகன்
தூக்கம் வழிந்த கண்களைத்
துடைத்துப் பாக்கையில்
காக்கிச் சீருடையும்
கராதே சங்கிலிக்கட்டையுமாய்
அதட்டியபடி நிற்கும்
அரசாங்கம்.
என்னை அழுத்திய
கனவுகளை உதறி
கதவை நோக்கி நடக்கும்போதே
எதிரில்
கனத்த பூட்சம்
காக்கிச் சட்டையும்.
"நீங்கள்தானே இன்குலாப் ...
ஜீப்பில்
அதிகாரி கூப்பிடுகிறார்
உடனே வாருங்கள் ..."
மாடிப்படிகளின் இருள்கள் பிதுங்க
பூட்சுகளின் சத்தத்தின் மத்தியில்
நான் இறங்க
ஜீப்பின் திறந்த வாய்
என்னை விழுங்கியது.
சாலையில் நான்கு சக்கரங்கள் பறந்தன. "

தான் கைது செய்யப்பட்ட நிகழ்வை இவ்வாறு இன்குலாப் விவரிக்கும்போது ,

"இருமிக் களைத்துச்
சற்றுமுன் கண்ணயர்ந்த
மனைவியும் ... அம்மாவின்
மடிதேடிப் பிடித்துப்
புறாக்குஞ்சு போலப்
புதைந்த மகளும் "

என்று அவர்தனதுணைவியார் உடல்நலமில்லாமல் இருந்த செய்தியை எழுதிச் செல்கிறார். அவர்

இருமிக் களைத்து நள்ளிரவில் கண்ணயர்ந்தார் என்பது நள்ளிரவு அழைப்பு வந்த அன்று மட்டுமல்லாமல் அன்றாட நிகழ்வு என்பது உட்கிடை. அரசாங்கத்தின் கழுக்குப்பார்வையில் சிக்கியவர்களை மட்டுமல்லாமல், அவர்களின் குடும்பத்தினரையும் அச்சத்திற்கு உள்ளாக்க வேண்டும் என்னும் நோக்கில் பெரும்பாலும் காவல்துறையினர் விசாரணைக்கு அழைத்துச் செல்வதையும் கைது செய்வதையும் இரவு நேரங்களில் தான் வைத்துக்கொள்கிறார்கள். இது போன்றதோர் அனுபவம் எனக்கும் நேர்ந்திருக்கிறது. அவசர நிலைக்காலத்தில் பத்திரிகையாளனான என்னை நள்ளிரவு ஒன்றில் ஒரு வேன், ஒரு ஜீப் சகிதம் வந்த காவலர்கள் வீடு புகுந்து இழுத்துச் சென்றனர். அப்போது உயர் அதிகாரி ஒருவர் "எதுக்கும் உங்க பிள்ளை முகத்தை ஒருமுறை பார்த்துக்கொள்ளுங்கள்" என் சட்டைக் காலரில் கைவத்துத் தாடையைத் திருப்பி என் அம்மாவிடம் காட்ட பொதுவாகவே உணர்ச்சிகளை வெளிக்காட்டாத அவரது விழிகளில் நீர் வழிந்தது. என் வாழ்நாளில் அதற்கு முன்பும் சரி, பின்பும் சரி என் அன்னை அழுது நான் பார்த்ததேயில்லை. கேரளத்தில் ராஜன் என்கிற கல்லூரி மாணவனைக் காவலர்கள் கக்கயம் முகாமுக்கு விசாரணைக்கு என்று அழைத்துச்சென்று சித்திரவதை செய்து கொன்றதாகச் செய்தி பரவியிருந்த நேரம் அது. என் அன்னையின் பெற்ற மனம் ராஜன் இடத்தில் என்னை வைத்துப் பார்த்திருக்கும் என நினைக்கிறேன். அதுபோல், நான் இந்தக் கவிதையைப் படித்தபோது என் அம்மாவின் இடத்தில் இன்குலாபின் துணைவியாரை இருத்திப் பார்த்தேன்.

'நமக்குத் தொழில் கவிதை, நாட்டிற்குழைத்தல்' என எழுத்து, பேச்சு, இயக்க வேலைகள், பேராசிரியப் பணி என ஓயாது செயல்பட்ட தால் இன்குலாபுக்கும் சேர்த்துக் குடும்பப் பாரத்தை அவரது துணைவியார் தான் சுமந்தார். எவ்வாறு தம் கணவருக்கு இயைந்த அன்பான துணையாக இருந்தாரோ அவ்வாறே தம் மக்களையும் அவர் கண்ணும் கருத்துமாகப் பொத்திப் பொத்தி வளர்த்தார். தாய்ப்பாசத்தை அளவுக்கு அதிகமாகவே ஊட்டினார் என்று கூடச் சொல்லலாம். பரிதவிப்பும் பதைபதைபும் கூடிய அன்பு, பாசம் அவருடையது.

கவிஞர் இன்குலாப் தமது இறப்புக்கு எட்டு ஆண்டுகளுக்கு முன்னரே 07.02.09 என்று தேதியிட்டு கடிதம் ஒன்றை வீட்டில், அவரது மேசை இழுப்பறையில் எழுதிவைத்திருந்தார். அக்கடிதம் வருமாறு :

"எப்பொழுதும் இறப்பு நேரலாம் என்ற குழுவில் என் இறுதிவிருப்பங்களைப் பதிவு செய்கிறேன். என் அன்புக்குரிய குடும்ப உறுப்பினர்களுக்கு மட்டுமன்றி, தோழமைக்குரிய நண்பர்களுக்கும் விடுக்கும் வேண்டுகோள் இது.

... இறப்புக்குப் பிறகு மறுபிறப்பில் எனக்கு நம்பிக்கை இல்லை. வாழ்ந்தமட்டுக்கும் சமயச் சார்பற்றவனாகவே வாழ்ந்தேன்.

... என் உடல், இறப்புக்குப் பிறகும் பயன்பட

வேண்டும் என்று விரும்புகிறேன்.

அதனால் என் உடலை மருத்துவக் கல்லூரிக்கு வழங்க என் குடும்ப உறுப்பினர்களும், தோழர்களும் ஆவன செய்ய வேண்டுகிறேன். அப்படி வழங்குவது என்ன, என் வாழ்க்கையை என் விருப்பப்படி அர்த்தப்படுத்தும் என்று நம்புகிறேன்.

... ம த ம் சா ர ராத வ னாய் வாழவிரும்பினேன். மதம் சாராதவனாய் மடியவும் விரும்புகிறேன். “

இதனை ‘உயில் கடிதம்’ என்று தலைப்பிட்டு ‘காக்கைச் சிறகினிலே’ வெளியிட்டிருந்தது தோழர்களுக்கு நினைவிருக்கலாம்.

இன்குலாபின் இறுதி விருப்பப்படியே அவர் மறைவிற்குப் பிறகு கவிஞரின் மகள் மருத்துவர் ஆமினா பயின்ற செங்கல்பட்டு மருத்துவக் கல்லூரிக்கு உடல் வழங்கப்பட்டது. இன்குலாபின் துணைவியார் உடன்பட்டு இசைவு அளித்ததால் தான் அது இயல்வதாயிற்று. அது நாம் நினைப்பதுபோல் சாதாரண விஷயமில்லை. அதற்காகவும் அவரை நன்றிப்பெருக்கோடு நினைவில் நிறுத்த வேண்டும்.

இறுதியாக, இன்குலாப் துணைவியாரின் நினைவு நம் நெஞ்சில் என்றென்றும் நிலைத்துவாழும் என்று சொல்லி, மக்கள் கவிஞர் இன்குலாப் ‘விடியல் என்பது’ என்கிற தலைப்பில் 21.03.1988 ‘உங்கள் விசிட்டர்’ இதழில் ‘அனைத்துலக மகளிர் நாளையொட்டி’ என் துணைவியாரை நோக்கி ...’ என்ற குறிப்புடன் இன்குலாப் எழுதிய கவிதையை அவருக்கான ‘நினைவேந்தலாகக் கொண்டு நிறைவு செய்கிறேன் :

“ஜன்னலில் நுழைந்த
பின்னிலவின் ஒளிக்கற்றையில்
உன் முகம்
வெளியே
வேனில் தென்றலில்
வீசும் நிலவில்
குடைஇலை தரித்த மரங்களும்
அவற்றின்
கிளைகளில் அடைந்த
காகங்களும்
சற்றே திறந்த இமைகளின் ஓரத்தில்
ஒதுங்கித் திரும்பும்
உன் கருவிழிகள்
பாதி உறக்கம்
எப்போதும்
உன்
இமைகளுக்கு அப்பால்
‘உறக்கச் சடவிலும்’

உறங்காக் கவலைகள்
புலருமுன்பே எளியும்
அடுப்புச் சுவாலையில்
சுவர்களின் கறுப்பில்
இரவு பொசங்கும்
ஆனால்
அசோகத் தளிர்களில்
புல்லின் வெளிகளில்
இலைகளை விலக்கி
விரியும் சிறகுகளில்
விடியல் ...

விடியல் என்பதோ
சூரிய வெளிச்சம்
பார்க்க முடிந்த
வீட்டுச் சுவர்களிலும்
பார்வைக்குப் படாத
உலகச் சுவர்களிலும்
முடங்கியும் மோதியும்
முறியும் நம் சிறகுகள்
புகையில் பாதியாய்ப்
பொருமலில் பாதியாய்க்
கசியும் உனது
கண்களைத் துடைத்துக் கொள்
படுக்கை ஒன்றை நாம்
பகிர்ந்து கொண்டாலும்
பகிர்ந்து கொள்ள
முடியாமற் போகும்
வாழ்க்கை
இன்று நாம் வாழ்வதில் இல்லை
உன்னை
இந்த வாழ்க்கை
எனக்கு மட்டுமன்று -
உனக்கே எப்பொழுதேனும்
உணர்த்திய துண்டா?
உனக்குள் குமிழியிடும் உன் கவிதைகளையும்
உன்னுள் அதிர்ந்து உதடுகளைத் தொடாத
உன் சங்கீதத்தையும்
ஒருவிழியும் காணாத உன் ஓவியத்தையும்
எப்பொழுதேனும் நீ படைக்க முடிந்ததா?
உடைகளுக்கு அப்பால்
உடலுக்கு அப்பால்
புதைந்த உனது
உணர்வை ... அழகை ...
எந்த நெருக்கத்திலும்
காண முடிந்ததா?
எல்லாச் சுவர்களையும்
உடைக்கும் ஓசை
நம் செவிகளையும் நெருங்குகிறது
சற்றே திறந்த இமைகளுக்குள்ளே
பழைய கனவுகள் எவையேனும் இருந்தால்
துடைத்தெறி
திரும்பும் திசையெல்லாம் தடுத்து நிறுத்தும்
புழுதி மண்டிய குட்டிச் சுவர்களை
உடைத்தெறி
விடுதலை செய்
உன்னையும் ...
என்னையும்.”

காந்தி கொலைப் பின்புலத்திலான நாவல்களும் சமகாலச் சநாதன வைதிக அரசியலும்

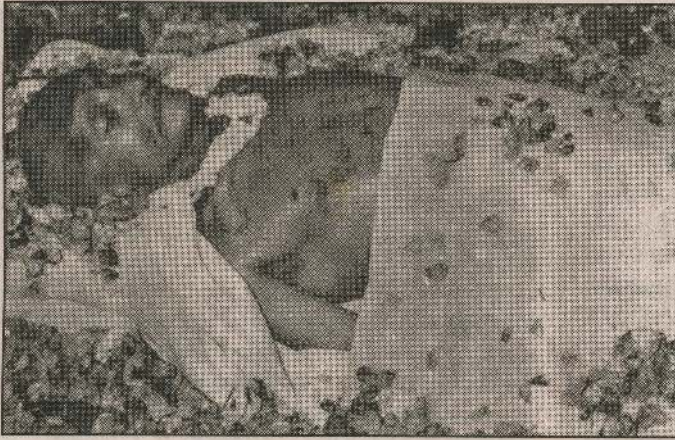
“தேசிய உணர்ச்சி அற்றுப்போய் விட்டபடியால், நம் சமுதாய வர்ணாஸ்ரம தர்மங்கள் இகழப்பட்டு, அன்னிய பாஷைக்கும், நாகரிகத்திற்கும் அளவு கடந்த மதிப்பு உண்டாகி விட்டது” - வி.என்.ரங்கசாமி ஐயர் 1922 ஆம் ஆண்டு எழுதிய சபேசன் அல்லது சுதந்திர ரஷ்கன் என்ற தமிழ் நாவலில் இருந்து...(ப.7)

தமிழ்ப் புனைகதை ஆக்கத்தில் கடந்த நூற்றாண்டின் முற்பகுதியில் தொடங்கி தமிழ் நாவலாசிரியர்களிடையில் காந்தியும், குறிப்பிடத்தக்க அளவில் செல்வாக்குப் பெற்றிருந்தது. தமிழக மக்களில் உயர் சாதியினர், அன்றைய காலகட்டத்தில் பிரிட்டிஷ் காலனியாதிக்கத்திற்கு எதிராக இந்தியர்களைத் திரட்டிப் போராடிய காந்தியை மகான், மகாத்மா என்று போற்றினர். ஓரளவு கல்வியறிவு பெற்றவர்களிடம் காந்தியின் கொள்கைகள், அரசியல் ரீதியில் பேசுபொருளாகியிருந்தன. காங்கிரசும், காந்தியமும் தமிழகத்தில் ஆழமாக ஊடுருவி, சுதந்திரப் போராட்டம் வலுவடைந்தபோதும், பின்னர் நாடு விடுதலையடைந்த காலகட்டத்திலும் வை.மு. கோதைநாயகி அம்மாள், கல்கி, நா.பார்த்தசாரதி, மு.வரதராசன், ரா.சு.நல்லபெருமாள், போன்ற நாவலாசிரியர்கள் காந்தியக் கொள்கைகளை முன்வைத்து எழுதிய நாவல்கள், வெகுஜனப் பத்திரிகைகளில் பிரசுரமாகிப் பரவலாகக் கவனம் பெற்றன. காந்தியக் கொள்கைகளை லட்சியத்துடன் பின்பற்றுகிற காந்தியவாதிகள், அன்றாட வாழ்வில் எதிர்கொள்கிற பிரச்சினைகளுக்கு முக்கியத்துவம் தந்து, காந்தியத்தை மையமாகக்கொண்ட நாவல்கள், ஒருவகையில் சமூக விமர்சனங்களாக விளங்கின. அறுபதுகளில் பொதுவுடைமை இயக்கம், திராவிட இயக்கங்களின் செல்வாக்குக் காரணமாகத் தமிழக அரசியலில் ஏற்பட்ட மாற்றங்கள் காரணமாகக் காங்கிரஸ், காந்தியம் காலப்போக்கில் செல்வாக்கு இழந்தன. காந்தி, காந்தியம் பற்றிய பேச்சுகள் மரபான காங்கிரஸ்காரர்கள், சுதந்திரப் போராட்ட தியாகிகள், காந்திய நிறுவனங்கள் தொடர்பானவையாகச் சுருங்கின. இந்திலையில் சுதந்திரப் போராட்டத்தைக் களமாகக்கொண்டு சி.சு.செல்லப்பா எழுதிய பெரிய அளவிலான சுதந்திர தாகம்(1997) நாவல், அவருக்குச் சாகித்ய அகாதெமி விருது(2001) கிடைத்திட காரணமானது. காங்கிரஸ் இயக்கத்தில் இணைந்து நாட்டு விடுதலைக்கான போராட்டத்தில் ஈடுபட்ட சி.சு. செல்லப்பா, தனது போராட்ட வாழ்க்கைப் பின்புலத்தில் எழுதிய சுதந்திர தாகம், சமூகப் பதிவாகும். காந்தியைப் பாத்திரமாக்கி எழுதியுள்ள

மாலன் - ஜனகணமன (1988), குமரி எஸ்.நீலகண்டன் - ஆகஸ்ட்-15 (2012), சி.சரவணகார்த்திகேயன் - ஆப்பிளுக்கு முன் (2017) ஆகிய மூன்று நாவல்களும் வரலாற்று நிகழ்வுகளுடன் காந்தி கொல்லப்பட்ட சம்பவத்தை விவரித்துள்ளன. காந்தி கொலையைப் பற்றிநாவலில்சுத்திரிக்கும்போதுநாவலாசிரியர்களின் பருண்மையான அரசியல் நோக்கங்கள், பிரதியில் நுட்பமாக வெளிப்பட்டுள்ளன. அவை, காந்தியை முன்வைத்து வேறுபட்ட வரலாறுகளைக் கட்டமைத்திட முயலுகின்றன. வரலாற்றுப் பின்புலத்தில் ஆவணப்படுத்தப்பட்ட நாவல்கள் விவரித்துள்ள தகவல்கள், ஆய்விற்குரியன.

காந்தி என்ற அரசியல் ஆளுமையின் பன்முகத்தன்மைகள் குறித்து இன்றளவும் ஆங்கிலத்திலும்பிறமொழிகளிலும்ஆயிரக்கணக்கான நூல்கள் வெளியாகியுள்ளன. அதேவேளையில் காந்தி அல்லது காந்தியத்தை முன்வைத்துப் புனைவுகளும் தொடர்ந்து பிரசுரமாகிக் கொண்டிருக்கின்றன. வரலாற்றுப் புனைவெழுத்தில் எந்த அளவு வரலாறு கலக்கப்படுகிறது என்பது படைப்பாளரின் அரசியல் மனோபாவம் சார்ந்தது. யோசிக்கும் வேளையில் வரலாறு என்பது ஒருவகையில் விநோதமானது. இந்திய வரலாற்றில் வைதிக சநாதனமும், அதன் விளைவான தீண்டாமையும் இன்றளவும் செல்வாக்குடன் விளங்குகின்றன. கடையனுக்கும் கடைத்தேற்றம் என எளிமையாக வாழ்ந்த காந்தி, அதுவரை வைதிகம் என்ற பெயரில் உருவாகியிருந்த மத அரசியலைக் கேள்விக்குள்ளாக்கினார். வரலாற்றில் காந்தி வகித்த பாத்திரத்தை எப்படி புனைவாக்குவது என்பது ஒருவகையில் சவால். காந்தியைக் கதைமாந்தராக்கிச் சொல்லப்பட்டுள்ள கதையாடல்களில் நாவலாசிரியர்களின் நுண்ணரசியல் வெளிப்பட்டுள்ளது.

தினமணிக் கதிர் வார இதழில் எண்பதுகளின் நடுவில் மாலன் எழுதிய ‘ஜனகணமன’ நாவலின் தலைப்பு, நாவலாசிரியரின் நோக்கத்தைப் புலப்படுத்துகிறது. மேலோட்டமான அவதானிப்பில் தேசியப் பாடலின் வரிகள் என்று தோன்றும். ஆனால், கோட்சேயின் புல்லட்டினால் காந்தி

முன்னிறுத்திய அரசியல் முடிந்தது என்ற மாலனின் குதூகலம் வெளிப்படுகிறது. காந்தியைக் கொல்வதற்காக இந்து மகா சபை அமைப்பைச் சார்ந்த கோட்சேயும் அவனுடைய குழுவினரும் திட்டமிட்டுச் செய்கிற செயல்கள், கிரைம் நாவல் போல விவரிக்கப்பட்டுள்ளன. நாவலின் துவக்கத்தில் அன்புள்ள சுகன் என்று மாலன் எழுதியுள்ள ஒரு பக்கக் கடிதம், நாவலாசிரியரின் அரசியல் நோக்கத்தை புலப்படுத்தியுள்ளது. “அரசியல் என்றால் அந்த வார்த்தை அழுக்குப்படாமல் இந்த தேசத்தில் உயிர்த்திருந்த ஒரு காலத்தில் உலாவியர்களின் கதை. அவர்களின் ஒழுக்கமும், நம்பிக்கைகளும், தான் நம்புகின்ற ஒன்றிற்காக உயிரைக் கொடுப்பதற்கும் தயாராக இருந்த அந்த உறுதியும் இன்றைக்குப் பிரமிக்க வைக்கின்றது. இந்தத் திடமும் வலிவும் உன் தலைமுறையிலேனும் மீண்டும் உயிர் பெற்றால் இந்த தேசம் இன்னொரு முறை துளிர்க்கும்.” வைதிக சநாதனத்தைக் காப்பாற்றுவதற்காகக் காந்தியைக் கொன்ற பார்ப்பனர்களான கோட்சே குழுவினரின் செயல்கள், மாலனைப் பிரமிக்க வைக்கின்றன. மேலும் அது போன்ற வன்முறைகள் மீண்டும் நடைபெற்றால் இந்தியா இன்னொருமுறை துளிர்க்கும் என்ற வரி, மாலனின் கோட்சே செய்த கொலைக்கு ஆதரவான நிலையை வெளிப்படுத்துகிறது. கோட்சேயின் கொலைச் செயலைப் புல்லரிப்புடன் கொண்டாடுகிற மனநிலை, மாலனுக்குள் அழுத்தமாகப் பதிந்துள்ளது. நவீன கோட்சேவின் வருகைகாக மாலன் காத்திருக்கிறார் என்று சொல்ல வேண்டியுள்ளது.

காந்தியை உடனடியாகக் கொல்ல வேண்டுமென கோட்சே சொன்னபோது உடனிருந்த இருபது வயதான இளைஞனான மதன்லால் பாபாவின் முகத்தில் புன்னகை. நாட்டுப் பிரிவினையினால் பஞ்சாபிலிருந்து அகதியாக வந்த மதன்லால், கண்ணெதிரே அவனுடைய அப்பா இனக் கலவரத்தில் கொல்லப்பட்டதற்காகப் பழி வாங்கிடத் துடித்துக்கொண்டிருக்கிறான். வறுமையில் வாடும் ஏழ்மையான புரோகிதக் குடும்பத்தில் இருந்து வந்த கோட்சேயின் பிரிட்டிஷ் ராணுவத்தில் சேர வேண்டுமென்ற கனவு, நிறைவேற்றவில்லை. மற்றபடி காந்தியின் முஸ்லிம்களுக்கு ஆதரவான செயல்பாடுகள் காரணமாக அவரைக் கொல்வதற்குத் திட்டமிட்டனர் என்பது கதையாடலில் முன்னிலை பெறுகிறது. கொலையாளிகளின் சதித் திட்டம் எப்படியெல்லாம் நடந்தது என்று குற்றச் சம்பவங்களை விவரிக்கையில் கோட்சேயின் செயல்களுக்கு ஆதரவான விவரிப்பு, நாவலில் இடம் பெற்றுள்ளது. காவல் துறை அதிகாரியான ரமணன், காந்தி கொல்லப்படுவதில் இருந்து

தடுத்திடும் முயற்சிகள், அரசு இயந்திரத்தின் வழமையான போக்கினால் தடைபடுகின்றன. இறுதியில் காந்தி மூன்று குண்டுகளினால் கொல்லப்பட்ட நிகழ்வை மாலன் விவரித்திருப்பதில் கோட்சே பற்றிய கதாநாயக பிம்பம் நுட்பமாகப் பதிவாகியுள்ளது. நாவலின் முடிவில் ‘காந்தியைக் கொன்றது கோட்சே இல்லை. அந்தக் கூட்டம் இல்லை, அரசாங்கம். அதன் மெத்தனம்’ என்று ரமணன் நினைப்பது, கொலையைத் திசை திருப்பும் வேலை. பழியை அரசாங்கத்தின் மீது போடுவதில் மாலனின் கபடம், வெளிப்பட்டுள்ளது. வைதிக சநாதன தர்மத்திற்கு எதிரான காந்தியின் செயல்பாடுகள் காரணமாக அவரைத் திட்டமிட்டுக் கொன்ற சதிகாரக் கும்பல், இந்துத்துவாவை முன்வைத்துப் பின்னர் நீதிமன்றத்திலும் பொதுவெளியிலும் நடந்துகொண்ட செயல்களைக் கணக்கில்கொள்ளாமல், ஜனகணமன பாடுகிற மாலன் நாவலுக்கு வெளியிலும் சநாதனத்திற்கு ஆதர வளித்துள்ளார். நாவலின் இறுதியில் மாலன், ஒரு கடிதம் மூலம் கோட்சேயின் மரண தண்டனையையும், அவனுடைய சாம்பல், என்றாவது ஒருநாள் இந்தியாவிற்குத் திரும்பும் சிந்து நதியில் கரைப்பதற்காகப் புனாவில் கோபால் தாசின் வீட்டில் இருக்கிறது என்று உருக்கமாகக் கதைக்கிறார்.

‘முதன்முதலாக அரசியலோடு மதத்தைப் பிணைத்து அரசியல் நடத்தியவர் காந்தி. அந்த அரசியல் அவரைச் சாப்பிட்டு விட்டது’ என்று கூச்சமில்லாமல் சமுக்காளத்தில் வடிகட்டிய பொய்யைச் சொல்கிறார், மாலன். இந்தியாவின் வரலாறு முழுக்க வைதிக சநாதன மதம், மனு தர்மத்தையும் வேதங்களையும் முன்வைத்து, மன்னர்களிடம் நடத்தியது மத அரசியல் இல்லாமல் வேறு என்ன? அவைதிக மதங்களான பௌத்தத்தையும், ஜைனத்தையும் அழித்திட முயன்ற வைதிக மத அரசியலுக்குப் பலியானவர்களின் எண்ணிக்கைக்குக் கணக்கேது? ஏதோ காந்திதான் முதன்முதலாக அரசியலையும் மதத்தையும் பிணைத்தவர் என்ற கூற்று, மாலனின் சநாதன ஈடுபாட்டின் வெளிப்பாடு. இந்தியா என்ற கருத்தாக்கம், ஆங்கிலேயரின் காலனியாதிக்கத்தில் உருவானது என்றும், அவர்களுடைய காலனியாதிக்க நலன்களுக்காக அகண்ட இந்தியா உருவாக்கப்பட்டது என்றும் வரலாற்று ஆய்வாளர்கள் குறிப்பிடுகின்றனர்.

இந்தியாவில் ஏகப்பட்ட சுதேச சமஸ்தானங்கள் ஆங்கிலேயரின் ஆட்சிக்காலத்திலும் செயல்பட்டன. இந்தியா ஒருபோதும் ஒரே நாடு என்று இருந்தது இல்லை. சுதந்திர இந்தியாவில்தான் சமஸ்தானங்கள் ஒருங்கிணைக்கப்பட்டு ஒற்றை இந்தியா உருவாக்கப்பட்டது. இந்நிலையில் கணிசமான முஸ்லிம்கள் தங்களுக்கான நாட்டை உருவாக்கி விரும்பியபோது, இந்து மத அடிப்படையாதிகளின் 'பிரிவினை' என்ற சொல்தான் மதக்கலவரங்கள், கூட்டக் கொலைகள் நடந்திட காரணமாக இருந்தது. 1947 ஆம் ஆண்டில் இந்தியா, பாகிஸ்தான் என இரு நாடுகள் தோன்றின என்ற சொல்லாடல் முன்வைக்கப்பட்டிருந்தால், இவ்வளவு பேரழிவுகள் ஏற்பட்டிருக்காது. சரி, போகட்டும். எந்தவொரு அரசியல் ஆய்வும் இன்றி, வரலாற்றுத் தகவல்களைக் கலந்துகட்டி மாலன் எழுதியுள்ள ஜனகணமன நாவல், சநாதனத்தில் தோய்ந்துள்ளது; வருணாசிரமத்திற்கு வக்காலத்து வாங்குகிறது.

காந்தியைக் கொல்வதற்காக ஏழு தடவைகள் கொலை முயற்சிகள் நடைபெற்றன. முதல் முயற்சி தீண்டாமைக்கு எதிராக ஹரிஜன யாத்திரையின்போது 1930களில் புனா நகர் மன்றத்தில் அளிக்கப்பட்ட வரவேற்பில் காந்தியைக் கொல்ல முயன்றனர். கடைசி மூன்று கொலை முயற்சிகள் கோட்டே குழுவினரால் மேற்கொள்ளப்பட்டன. பாகிஸ்தான் பிரிவினைக்கு ஆதரவாக இருந்ததற்காகவும், 55 கோடி ரூபாய் பாகிஸ்தானுக்குக் கொடுக்க வேண்டுமென இந்திய அரசாங்கத்தை வற்புறுத்தியதற்காகவும்தான் காந்தியைக் கொன்றேன் என்று நீதிமன்றத்தில் கோட்சே சொன்ன வாக்குமூலம், மேலோட்டமானது. அதற்குப் பின்னர் இருக்கிற ஆர்.எஸ்.எஸ்., இந்து மகா சபா போன்ற இந்துத்துவ அமைப்புகளின் கொள்கைகளையும், நோக்கங்களையும் வாசிக்கும்போது வைதிக சநாதனம்தான் காந்தி கொலைக்கு மூலமாக இருப்பதை அவதானிக்க முடியும்.

1948 ஆம் ஆண்டு ஆர்.எஸ்.எஸ். என்ற வைதிக சநாதன அமைப்பைச் சார்ந்த கோட்சேயினால் காந்தி கொலை செய்யப்பட்ட சம்பவத்தின் பின்னணியில் இருக்கிற அரசியல் நோக்கம் பரிசீலனைக்குரியது. வருணாசிரம தர்மத்திற்கு எதிரானதாகக் காந்தியின் அரசியல் செயல்பாடுகளைக் கருதிய மராட்டிய மாநிலம் புனாவைச் சார்ந்த சித்பவா பார்ப்பனர்களின் திட்டமிட்ட சதியின் விளைவுதான் காந்தியின் படுகொலை. என்றாலும் அன்றைய காலகட்டத்தில் காங்கிரஸ் இயக்கத்தில் அமைச்சர்களாகவும் தலைவர்களாகவும், அரசின் உயர்மட்ட அதிகாரிகளாகவும், அச்சு ஊடகவியலாளர்களும் செல்வாக்குடன் விளங்கிய பார்ப்பனர்கள், காந்தி கொல்லப்பட்ட சம்பவத்தின் மறுபக்கத்தைத் தந்திரமாக மறைத்துவிட்டனர். இந்து X முஸ்லிம் மதக் கலவரத்தின்போது, காந்தியின் முஸ்லிம்களுக்கு ஆதரவான நிலைப்பாட்டினால் ஆத்திரமடைந்த இந்துவான கோட்சேயின் ஆவேசமான செயல்பாடு என்று கொலையை நியாயப்படுத்தும் கருத்து, இன்றளவும் ஆர்.எஸ்.எஸ். அமைப்பினால்

தொடர்ந்து பிரச்சாரம் செய்யப்படுகிறது. அதற்குப் பின்னர் பொதிந்திருக்கிற வருணாசிரம அரசியலைக் கண்டறிய வேண்டியுள்ளது.

ஆங்கிலேயக் கல்வியைக் கற்று, ஆங்கிலேயரின் கால்களை வருடியவாறு, ஆங்கிலேய அரசாங்கத்தில் உயர் பதவிகளை வகித்த உயர் சாதியினரில் பார்ப்பனர்கள் முதன்மை இடம் வகித்தனர். அதேவேளையில் ஆயிரமாண்டுகளாக மறு தரும சாஸ்திரம் என்ற பெயரில் பிறப்பு, பால் அடிப்படையில் ஏற்றத்தாழ்வும் தீண்டாமையும் கற்பித்து, சமூக அடுக்கில் பார்ப்பனர் வகித்திருந்த உச்ச நிலை, காலனியாதிக்க ஆட்சியில் அமல்படுத்தப்பட்ட சீர்திருத்தங்களினால் மெல்ல ஆட்டங்கண்டது. இந்தியாவில் பிரிட்டிஷ் காலனிய அரசின் திருத்தப்பட்ட சாசனச் சட்டம் (1833), 87 வது பிரிவின்படி "இந்தியாவில் வாழும் எந்தவொரு குடிமகனும் அவனது மதம், பிறப்பிடம், வம்சம், வர்ணம் என்னும் எந்தவொரு காரணத்தாலுமோ அன்றி அவையாவற்றானுமோ கம்பெனியில் வேலை மேற்கொள்வதைத் தடுக்கக்கூடாது." என்று வேலை வாய்ப்பைப் பொதுவாக்கியது. இந்தச் சட்டம் பிறப்பின் அடிப்படையில் குறிப்பிட்ட சாதியினர் பரம்பரைத் தொழிலை மட்டும் செய்ய வேண்டுமென்ற மனு தருமக் கோட்பாட்டைக் கேள்விக்குள்ளாக்கியது. ஆயிரமாண்டுகளாக மன்னர்களைச் சார்ந்து பிரம்மதேயம் பெற்று, கிராமப்புறநில உற்பத்தியைக் கொள்ளையடித்துடன், வேதக் கல்வி மூலம் சம்ஸ்கிருத மொழியை முன்னிறுத்தி, அதிகாரத்தில் வீற்றிருந்த பார்ப்பனர்களின் உச்சநிலை சிதிலமடையத் தொடங்கியது. இன்னொருபுறம் ஆங்கிலேயர் அமல்படுத்திய பெண்கள் உடன்கட்டை ஏறுதலைத் தடுத்தல், குழந்தைத் திருமணம் ஒழிப்பு போன்ற சமூகச் சீர்திருத்தங்கள், வருணாசிரம முறையை ஒழித்துவிடுமென்று பயந்தனர்.

வருணாசிரம முறையில் ஏற்பட்ட சீர்திருத்தங்களைப் பொறுத்துக்கொள்ள முடியாத பார்ப்பனர்கள்தான் தொடக்கத்தில் பிரிட்டிஷாரின் காலனிய அரசியலுக்கு எதிரான போராட்டத்தைத் தொடங்கினர். இந்திய விடுதலைப் போராட்டப் பின்புலத்தில் உயர் சாதி இந்துக்களின் நலன்கள் பொதிந்திருப்பதன் வெளிப்பாடுதான் தீவிர வாதம், மித வாதம் போன்ற பேச்சுகள். ஆங்கிலேயரைத் துப்பாக்கி புல்லட்கள், வெடிகுண்டுகள் மூலம் விரட்டிட முயன்ற வாஞ்சிநாதன் போன்ற பார்ப்பனர்கள், ஒருவகையில் வருணாசிரமத்தை மீண்டும் நடைமுறைப்படுத்திட முயன்றனர். ஆங்கிலேயரான ஆஷ் துரையைச் சுட்டுக் கொன்று, தானும் தற்கொலைசெய்துகொண்ட வாஞ்சிநாதனின் சட்டைப் பையில் இருந்த காகிதத்தில், வருணாசிரமத்தின் வீழ்ச்சியைப் பொறுக்க முடியாமல்தான், ஆங்கிலேயனைக் கொலை செய்ததாக ஒப்புதல் தந்திருக்கிறார். "ஆங்கிலேய சத்ருக்கள் நமது தேசத்தைப் பிடுங்கிக்கொண்டு அழியாத சநாதன தர்மத்தைக் காலால் மிதித்து துவம்சம் செய்து வருகிறார்கள்..." என்ற கடித வாசகம் முக்கியமானது. இன்றளவும் வேதம் ஒதுதல், ஆகம் விதிகள் என்ற பெயரில் பார்ப்பனர் சாதிய

அடுக்கில் உயர்ந்த இடத்தைப் பெறுவதற்கு இந்திய அரசியலமைப்புச் சட்டத்தையும் துணையாகக் கொண்டிருப்பது வருணாசிரமத்தின் செல்வாக்கு அன்றி வேறு என்ன?

குமரி எஸ்.நீலகண்டன் எழுதிய 'ஆகஸ்ட் 15' நாவல் ஆவணங்களின் தொகுப்பாக விரிந்துள்ளது. காந்தியின் உதவியாளராகவும், செயலாளராகவும் பணியாற்றிய கல்யாணத்துடன் நாவலாசிரியர் நீலகண்டனுக்கு ஏற்பட்ட நட்பு மூலம் கிடைத்த தகவல்கள் நாவலாக வடிவெடுத்துள்ளன. கல்யாணம். காம், சத்யா.காம் என்ற இரு பிளாக்குகளில் பதிவேற்றம் செய்யப்பட்ட சம்பவங்கள், வரலாற்றுத் தகவல்கள், ஆயுர்வமான படங்கள், கடிதங்கள் என நாவல் புனைவிற்கும், அசலுக்கும் இடையில் ஊசலாடுகிறது. காந்தியின் அன்றாட வாழ்க்கை எப்படி இருந்தது? காந்தி சக மனிதர்களுடன் எவ்வாறு பழகினார்? போன்ற பல்வேறு தகவல்களால் ததும்பிடும் நாவலில், கோட்சேயின் துப்பாக்கிக் குண்டுக்குப் பலியான சம்பவமும் இடம் பெற்றுள்ளது. பிறப்பினால் பார்ப்பனரான இருபது வயதான வாலிபனான கல்யாணம், காந்தியின் இறுதிக் காலகட்டத்தில் அவருடன் நெருக்கமாக இருக்கிறார். காந்தியுடன் ஆசிரமத்தில் 'தங்கிப் பணியாற்றுவதற்காகக் கல்யாணத்தைத் தேவதாஸ் காந்தி அனுப்பி வைத்தார். எதிலும் தன்னை ஈடுபடுத்திக்கொள்ளாமல், ஒதுங்கி இருப்பவராகத் தன்னியல்பைச் சித்தரிக்க விழையும் கல்யாணம் உண்மையில் யாருடைய நிழல் என்ற கேள்வி தோன்றுகிறது. அவர் தன்னுடைய அனுபவங்களை விலகி நின்று, யாரோ ஒருவரின் கதையாக விவரித்துள்ளார்.

எதிலும் ஈடுபாடு இல்லாதவராகத் தன்னிருப்பை விவரிக்கிற கல்யாணம், காந்தி சுடப்பட்டவுடன், உள்துறை அமைச்சரான பட்டேல் வீட்டிற்குத் தகவலைத் தெரிவிப்பதற்காகக் காரில் விரைந்து செல்கிறார். பின்னர் அவருடைய அறைக்குச் சென்று பிரதமர் நேருவின் அலுவலகத்திற்குத் தகவலைத் தெரிவிக்கிறார். காந்தி கொல்லப்பட்ட

மறுநாளில் காந்தி கையெழுத்திட்ட காசோலையை வங்கியில் இருந்து திரும்பப்பெறும் கல்யாணத்திற்கு அதனுடைய மதிப்பு, அன்றைய காலகட்டத்திலே புரிந்திருக்கிறது. காந்தி தொடர்பான பல்வேறு ஆவணங்களைக் கல்யாணம் தன் வசப்படுத்திப் பாதுகாப்பாக வைத்திருக்கிறார். நாட்டின் பிதா என்று அழைக்கப்பட்ட காந்தி குறித்த ஆவணங்களைப் பாதுகாத்திட பிரதமர் நேரு, உள்துறை அமைச்சர் பட்டேல் உள்ளிட்ட காங்கிரஸ் தலைவர்களுக்கு ஏன் அக்கறை இல்லை என்ற கேள்வி தோன்றுகிறது. சுதந்திர இந்தியாவில் வைதிக சநாதனவாதிகளின் ஆதிக்கம் மேலோங்கியிருந்த காலகட்டத்தில், காந்தியின் செயல்பாடுகள் காரணமாகக் காந்தி தேவையில்லாதவராக மாறி விட்டார். காந்தியின் செயல்பாடுகள், மாறிவரும் அரசியல் சூழலில் பொருத்தமில்லை என்று காங்கிரஸ் இயக்கத் தலைவர்கள் கருதினர். ஒருவகையில் காந்தியின் மரணம் அவர்களுக்கு விடுவிப்பாக இருந்தது. காந்தியின் மரணத்தில் பாதுகாப்பு குறித்து, இந்திய அரசாங்கம் 1960இல் அமைத்த விசாரணைக் கமிஷன், மிகவும் சாவகாசமாக ஒன்பது ஆண்டுகள் விசாரணையை நடத்தி, அறிக்கையை அரசாங்கத்திற்கு வழங்கியது. விசாரணைக் கமிஷன் செயல்பாடுகளை அவதானிக்கையில் காங்கிரஸாருக்குக் காந்தியின் மரணம் குறித்த அலட்சியம் புலப்படுகிறது.

பிர்லா மானிகையில் பிரார்த்தனைக் கூட்டத்திற்குச் செல்லும் வழியில் காந்தி சுட்டுக் கொல்லப்பட்டபோது உடனிருந்த கல்யாணத்தின் விவரிப்பில் புதிய தகவல்கள் எதுவும் இல்லை. காந்தி, 'ஹே ராம்' எனச் சொல்லவில்லை என்று உறுதியாகச் சொல்கிறவர், அந்தக் கொலை குறித்து வேறு எதுவும் சொல்லவில்லை. காந்தியின் கொலைக்குப் பின்னர் காங்கிரஸ் தலைவர்களின் எதிர்வினைகள், கோட்சேயின் செயல்கள், இந்து மகா சபை, ஆர். எஸ்.எஸ். குறித்துக் கல்யாணத்தின் கதையாடல் மௌனம் சாதிக்கிறது. குறிப்பாகப் பட்டேல், நேரு போன்ற முன்னணி தலைவர்கள் என்ன கருதினர் போன்ற தகவல்கள், மறைக்கப்பட்டுள்ளன. காந்தி பற்றி பொதுப் புத்தியில் உருவாக்கப்பட்டிருந்த பிம்பத்திற்குச் சார்பான விவரணைகளைத்தான் கல்யாணம் நாவலில் பதிவாக்கியுள்ளார். காந்தியின் செயலாளர் அல்லது உதவியாளர் என்ற ஹோதாவில் கல்யாணம் பிரபலங்களுடன் கொண்டிருந்த தொடர்புகள் பற்றிய ஆவணங்களின் நகல்களை நாவலில் பார்க்கும்போது பல்வேறு கேள்விகள் தோன்றுகின்றன.

ஒருவகையில் அப்பாவி போலத் தன்னைக் காட்டிக்கொள்கிற கல்யாணம், சுதந்திர இந்தியாவில் உள்துறை அமைச்சகத்தின் ஆணையின் பேரில் தாழ்த்தப்பட்ட மற்றும் மலைசாதியினருக்கான தென் மண்டல ஆணையராக ரூ.600/- மாத ஊதியத்தில் (1956-1964) பணியாற்றியிருக்கிறார். (1956 ஆம் ஆண்டில் ஒரு கிராம் தங்கத்தின் விலை ரூ.5/- . எனில் இன்றைய தங்கத்தின் மதிப்பில் கல்யாணம் வாங்கிய ஒரு மாத ஊதியம் 120 X 5,100 = 6,12,000/- . காந்தியின் பெயரை வைத்துப் பிழைப்பு நடத்திய/ நடத்திக் கொண்டிருக்கிற கல்யாணம் பெற்ற எளிய

தொகை!) வைதிக சநாதனத்திற்குச் சார்பான கல்யாணம் தாழ்த்தப்பட்டவர் முன்னேற்றத்திற்குப் பாடுபட்டார் என்பது நகைமுரண். அவர், காங்கிரஸின் உயர் மட்டத் தலைவர்களுடன் நெருக்கமாக இருந்திருக்கிறார்; மதக் கலவரத்தின்போது ஏதிலிகளை மீட்கும் பணியில் லேடி மெளண்ட் பேட்டனுடன் நெருக்கமாக இருந்து செயலாற்றி இருக்கிறார். காந்தியின் மனச்சாட்சியாகக் கருதப்பட்டவர் ராஜாஜி என்று கருதுகிற கல்யாணத்தின் அரசியல், அடிப்படையில் வைதிக சநாதனத்துடன் தொடர்புடையது. நாவலின் பிற்பகுதியில் கல்யாணம் தனது குடும்ப வாழ்க்கையை விவரித்துள்ளார். சுதந்திர இந்தியாவில் காந்தியின் அரசியல் நிலைப்பாடு பற்றி விவரிக்கிற கல்யாணத்தின் இன்னொரு முகம், மர்மானது. அது, நாவலில் எங்கும் பதிவாகவில்லை. காந்தியின் அன்றாட நடவடிக்கைகளையும், அரசியல் செயல்பாடுகளையும் உளவறிந்து சொல்வதற்காகக் கல்யாணம், ஏதோவொரு அமைப்பு அல்லது அரசியல்வாதியின் தனிப்பட்ட ஏஜெண்டாக காந்தியிடம்பணிபுரிவதற்காக அனுப்பப்பட்டிருந்தார் என்று கதையாடலில் இருந்து யூகிக்க முடிகிறது. அதுதான் உண்மையும்கூட.

‘ஆப்பிளுக்கு முன்’ என்ற நாவல் மூலம் காந்தியின் வாழ்க்கையில் நடைபெற்ற சம்பவத்தை முன்னிறுத்தி சரவண கார்த்திகேயன் விவரித்துள்ள கதையாடல், வழமையில் இருந்து மாறுபட்டுள்ளது. வரலாறு சார்ந்த புனைவில் காந்தியின் பிரம்மச்சாரிய சோதனை முயற்சி, நாவலாகியுள்ளது. காந்தி, அக வாழ்வில் இன்னொரு வெளிப்பாடாக எழுபது வயதிலும் பெண்களுடன் ஆடைகள் எதுவுமின்றி உறங்குகிற செயலை வழக்கமாகக் கொண்டிருந்தார். காந்தி, இந்திய மரபில் பிரம்மச்சாரியத்தை முக்கியமானதாகக் கருதியதால்தான், மனைவியுடன் உடலுறவைத் திடீரென நிறுத்திவிட்டு, விந்துவை வெளியிடாமல் சேமிப்பதன் மூலம், தனது ஆண்ம பலத்தை வலுப்படுத்த முடியுமென்று நம்புகிறார். மகாபாரதம் உள்ளிட்ட பண்டைய சம்ஸ்கிருதப் படைப்புகளிலும், கருத்தியல் விவாதங்களிலும் ஆண், திருமணம் செய்யாமல், பிரம்மச்சாரியாக இருப்பது உன்னதமானது என்று போற்றுகிற மரபு உண்டு. ஒருவகையில் ஆண் - பெண் உடலுறவை இழிவாகக் கருதுகிற போக்கு ஆண்மைய நோக்கிலானது. எந்தப் பெண்ணும் பிரம்மச்சாரியத்தை ஏன் கடைப்பிடிக்கவில்லை? என்பது வரலாற்றில் முக்கியமான கேள்வி. காந்தி, பிரம்மச்சாரியம் மூலம் அதித ஆற்றல்களைப் பெற முடியுமென்று அழுத்தமாக நம்பினார். அந்த நம்பிக்கையின் தொடர்ச்சியாகத்தான் மனுபென், சுசிலா நய்யார் உள்ளிட்ட சில பெண்களுடன் இரவுவேளையில் உறங்கும்போது, தன்னையே சோதிக்க முயன்றார்.

காந்தி, ஆசிரம வாழ்க்கையில் தன்னுடைய சோதனை முயற்சியை ரகசியமாகச் செய்யவில்லை. என்றாலும் பிற ஆசிரமவாசிகளின் மனநிலை அந்த நிகழ்வை எப்படி எதிர்கொண்டிருக்கும் என்ற கேள்வியின் ஊடாகக் கார்த்திகேயன் கதையாடலை விவரித்துள்ளார். இந்தியாவின் தேசப் பிதா என்று

கருதப்படுகிற காந்தியின் வாழ்க்கையில் இடம் பெற்றபாலியல் தொடர்பான நிகழ்வை முன்வைத்துச் சித்திரிக்கப்பட்டுள்ள புனைவு, நம்பகத்தன்மையுடன் விரிந்துள்ளது. அந்தவேளையில் காந்தியின் மனநிலை என்னவாக இருந்திருக்கும்? அவருடன் சோதனையில் பங்கேற்ற பெண்களின் மனநிலை எப்படி இருந்திருக்கும்? இந்த விஷயத்தை அறிந்திடப் பிறர் என்ன கருதினர்? போன்ற விவரிப்புகள் எளிய மொழியில் சொல்லப்பட்டுள்ளன. காந்தி ஒருபோதும் மறைத்திராத இந்த சம்பவத்தைப் படைப்பாக்குவதன் மூலம் பிரச்சினையின் மறுபக்கம் எதுவும் கண்டறியப்படாதது, நாவலின் பலவீனம். காந்தியைக் கோட்சே சுட்டுக்கொன்ற சம்பவத்தை உணர்ச்சிபூர்வமாகச் சித்திரித்துள்ள நாவலில், அதற்குப் பின்னர் பொதிந்திருக்கிற அரசியல் குறித்த விமர்சனம் எதுவுமில்லை. காந்தியை அரசியல்வாதி என்று அணுகிடாமல், சராசரியான ஆண் என்ற பார்வையை முன்னிறுத்திச் சொல்லப்பட்டுள்ள கதையாடல், கவனத்திற்குரியது. அந்தப் பிரச்சினை இன்றைய சமூகத்தில் எப்படி பொருந்துகிறது? தேவை என்ன? போன்ற கேள்விகள் வாசிப்பில் தோன்றுகின்றன. காந்தி மீதான ஆர்வத்தின் காரணமாக அவருடைய வாழ்வில் நடந்த சம்பவத்தை முன்னிறுத்திச் சொல்லப்பட்டுள்ள புனைவு, ஒருவகையில் வரலாற்றை மீளுருவாக்கம் செய்துள்ளது.

காந்தி கொல்லப்பட்ட சம்பவத்தை முன்னிறுத்துகிற மூன்று நாவல்களும் மையத்தில் இருந்து விலகி, ஏற்கனவே வரலாற்றில் இடம் பெற்றுள்ள தகவல்களை விவரித்துள்ளன. மாலனின் புனைவில் இந்துத்துவா முன்னிலைப்படுத்தப் பட்டுள்ளது. நீலகண்டனின் நாவலாக்கத்தில் கல்யாணத்தின் செயல்களின் பின்னர் மர்மம் பொதிந்திருக்கிறது. கார்த்திகேயனின் கதையாடல் காந்தியை முன்வைத்துப் புனைவாக வரலாற்றை மீளுருவாக்கியுள்ளது. எப்பொழுதும் திறந்த மனதுடன் வெளிப்படையாகச் செயல்பட்ட காந்தியின் சமூக, அரசியல், பொருளாதாரம், மதம் சார்ந்த கருத்துகள் அண்மைக்காலத்தில் கவனம் பெற்றுள்ளன. இந்திய அரசியல் வரலாற்றில் பிரிட்டிஷாரின் காலனியாதிக்கக் காலகட்டத்தில் காந்தியின் மத அணுகுமுறை, ராமராஜ்யக் களவு, வைதிக இந்து சமய நம்பிக்கை, வருணாசிரம ஆதரவு, தீண்டாமை, பகவத் கீதை மீதான ஈடுபாடு போன்ற மதம் சார்ந்த பிம்பம், இன்று மறுவாசிப்பிற்குள்ளாகியுள்ளன. காந்தியின் போதனைகள் இன்றைய மத அடிப்படையாத அரசியல் சூழலில் மீண்டும் தேவைப்படுகின்றன என்று இடதுசாரியினர் கருத்துத் தெரிவிக்கின்றனர். குறிப்பாக ஆர்.எஸ்.எஸ். அமைப்பின் செயல்திட்டங்களை அமல்படுத்தி, அகண்ட பாரதம், ஹிந்து சாம்ராஜ்யம், என்ற பெயரில் வருணாசிரமத்தை முன்னிறுத்தி, பாஜக கட்சியினர் செய்கிற செயல்களுக்குப் பின்னர் இருக்கிற சநாதனத்தைக் கண்டறிய வேண்டியுள்ளது. வருணாசிரமத்திற்கு ஆதரவாளரான காந்தியை வருணாசிரமத்தைச் சிதிலமாக்கிட முயலுகிறார்

என்று கருதிய சநாதனவாதிகளின் அன்றையச் செயல்பாடுகள், எதிர்வினைகள் குறித்துக் கூடுதல் தகவல் வேண்டுமோர் நண்பர் அ.மார்க்ஸ் எழுதிய 'காந்தியும் தமிழ்ச் சநாதனிகளும்' என்ற நூலை வாசிக்க வேண்டுகிறேன்.

சுதந்திரத்திற்குப் பிந்தைய பத்தாண்டுகளில் செயல்பட்ட காங்கிரஸ் கட்சியினரின் ஆட்சியில், தமிழகத்தில் வருணாசிரமம் செல்வாக்குடன் விளங்கியது. இத்தகைய சூழலில் காங்கிரஸ் கட்சியின் ஆட்சியில் பொருளாதார வீழ்ச்சி, பொதுவுடமைக் கட்சிப் பரவல், பெரியாரின் திராவிட இயக்கம், திராவிட முன்னேற்றக் கழகத்தின் பகுத்தறிவுப் பிரச்சாரம் என மாறிய அரசியல் சூழலில் தமிழகத்தில் காந்தியம் மெல்லச் செல்வாக்கு இழந்தது. இந்தியாவில் சுதந்திரப் போராட்டம் உச்சமடைந்தபோது, தமிழகத்தில் வருணாசிரம தர்மத்திற்கு எதிரான அரசியலை முன்வைத்த பெரியாரின் சுயமரியாதை இயக்கத்தின் பகுத்தறிவுப் பிரச்சாரம் கவனத்திற்குரியது. இலக்கியப் படைப்புகளில் காந்தியை மகானாக உயர்த்திப் பிடித்த உயர் சாதியினர் இன்று அருகி விட்டனர். வருணாசிரமம் சிதிலமாகி விட்டது என்று 1922 இல் வருத்தப்பட்ட நாவலாசிரியர் வி.என்.ரங்கசாமி ஐயரின் வாரிசுகள், இன்று தமிழகத்தில் பொதுவெளியெங்கும் பெருகியுள்ளனர். வருணாசிரமம் செல்வாக்கை இழந்துவிட்டாலும், எஸ்.வி.சேகர், ஹெச். ராஜா, பத்ரி சேஷாத்திரி, மாலன், பி.ஏ.கிருஷ்ணன் போன்ற பார்ப்பனர்கள், சநாதனத்திற்கு ஆதரவாகக் காட்சி ஊடகங்களிலும், சமூக வலைத்தளங்களிலும் இடைவிடாமல் தொடர்ந்து இயங்குவதைக் கவனத்தில்கொள்ள வேண்டியுள்ளது. இன்னொருபுறம் வருணாசிரமத்திற்கு ஆதரவாக மென்மையாகச் செயல்படுகிற காலச்சுவடு உள்ளிட்ட சில பத்திரிகைகளின் பின்புலத்தில் ஆர்.எஸ்.எஸ். அரசியல், நுட்பமாகப் பொதிந்திருக்கிறது. ஆண்டுக்குப் பத்து லட்சம் வருமானமுடைய பார்ப்பனர்களுக்கு 10% இட ஒதுக்கீட்டை எவ்விதமான போராட்டமும் நடைபெறாமல், வழங்கியதன் காரணமாகத்தான் மோடி தலைமையிலான பாஜக அரசின் எல்லாவிதமான மக்கள் விரோதச் செயல்பாடுகளையும் வருணாசிரமவாதிகள் கண்மூடித்தனமாக ஆதரிக்கின்றனர்.

காந்தி கொல்லப்பட்ட சம்பவம் என்பது ஆர். எஸ்.எஸ் ஒரு வன்முறை இயக்கம் என்பதற்கான வெளிப்படையான, ஆதாரப்பூர்வமான சான்று. கொடூரமான வன்முறைப் பின்னணிகொண்ட பயங்கரவாத இயக்கத்தின் அரசியல் முகமான பா.ஜ.க. தற்சமயம் ஆட்சியதிகாரத்தில் இருக்கிறது. ஆர்.எஸ்.எஸ் இயக்கத்தின் கொள்கையான இந்துத்துவாவை, இந்தியா முழுமைக்கும் செயல்படுத்துவதை லட்சியமாகக் கொண்டிருக்கும் ஆர்.எஸ்.எஸ் இயக்கத்தின் முன்னோடிகள், தற்சமயம் அரசாங்கத்தின் பிரதமராகவும், அமைச்சர்களாகவும் தேர்ந்தெடுக்கப்பட்டிருக்கின்றனர். பா.ஜ.க அரசின் உயர்மட்ட அதிகாரிகள், காவல்துறை உயர் அதிகாரிகள் பலரும் ஆர்.எஸ். எஸ். அமைப்பின் உறுப்பினர்கள் என்று

பெருமையோடு சொல்கின்றனர். தொலைக்காட்சி விவாத நிகழ்ச்சிகளில், பா.ஜ.க உறுப்பினர்கள், தாங்கள் சிறுவயதுவிருந்தே ஆர்.எஸ்.எஸ் இயக்கத்தில் இருந்தவர்கள் என்பதைத் தயக்கமின்றி, அறிவித்து மகிழ்கின்றனர். இதைவிட அபாயகரமான சூழலை, இந்திய நாடு ஒருபோதும் எதிர்கொண்டிருக்க முடியாது. இன்னொருபுறம் அரசியலமைப்புச் சட்டத்தில் இருக்கிற "மதச்சார்பின்மை, சோசலிசம்" போன்ற சொற்களை நீக்கப்படுவதற்கான முயற்சிகள், தீவிரமாக நடந்து கொண்டிருக்கின்றன. இந்தச் சொல்லாடல்கள்தான் மதச்சிறுபான்மையினரைப் பாதுகாக்கின்றன; இந்தியா மதச்சார்பற்ற நாடு என்று இந்துத்துவாதிகளை நோக்கிச் சொல்ல வைக்கின்றன. இந்தியாவில் ஜனநாயகத்தைப் பாதுகாக்கின்றன; இந்தியா முழுமையான வைதிக இந்து நாடாக மாறாமலிருப்பதற்கு தடைக்கல்லாக இருக்கின்றன. ஆகவே அவற்றை நீக்கினால் என்ன தவறு? என்று கேட்கிறார் பா.ஜ.க. அமைச்சர்.

1948 இல் இந்தியா வைதிக சநாதன இந்து நாடாக மாறுவதற்கு முட்டுக்கட்டையாக இருந்த காந்தி, துப்பாக்கி புல்லட்டினால் அப்புறப்படுத்தப்பட்டார். அதைப்போலவே, மதச்சார்பின்மையைக் குறிக்கும் வாக்கியங்களும் இனி இந்திய அரசியல் சட்ட வரைவுகளிலிருந்து அப்புறப்படுத்தப்படலாம். எங்கும் பாசிசத்தின் கொடுங்கரம் நீள்வதற்கான சாத்தியம் அதிகரித்துள்ளது. நாட்டின் கனிம வளங்களையும், நீரையும், நிலத்தையும், உழைப்பையும் கார்ப்பரேட்டுகளுக்குக் கொடுத்துவிட்டு, மக்களின் எதிர்ப்புகளைக் கொடூரமானமுறையில் ஒடுக்கிடும் இன்றைய ஆட்சியாளர்களுக்குக் காந்தி தேவை இல்லை. அவர்களுக்குத் தேவை கோட்சேகள்தான். இதைத்தான் மாலன், தனது நாவலில் தேசபக்தி என்ற பெயரில் முன்வைத்துள்ளார். இந்து என்ற பெயரில் இந்திய நாட்டின் பன்முகத்தன்மைகளைச் சிதலமாக்கிட முயலும் மத அடிப்படைவாத பாசிஸ்ட்கள், கார்ப்பரேட்டுகளுக்கு விசுவாசமாக வாலை ஆட்டிக்கொண்டு, ஆட்சியதிகாரத்தில் இருப்பதற்குச் சநாதனமும், வருணாசிரமமும் பின்புலமாக இருக்கின்றன என்பதுதான் உண்மை.

சான்றாதாரம்

மாலன், ஜனகணமன. சென்னை: பூஞ்சோலைப் பதிப்பகம், 1988.

நீலகண்டன், குமரி எஸ்., ஆகஸ்ட் 15. சென்னை: சாய்குர்யா வெளியீடு, 2012.

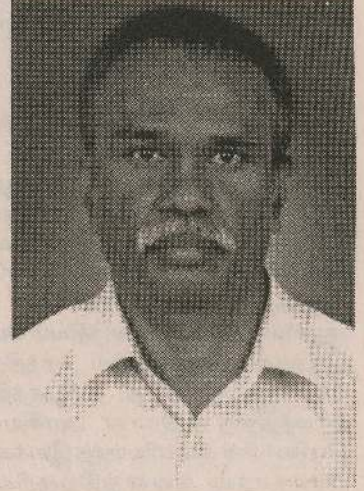
சுவணகார்த்திகேயன்., ஆப்பிள்கு முன். சென்னை: உயிர்மை பதிப்பகம், 2017.

விச்சலன். இரா., தமிழில் காந்திய நாவல்கள். சென்னை: என்சிபிஹெச், 2010.

மார்க்ஸ்.அ., காந்தியும் தமிழ்ச் சநாதனிகளும். சென்னை: பிரக்ஞா வெளியீடு, 2016.

சுப்பிரமணியன்,ந., இந்திய அரசியலமைப்பு வரலாறு. மதுரை: என்னெஸ் பப்ளிகேஷன்ஸ், 1988.

(சாகித்ய அகாதெமியும், காந்திகிராமம், காந்திகிராமிய நிகர்நிலைப் பல்கலைக்கழகமும் இணைந்து நடத்திய 'மகாத்மா காந்தியும் தமிழ் இலக்கியமும்' கருத்தரங்கில் (26-27 செப்டம்பர், 2019) நிகழ்த்தப்பட்ட உரையின் விரிவான கட்டுரை வடிவம்)

பேராசிரியர்
வேதசகாயகுமார்

மதியம்
இருந்தார் ,
மாலையில்
மறைந்தார்

குடும்ப நிகழ்வுகளில் கலந்துகொள்ள சொந்த கிராமத்துக்குச் செல்லும்போதெல்லாம், தோவானையில் வசிக்கும் பேரா. இராமசுப்பிரமணியன் அவர்களோடு நாகர்கோவிலில் நடக்கும் இலைகள் கூட்டத்தில் கலந்துகொள்வது வழக்கம். அப்போது எனக்கு அறிமுகமானவர்தான் பேராசிரியர் வேதசகாயகுமார். ஒருமுறை கூட்டத்திற்குச் சென்றிருந்தபோது அவர் எழுதிய “நவீன வாசிப்பில் செவ்வியல் இலக்கியம்” என்கிற புத்தகத்தைக் கொடுத்தார். அதனைப் படித்த பின்னர் அப்புத்தகம் குறித்து மதிப்புரை எழுதித் தரும்படி இராமசுப்பிரமணியன் அவர்களை கேட்டுக்கொண்டேன். அதன்படி அவரும் எழுதி செப்டம்பர் 2019 காக்கையில் பதிவு செய்யப்பட்டது.

பின்னர் அடிக்கடி செல்பேசியில் பேசும்போது பல்வேறு வரலாற்றுச் செய்திகளை சொல்லிக்கொண்டே இருப்பார். அப்போதுதான் அவரிடம் செறிந்துள்ள தரவுகளை, காக்கையில் பதிவுசெய்யுமாறு பலமுறை கேட்டுக்கொண்டேன். காக்கை 100ஆவது இதழில் அவரது பெயரில் கட்டுரை ஒன்றைப் பெற்று வெளியிட வேண்டும் என முயற்சி செய்தேன். இராமசுப்பிரமணியன் அவர்களும் பெரும் முயற்சி மேற்கொண்டும் அவரால் எழுதித்தர இயலவில்லை.

காக்கையின் 10ஆம் ஆண்டை முன்னிட்டு , சிறப்புக் கட்டுரைப் பகுதியில் தங்கள் கட்டுரை இடம்பெற வேண்டும் எனக் கேட்டுக்கொண்டேன். இது வரையிலும் அதிகம் பதிவு செய்யப்படாத செங்கோட்டை ஆவுடையக்காள் பற்றி ஒரு விரிவான கட்டுரை எழுதித் தருவதாக உறுதியளித்தார். பேரா.இராமசுப்பிரமணியனுடன், இந்தக் கொரோனா காலத்தில், தினமும் தொலைபேசியில் ஒரு மணி நேரத்திற்குக் குறையாமல் பேசுவதை வழக்கமாகக் கொண்டிருக்கிறார் என்பதை அறிந்த நான், பேரா.இராமசுப்பிரமணியனிடம், கட்டுரை பற்றி வேதசகாயகுமாரிடம் அடிக்கடி நினைவூட்டச் சொல்லிக் கொண்டிருந்தேன்.

வேதசகாயகுமார் அவர்களுக்கு கடிதம் ஒன்றை அனுப்புவதற்காக அவரைத் தொடர்புகொண்டு பேசலாம் என செல்பேசி எண்ணைத் தேடினால் செல்பேசி எண் என்னுடைய பதிவில் அழிந்துவிட்டிருந்தது. பேராசிரியர் இராமசுப்பிரமணியன் உடல்நலக்குறைவால் ஓய்வில் இருந்த காரணத்தால் அவருக்குத் தொந்தரவு கொடுக்கவேண்டாம் என்று நினைத்தேன். நாகர்கோவில் பாரதி புத்தகாலயம் தோழர் சுந்தரம் அவர்களை ஒருமுறைக்கு இருமுறை முயற்சி செய்து காலை 11.42க்கு தொடர்புகொண்டு பேசினேன். அப்போது அவருடன் இருந்த கிருஷ்ணகோபாலிடம் விவரம் கேட்டு வேதசகாயகுமார் முகவரி தெரியாததால் செல்பேசி எண்ணைக் கொடுத்தார்கள். உடனடியாக வேதசகாயகுமார் அவர்களைத் தொடர்புகொள்ள முயன்றேன். தொடர்பு கிடைக்கவில்லை. மீண்டும் மீண்டும் முயற்சி செய்து 17-12-2020 அன்று மதியம் 12.30க்கு அவருடன் தொடர்பு கிடைத்து சுமார் 20 நிமிடங்கள் பேசிக்கொண்டிருந்தோம்.

செங்கோட்டை ஆவுடையக்காள் பற்றி எழுதி வருவதாகவும் பாரதிக்கெல்லாம் அவரே முன்னோடி எனவும் ஆவுடையக்காவின் கவிதைகளை பின்பற்றியே பாரதி கவிதைகள் படைத்ததாகவும், ஆனால் பாரதி ஆவுடையக்காவைப் பற்றி எந்த இடத்திலும் குறிப்பிடவில்லை எனவும் அவரது பெயர் முன்னிலைபெறாமல் ஓரங்கட்டப்பட்ட காரணத்தையும் ஆராய்ந்து எழுதிக்கொண்டிருக்கிறேன். பல விவரங்களைத் தொகுத்து வைத்திருக்கிறேன். கட்டுரை வெளிவர இதுதான் தகுந்த நேரம். எழுதி முடித்து இம்மாதம் இறுதிக்குள் அனுப்பி வைக்கிறேன் என்று சொன்னார். தொடர்ந்து பேசியபோது உடையார்பாளையம் ஏரி குறித்தும் அது ஆக்கிரமிக்கப்பட்ட விவரத்தையும், வீராணம் ஏரி குறித்தும் பேசிக்கொண்டிருந்தார். அப்படியே பேச்சு கேரள மாநில உள்ளாட்சித் தேர்தல் குறித்துச் சென்றது. அப்போது அவர், “இந்தியாவில் வட மாநிலங்கள் தமிழ்நாட்டைவிட 50 ஆண்டுகள் பின்தங்கி இருக்கின்றன. அதேபோன்று கேரளாவைவிட தமிழ்நாடு 25 ஆண்டுகள் பின்தங்கி இருக்கிறது” என்று சொன்னார். கேரளத்தில் இடதுசாரி முன்னணியும் காங்கிரஸ் அணியும் வெற்றிபெற்று குறித்து காரண காரியத்தோடு விளக்கிக்கொண்டிருந்தார். திருவனந்தபுரத்தில் பணிபுரிந்த காலத்தில் பெற்ற அனுபவங்களை பகிர்ந்துகொண்டார்.

**பாவாணர் நூல்கள்
முன் வெளியீட்டுத் திட்டம்:
அறிவிப்பும் வேண்டுகோளும்**

‘கேரளாவில் பிற மாநிலத்தவர்கள் வாழ்வதற்கு எல்லாவித உதவிகளையும் சலுகைகளையும் செய்துதுருவர். ஆனால், மக்களும் அரசும் அந்த மாநிலத்தை மற்றவர்கள் ஆள்வதற்கு அனுமதிக்க மாட்டார்கள். அதுதான் உள்ளாட்சித் தேர்தலில் நடந்துள்ளது. இந்தநிலை இந்த உணர்வு தமிழ்நாட்டில் இல்லாதது ஒரு பெரிய சோகம். அதற்கு பல வரலாற்றுக் காரணங்கள் உள்ளன’ என்பதை விரிவாகப் பேசிய தோழர் கட்டுரையை விரைவில் முடித்து அனுப்புவதாகச் சொன்னார். இதுபோன்ற தகவல்களை கட்டுரையாகக் கொடுத்தால் தொடர்ந்து காக்கையில் பதிவு செய்வதற்குத் தயாராக இருக்கிறோம் என்றேன். மிகுந்த மகிழ்ச்சியுடன் சம்மதம் தெரிவித்த அவர், உடையார்பாளையம் ஏரி குறித்து மணிக்கொடியில் வந்த கட்டுரையை அனுப்பி வைக்கிறேன். அதனை இப்போதும் மறுபிரசுரம் செய்யலாம். நானும் சில குறிப்புகளை எழுதி அனுப்புகிறேன் என்றார். இந்த உரையாடல் இதோடு முடிந்துபோனது.

பின்னர், அன்று இரவு பேரா.செந்தீந்தராசன் அவர்களின் வீட்டுமுகவரி பெறவேண்டி இரவு 7.55க்கு பேரா.அ.கா.பெருமாள் அவர்களைத் தொடர்பு கொண்டேன். அவர்தான் வேதசகாயகுமார் மாலை 5.30 மணிக்கு மரணமடைந்துவிட்டதாகச் சொன்னார். என்ன சார் சொல்கிறீர்கள்? நான் மதியம் அரைமணி நேரம் பேசிக்கொண்டிருந்தேனே! தெளிவாகவும் உற்சாகமாகவும் பேசினாரே! என்னாயிற்று? என்று விசாரித்தபோது, திடீர் மாரடைப்பு ஏற்பட்டு மரணமடைந்துவிட்டார் என்று சொன்னபோது நெருங்கிய உறவினரை தோழரை இழந்ததுபோன்ற சோகத்தில் இடிந்து போனேன்.

கொரோனா வீட்டங்கல் காலகட்டத்தில், தினமும் ஐந்து முதல் ஆறு மணி நேரம் வரையிலும், எட்கர் தர்ஸ்டனின் ‘தென்னிந்திய குலங்களும், குடிகளும்’ தொகுப்பின் ஏழு பகுதிகளையும் வாசித்து, குறிப்புகள் எடுக்கும் பணியை முடிக்கும் நிலைக்கு வந்துவிட்டதாகக் கூறிய வேதசகாயகுமார், “இந்தப் பெரும்பணி முடியும் வரை உயிரோடு இருப்பேனா என்று தெரியவில்லை” என்றும் மதியம் பேசிக்கொண்டிருந்தபோது கூறினார்.

அவரது இறப்பு, காக்கைக்குப் பேரிழப்பு என்றே சொல்வேன். அவரை இழந்துவாடும் உற்றார் உறவினர்கள், நண்பர்கள், இலைகள் அமைப்பின் தோழர்கள் அனைவருக்கும் காக்கையின் சார்பாக ஆழ்ந்த இரங்கலைத் தெரிவித்துக்கொள்கிறேன்.

உலகம் முழுக்க வாழ்கின்ற தமிழர்களின் பண்பாட்டு அடையாளமாகவும் அறிவின் வெளிப்பாடாகவும் திகழும் தமிழ்மொழியின் தொன்மை, செழுமை, நுண்மை, மென்மை புதுமை போன்றவற்றையும், அதன் இலக்கண இலக்கிய வளங்களையும், தமிழீழ உலக மொழிகளின் தாய் என்பதையும் தம்மின் ஆய்வுகளால் உலகுக்குச் சொன்னவர் தேவநேயப் பாவாணர்.

பாவாணர் எனும் பைந்தமிழ் அறிஞர் மட்டும் தமிழ் மண்ணில் பிறந்திருக்காவிட்டால், தமிழின் தொன்மையும், முன்மையும், வளமையும், இளமையும் உலகிற்குத் தெரியாமலே போயிருக்கும். பாவாணர் அவர்கள் தமது வாழ்நாள் எல்லாம் தமிழ் மொழி, தமிழர் பண்பாடு, தமிழர் நாகரிகம், தமிழர் வரலாறு தொடர்பான ஆய்வுகளில் ஈடுபட்டுத் தம்மையே ஈகம் செய்தவர். தமிழ்மொழி, தமிழர் நலம், தமிழர் நாடு குறித்த அவரது சிந்தனைகள் அனைத்தும் ‘பாவாணரியல்’ என்னும் பெயரில் தொகுப்புகளாக வெளிவர இருக்கிறது.

அவற்றை மறுபதிப்பு செய்து வெளிக்கொண்டுவருவதற்கான பணிகளை மேற்கொண்டிருக்கிறது உலகத் தமிழ்க் கழகம். அதன் ஒரு பகுதியாக முன்வெளியீட்டுத் திட்டத்தை அறிவித்திருக்கிறது. 57 நூல்களை 35 தொகுதிகளாக, 10 இயல்களாகத் தொகுத்து வெளிக்கொண்டு வரும் தொகுப்பாசிரியர் பணியை அல்லும் பகலுமாகச் செய்துகொண்டிருக்கிறார் புலவர் செந்தலை கவதமன் அவர்கள்.

வாழ்நாளெல்லாம் தமிழுக்குத் தொண்டு செய்த மாபெரும் தமிழ் அறிஞரின் அனைத்து நூல்களையும் பெறுவதற்கான அரிய வாய்ப்பு இதுவாகும்.

உரூ. 10,000/- மதிப்பிலான பாவாணர் நூல்களை உரூ 7000க்குப் பெறலாம். முன் வெளியீட்டுத் திட்டத்தில் பெறுவதற்கு, உரூ 7000/- மொத்தத் தொகையாகவோ அல்லது உரூ 4000/- முதல் தவணைத்தொகையாகவும், உரூ 3000/- இரண்டாவது தவணைத் தொகையாகவும் செலுத்தலாம்.

தொகை அனுப்ப வேண்டிய வங்கிக் கணக்கு விவரங்கள்:

Name : MAHARAJAN N
A/c No : 32500442364
IFSC : SBIN0007562
MICR : 625002502

State Bank Of India, Jeyamangalam Branch,
Theni district, Tamilnadu state. Cell No: 9443676082.

தொகை அனுப்புகின்ற தமிழ் அன்பர்களுக்கு, தொகை பெற்றுக்கொண்டதற்குப் பிறகு உடனுக்குடன் தொகைக்கான பற்றுச்சீட்டு அவரவர் எண்ணிற்கு அனுப்பி வைக்கப்படும். முன் வெளியீட்டுத் திட்டத்தில் இணைந்து கொள்ள கீழ்க்காணும் புலன எண்களிலும் தொடர்பு கொள்ளலாம்.

முனைவர் ஏர் மகாராசன் - 9443676082, நிலவழகன் - 9443000912.

தமிழன்புடன்
உலகத் தமிழ்க் கழகத்திற்காக..

முனைவர் ஏர் மகாராசன்,
மக்கள் தமிழ் ஆய்வரன், செம்பச்சை நூலகம்.

சூழலிய சோசலிசம்

ஓர் அத்தியாவசியமான சவ்மனைவு

தமிழில்: அமர்ந்தா

சமூகத்திற்கும் சூழலுக்கும் ஏற்படும் கேட்டினை கவனத்தில் கொள்ளாமல் லாபத்தைப் பெருக்குவதொன்றையே அடிப்படை நோக்கமாகக் கொண்ட முதலாளித்துவ அமைப்பில் ஞாயமான, நீடித்து, நிலைக்கக் கூடிய எதிர்காலம் அமைவது சாத்தியமில்லை. சூழலிய சோசலிசம் சமூகமும் சூழலும் சிறப்பாக அமைவதற்குரிய முற்போக்கான முன்மாதிரியை அளிக்கவல்லது. தொழிலாளர்களையும் சூழலையும் சுரண்டுவதிலுள்ள தொடர்புக் கண்ணியைப் பார்க்கையில், சீதிரத்தவாத “சந்தை சூழலியத்திற்கும்” “உற்பத்திவாத சோசலிசத்திற்கும்” எதிராக இருப்பது சூழலிய சோசலிசமே. புதியதோர் வளமான ஜனநாயக திட்டமிடல் மாதிரியைப் பின்பற்றுவதன் மூலம் ஒரு சமூகம் உற்பத்தி சக்திகளின் கட்டுப்பாட்டைக் கைப்பற்றி தனது இலக்கையும் அடைய முடியும். வேலை நேரத்தைக் குறைத்து, நுகர்வியத்தை விடுத்து ஞாயமான தேவைகளில் கவனம் செலுத்தினால் வசதிகளைவிட இருத்தலை மேம்படுத்தி, அனைவரும் ஆழமான விடுதலை குறித்த புரிதலைப் பெற முடியும். இந்த நோக்கம் நிறைவேற சூழலியலாளர்களும் சோசலிஸ்டுகளும் தங்கள் போராட்டம் பொதுவானதென்று புரிந்து கொள்ள வேண்டும். அப்போதுதான் மாபெரும் நிலை மாற்றத்தைக் கோரும் இயக்கங்களின் நகர்வுடன் தங்கள் போராட்டமும் எவ்வாறு இணைந்துள்ளது என்றும் புரிந்து கொள்ள முடியும்.

தற்கால முதலாளித்துவ சமூகம் நெருக்கடியில் உள்ளது. வரம்பற்ற மூலதனக் குவிப்பு, அனைத்தையும் நுகர்பொருளாக்குதல், தொழிலாளர்களையும் இயற்கையையும் இரக்கமற்று சுரண்டதல், அதனால் ஏற்படும் மிருகத்தனமான போட்டி ஆகியவை நீடித்து நிற்கக்கூடிய எதிர்காலத்திற்கான அடிப்படைகளைத் தகர்த்து மனிதகுலத்தை அபாயத்தில் தள்ளியுள்ளது. நம்மைச் சூழ்ந்துள்ள ஆழமான ஒட்டுமொத்தமான அச்சுறுத்தல், ஓர் ஆழமான ஒட்டுமொத்தமான மாறுதலை - ஒரு மாபெரும் நிலை மாற்றத்தைக் கோருகிறது.

சூழலியலின் அடிப்படைக் கூறுகளையும் அரசியல் பொருளாதாரம் குறித்த மார்க்சிய விமர்சனத்தையும் இணைக்கும்போது, தற்போது நிலவும் நிலையற்ற தன்மைக்கு சூழலிய சோசலிசம் ஒரு முற்போக்கான மாற்றினை அளிக்கிறது. அது சந்தை வளர்ச்சியையும் அபரிமிதமான பெருக்கத்தையும் (இதை மார்க்ஸ் அழிவுக்கான வளர்ச்சி என்றார்) அடிப்படையாகக் கொண்ட முதலாளித்துவ “வளர்ச்சி” யை நிராகரிக்கிறது. பண மதிப்புக்கு மாறாக சமூகத் தேவைகள், தனிமனித நல்வாழ்வு, சூழலியல் சமன் ஆகியவற்றை வலியுறுத்துகிறது. முதலாளித்துவ அமைப்பை கேள்விக்கு

உட்படுத்தாமல் பொதுத்தளத்தில் இயங்கும் “சந்தை சூழலியலை” யும், இயற்கையான வரம்புகளை கணக்கில் கொள்ளாத “உற்பத்திவாத சோசலிசத்தையும்” எதிர்த்து விமர்சனத்தை முன்வைக்கிறது.

பொருளாதார நெருக்கடியும் சூழலியல் நெருக்கடியும் ஒன்றோடொன்று பின்னிப் பிணைந்துள்ளதை மக்கள் மேன்மேலும் அறிந்து கொள்வதனால் சூழலிய சோசலிசத்துக்கான ஆதரவாளர்கள் அதிகரித்து வருகிறார்கள். சூழலிய சோசலிசம் என்பது ஒரு புதிய இயக்கமாக இருந்தாலும் அதன் அடிப்படை விவாதங்கள் மார்க்ஸ் ஏங்கல்ஸ் எழுத்துக்களில் காணப்படுகின்றன. இப்போது அறிவுஜீவிகளும் சமூக செயல்பாட்டாளர்களும் இந்தப் பாரம்பரியத்தை மீட்டெடுத்து மனித குலத்தின், பூமிப்பந்தின் தேவைகளை முதன்மையாக முன்னுரிமை வாய்ந்ததாகக் கருதுகிறார்கள். ஜனநாயக சூழலியல் திட்டமிடல் கொள்கைகளுக்கு ஏற்ப பொருளாதாரத்தை முற்போக்கானதாக புத்துருவாக்கம் செய்ய விழைகிறார்கள்.

சூழலியல் குறித்த அக்கறையற்ற அதிகாரவர்க்கங்களின் செயல்பாடு காரணமாக, இருபதாம் நூற்றாண்டில் ஏற்கெனவே இருந்த சோசலிச மாதிரிகள் இன்றைய சூழலிய சோசலிஸ்டுகளைக் கவரும் மாதிரிகளாக இல்லை. அதைவிட புதியதோர் பாதையை நாம் வகுக்க வேண்டும்; அது உலகெங்கிலும் தோன்றியுள்ள பற்பல இயக்கங்களை இணைப்பதாக இருக்க வேண்டும். இதைவிட சிறந்ததோர் உலகு சாத்தியம் மட்டுமல்ல, தேவையும் கூட என்ற நம்பிக்கையைக் கொண்டிருக்க வேண்டும்.

ஜனநாயக சூழலியல் திட்டமிடல்

சூழலியல் சோசலிசத்தின் அடிப்படை ஜனநாயக சூழலியல் திட்டமிடல் எனும் கொள்கைதான். அதில் “சந்தையோ” அல்லது ஒரு பொலிப்பீரோவோ பொருளாதாரம் குறித்த முக்கிய முடிவுகளை எடுப்பதில்லை. புதியவகை உற்பத்தியும் நுகர்வும் கொண்ட இப்புதிய வாழ்க்கை நெறிக்கான மாபெரும் நிலை மாற்றத்தில், பொருளாதாரத்தின் சில பகுதிகள் மறைக்கப்பட வேண்டும் அல்லது புத்துருவாக்கம் செய்யப்பட வேண்டும். புதிய துறைகள் வளர்த்தெடுக்கப்பட வேண்டும் (எடுத்துக்காட்டாக எண்ணை எரிபொருள் தோண்டி எடுப்பு - தட்பவெட்ப நெருக்கடிக்கு காரணமானது). பொருளாதார நிலை மாற்றம் என்பது சமமான பணி நிலைமைகளும் ஊதியமும் அனைவருக்கும் வேலை வாய்ப்பும் உருவாக்கக் கூடியதாக இருக்க வேண்டும். இத்தகைய சமத்துவப் பார்வை ஞாயமான

பிரேசிலில் பிறந்த மைக்கேல் லொவி லத்தீன் அமெரிக்கா குறித்த பல நூல்களை எழுதியுள்ளார். பாரீசிலுள்ள தேசிய அறிவியல் ஆய்வு மையத்தில் சமூகவியல் துறையில் ஆய்வு இயக்குனராக இருந்தவர். தற்போது வரை இந்த ஆய்வு மையத்தில் பணியாற்றி வருகிறார். “The Theory of Revolution in Young Marx”, “The War of Gods”, “Che Guevara and the New Man” உள்ளிட்ட நூல்கள் இவர் எழுதியவை. இவர் சூழலிய சோசலிச இயக்கத்தை தோற்றுவித்த முன்னோடி மார்க்சியர்களில் ஒருவர். வேறு ஒரு ஆய்வாளருடன் இணைந்து “சூழலிய சோசலிச அறிக்கை” (2001), “பெலெம் சூழலிய சோசலிச உறுதி ஆவணம்” (2008) ஆகியவற்றை இவர் எழுதியுள்ளார். உலக சூழலிய சோசலிச வலையத்தின் வழிநடத்தும் குழு உறுப்பினரான இவரது இந்தக் கட்டுரை, 2020 டிசம்பர் 10 ஆம் தேதி வெளியிடப்பட்டது.

சமூகத்தை உருவாக்கவும், உழைக்கும் வார்க்கத்தின் பக்கப்பலத்தைக் கொண்டு உற்பத்தி சக்திகளின் கட்டமைப்பில் நிலைமாற்றம் ஏற்படுத்தவும் பயன்படுத்தப்பட வேண்டும்.

இறுதியாக இத்தகைய கண்ணோட்டத்திற்கு உற்பத்தி சக்திகள் மீதான கட்டுப்பாடும் திட்டமிடும் நடைமுறையும் தனியார் வசம் இருந்தால் பயனில்லை. குறிப்பாக, முதலீடுகளும் தொழில்நுட்ப கண்டுபிடிப்புகளும் பொதுமக்கள் நன்மைக்கும் பயன்பட வேண்டுமாயின், முடிவெடுக்கும் உரிமை வங்கிகள் முதலாளித்துவ நிறுவனங்கள் ஆகியவற்றிலிருந்து மாற்றப்பட்டு, பொதுவில் வைக்கப்பட வேண்டும். அப்போதுதான் ஒரு சிறு கொள்ளைக் கூட்டத்தினரோ அல்லது உயர் வார்க்க தொழில்நுட்பாளர்கள் - அதிகாரிகளோ முடிவெடுக்கும் நிலையில் இருக்கமாட்டார்கள். அப்போது எந்தெந்த உற்பத்தி வழிமுறைகள் முன்னுரிமை பெற வேண்டும், இருப்பிலுள்ள வளங்கள் எவ்வாறு கல்வி, சுகாதாரம் அல்லது பண்பாட்டுத் துறைகளில் முதலீடு செய்யப்பட வேண்டுமென ஜனநாயக பூர்வமாக சமூகமே முடிவு செய்யும். முன்னுரிமை பெறவேண்டிய முதலீடுகள் குறித்த முக்கிய முடிவுகளை நேரடி மக்கள் ஒட்டெடுப்பின் வழி நிறைவேற்ற முடியும். நிலக்கரிப் பயன்பாட்டை நிறுத்துவது, விவசாய மானியங்களை இயற்கை வேளாண்மைக்கு மடைமாற்றுவது போன்றவை இதில் அடங்கும். முக்கியத்துவம் குறைந்த பிற முடிவுகள் அந்தந்த தேசிய- பிராந்திய- உள்ளூர் அளவில் தேர்ந்தெடுக்கப்பட்ட மக்கள் அமைப்புகளால் எடுக்கப்படும்.

“மைய திட்டமிடல்” குறித்து பழமைவாதிகள் பயமுறுத்தினாலும் ஜனநாயக பூர்வமான சூழலியல் திட்டமிடல் இறுதியில் கூடுதல் சுதந்திரத்தையே ஆதரிக்கும். இதற்கு பல காரணங்கள் இருக்கின்றன. முதலாவதாக “இரும்புக் கூண்டு” என்று மேக்ஸ் வெபர் குறிப்பிட்ட தளைகளிலிருந்து தனி மனிதர்களைக் காக்கிறது. அதாவது எதிர்ப்பின்றி ஏற்றுக் கொள்ளப்பட்ட முதலாளித்துவ அமைப்பின் “பொருளாதார விதிகளிலிருந்து” விடுவிக்கிறது. சரக்குகளின் விலையானது வின்னியோகம்- தேவை குறித்த விதிகளின்படி நிர்ணயிக்கப்படாது. மாறாக அது சமூக அரசியல் முன்னுரிமைகளைப் பிரதிபலிப்பதாக இருக்கும். வரிகளும் மானியங்களும் சமூகத்திற்கான சரக்குகளை ஊக்குவிப்பதாகவும் சமூகத்திற்கு ஊறு விளைவிக்கும் சரக்குகளை நிராகரிப்பதாகவும் இருக்கும். சரியாகச் சொல்லப்போனால், சூழலிய சோசலிச நிலைமாற்றம் முன்னகர்த்தையில், அடிப்படையான மனிதகுலத்

தேவைக்கான சரக்குகளும் சேவைகளும் மக்களின் விருப்பத்திற்கு ஏற்றவாறு தராளமாக பகிர்ந்தளிக்கப்படும்.

இரண்டாவதாக, சூழலிய சோசலிசம் ஓய்வு நேரத்தை கணிசமாக அதிகரிக்கும். திட்டமிடலும் உழைக்கும் நேரம் குறைதலும் மார்க்ஸ் “சுதந்திர ஆட்சி” என்று குறிப்பிடும் நிலையை நோக்கி முன்னேறும் இரண்டு தீர்மானகரமான படிகளாகும். குறிப்பிடத்தக்க ஓய்வு நேரம் என்பது உண்மையில் உழைக்கும் மக்கள் ஜனநாயக விவாதங்களிலும் பொருளாதாரத்தின், சமூகத்தின் நிர்வாகத்திலும் பங்கேற்பதற்கு அவசியமான தேவையாகும்.

இறுதியாக, ஜனநாயக சூழலியல் திட்டமிடல், தன் இலக்கை அடைவதற்கான முடிவுகளை எடுப்பதில் சமூகம் முழுவதும் சுதந்திரமாகப் பங்கேற்க உதவும். ஜனநாயகக் கொள்கை, யார் அரசு அமைக்க வேண்டும் என்பது குறித்த முடிவை சிறு மேட்டுக்குடியிடம் விடுவதில்லை. அப்படியிருக்க பொருளாதார திட்டமிடுதலை ஏன் ஒரு சிறு குழுவிடம் விட வேண்டும்? முதலாளித்துவத்தில் ஒரு சர்க்கின் அல்லது நல்வாழ்விற்கான சேவையின் பயன் மதிப்பு அதன் சந்தை மதிப்பைக் கொண்டே தீர்மானிக்கப் படுகிறது. அப்படிப் பார்த்தால் தற்கால சமூகத்தில் உள்ள பல சரக்குகளும் சமூகத்திற்குப் பயனற்றவை அல்லது விரைவில் வழக்கொழிந்து போகக்கூடியவையே. மாறாக, ஒரு திட்டமிட்ட சூழலிய சோசலிச சமூகத்தில் சரக்குகளின், சேவைகளின் உற்பத்திக்கு பயன் மதிப்பு மட்டுமே அளவுகோலாக இருக்கும். அவற்றின் வழி பொருளாதாரத்தில், சமூகத்தில், சூழலியலில் பாரதூரமான நல்விளைவுகள் ஏற்படும்.

திட்டமிடல் பெரிய அளவில் பொருளாதார முடிவுகள் எடுப்பதற்கு மட்டுமே தேவைப்படும். சிறிய அளவில் செயல்படும் உள்ளூர் உணவகங்கள், மளிகை, சிறு கடைகள் அல்லது கைவினைப் பொருள் உற்பத்தி நிறுவனங்களை இத்திட்டமிடல் பாதிக்காது. முக்கியமாக தொழிலாளர்கள் தங்களது சொந்த உற்பத்தி நிறுவனங்களைத் தாமே நிர்வகித்துக் கொள்வதற்கு ஏற்றவாறு அமையும். வாகன உற்பத்தி செய்யும் தொழிற்சாலை, பேருந்துகள் உற்பத்தியை விடுத்து ட்ராம்களை உற்பத்தி செய்ய வேண்டுமாயின், சமூகம் முழுதும் சேர்ந்து முடிவு எடுக்க வேண்டும். ஆனால் அந்நிறுவனத்தின் உள் நிர்வாகத்தையும் செயல்பாட்டையும் தொழிலாளர்களே ஜனநாயக ரீதியில் கவனிப்பார்கள். “மையப்படுத்தப்பட்ட” அல்லது “பரவலாக்கப்பட்ட” திட்டமிடல் பாணி குறித்து பலதரப்பட்ட விவாதங்கள் நிகழ்ந்துள்ளன. திட்டமிடல் உள்ளூர் அளவிலோ பிராந்திய அளவிலோ தேசிய அளவிலோ கண்ட

அளவிலோ சர்வதேச அளவிலோ இருக்கலாம்; அதில் ஜனநாயகக் கட்டுப்பாடு எல்லா மட்டங்களிலும் செயல்பட வேண்டும். எடுத்துக்காட்டாக, புவி வெப்பமடைதல் போன்ற உலகு தழுவிய பிரச்சனைகளை உலக அளவில் விவாதிக்க வேண்டும். அதற்கு ஒரு வகை உலகு தழுவிய ஜனநாயக திட்டமிடல் தேவை. பொதுவாக, பெரும்பாலும் நிராகரிக்கப்படுகின்ற “மைய திட்டமிடலில்” இருந்து இந்த உலகு தழுவிய திட்டமிடல் முற்றிலும் மாறானது. காரணம் முடிவுகள் எந்த “மையத்தாலும்” எடுக்கப்படுவதில்லை. பாதிப்புக்குள்ளாகும் மக்கள்திரளுக்கு ஏற்ற அளவில் ஜனநாயக முறையில் முடிவுகள் எடுக்கப்படுகின்றன.

ஜனநாயக முறையில் பல்வேறுபட்ட விவாதங்கள் அனைத்து மட்டங்களிலும் நடைபெறும். கட்சிகள், அமைப்புகள், அரசியல் இயக்கங்கள் மூலமாக பல்வேறு கருத்துக்கள் மக்களிடம் வழங்கப்படும். அதற்கேற்றவாறு பிரதிநிதிகள் தேர்வு செய்யப்படுவார்கள். எனினும் பிரதிநிதித்துவ ஜனநாயகத்திற்கு வலுசேர்க்கவும் திருத்தவும் இணையவழி சாத்தியமாகும் நேரடி ஜனநாயகம் அவசியம். இணையவழியாக மக்கள் உள்ளூர், தேசிய அளவில் மட்டுமின்றி, சர்வதேசிய அளவிலும் முக்கியமான சமூக, சூழலிய மாற்றுகளை தேர்ந்தெடுக்க முடியும். பொது போக்குவரத்து இலவசமாக இருக்க வேண்டுமா? பொது போக்குவரத்தை செலவு குறைவானதாகக் தனியார் மகிழுந்துகளுக்கு தனி வரிகள் விதிக்கலாமா? பெட்ரோலியம் பயன்பாட்டைக் குறைக்க சூரிய எரிசக்திக்கு மாணியம் வழங்கலாமா? உற்பத்தி அளவுக்கு ஏற்ப வார வேலை நேரத்தை 30 மணி அல்லது 25 மணி நேரமாகக் குறைக்கலாமா?

இது போன்ற ஜனநாயகத் திட்டமிடலுக்கு வல்லுனர்களின் பங்களிப்பு தேவை. வல்லுனர்களின் பங்களிப்பு ஒரு திட்டத்தின் பல்வேறு விளைவுகள் குறித்த அறிவார்ந்த கருத்துக்களை மக்களுக்கு புரியவைப்பதுதான். வல்லுனர்களின் கருத்து மக்கள் சரியான முடிவெடுக்க உதவும். சூழலியலுக்கு உகந்த சிறப்பான கருத்துக்களை மக்கள் வழங்குவார்கள் என்பதற்கு ஏதாவது உத்தரவாதம் இருக்கிறதா? இல்லை. சரக்கு வழிபாட்டின் தாக்கம் தகர்ந்து, பண்பாட்டு மாற்றம் நிகழ்ந்த பின் மக்களின் ஜனநாயக முடிவுகள், அறிவார்ந்தாகவும் சரியானதாகவும் இருக்கும் என்று சூழலிய-சோசலிசம் உறுதியளிக்கிறது. இத்தகைய புதிய சமூகம் தானாக தோன்றிவிடாது. போராட்டங்கள் வாயிலாகப் பெற்ற சுய கல்வி மேம்பாடு, சமூக அனுபவம், உயர்மட்ட சோசலிச - சூழலியல் புரிந்துணர்வு ஆகியவற்றைக் கொண்ட மக்கள் சமூகத்தில்தான் இது சாத்தியம். இதற்கான மாற்றாக முன் மொழியப்படும் கட்டுப்பாடற்ற சந்தையோ அல்லது “வல்லுனர்களின்” சூழலியல் சர்வாதிகாரமோ மிகுந்த ஆபத்தானவை.

சீர்குலைக்கும் முதலாளித்துவ வளர்ச்சியிலிருந்து சூழலிய சோசலிசம் நோக்கிய மாபெரும் நிலை மாற்றம் ஒரு வரலாற்றுத் தொடர் நிகழ்வு. சமூகம், பண்பாடு, சிந்தனைமுறை ஆகியவற்றின் நிரந்தர புரட்சிகர நிலைமாற்றம். இத்தகைய நிலைமாற்றம் நடைமுறைக்கு வந்தால் புதியதோர் உற்பத்தி முறையும் சமத்துவ ஜனநாயக சமூகமும் உருவாகும். அது மட்டுமல்ல, ஒரு புதிய மாற்று வாழ்க்கைமுறை, ஒரு புதிய சூழலிய-சோசலிச நாகரீகம் ஆகியவை உருவாகும். விளம்பரங்கள்

மூலம் செயற்கையாக ஏற்படும் நுகர்வுப் பழக்கங்களை, மக்களுக்குப் பயன்படாத - சூழலுக்கு ஊறு விளைவிக்கிற வரம்பற்ற பண்டங்களின் உற்பத்தியை எளிதாக அச்சமூகம் கைவிட்டுவிடும். இத்தகைய நிலைமாற்ற நடைமுறைக்கு, சூழலிய-சோசலிச திட்டத்திற்கு பெரும்பான்மை மக்கள் செயலூக்கமான ஆதரவு அளிப்பது அவசியம். சோசலிச சிந்தனையும், சூழலியல் புரிந்துணர்வும் வளர்ச்சியடையத் தேவையான முக்கியமான காரணியாக இருப்பது ஒட்டுமொத்த சமூகத்தின் போராட்ட அனுபவமே. அது உள்ளூர் அளவில் நிகழ்வதாயினும் சரி, உலக சமுதாயம் ஒட்டுமொத்தமாக முன்னெடுக்கும் முற்போக்கான மாற்றத்திற்கான போராட்டத்தின் ஒரு பகுதியாயினும் சரியே.

வளர்ச்சி குறித்த கேள்வி

பொருளாதார வளர்ச்சி குறித்த பார்வைகள் சோசலிஸ்டுகளுக்கும் சூழலியலாளர்களுக்கும் இடையே பிரிவினையை உண்டாக்கி விட்டது. எனினும் சூழலிய சோசலிசம் வளர்ச்சி எதிர் வளர்ச்சிக் குறைப்பு, முன்னேற்றம் எதிர் முன்னேற்ற மறுப்பு எனும் இருமைச் சட்டகத்தை மறுக்கிறது. உற்பத்தி சக்திகள் குறித்த பொதுவான கருத்தை மறுக்கிறது. ஏனெனில் இரு நிலைபாடுகளுமே உற்பத்திசக்திகள் குறித்து அளவுரீதியான கோணத்திலிருந்து அணுகுபவையே. நம்முன் உள்ள கடமையுடன் மூன்றாவதாக ஒரு நிலை பெருமளவிற்கு ஒத்திசைந்து போகிறது : அதாவது வளர்ச்சியின் பண்பு மாற்றம்.

புதியதோர் வளர்ச்சி சட்டகம் என்றால் அது முதலாளித்துவத்தின் கீழ் நிகழ்ந்த அதிர்ச்சியளிக்கும் வளங்களின் இழப்பையும் பயனற்ற அபாயகரமான பொருள் உற்பத்தியையும் முடிவு கட்டுவதாக இருக்க வேண்டும். ஆயுத உற்பத்தித் தொழில் இதற்கு மிகச் சிறந்த எடுத்துக்காட்டு. ஆனால் பொதுவாக, நாளைமையில் பயனற்றுப் போய்விடக்கூடிய இந்த சரக்குகளை (ஆயுதங்களை) உற்பத்தி செய்வதன் முதன்மையான நோக்கம் பெரும் கார்ப்பரேட் நிறுவனங்களின் லாபம்தான். அநியாயமாக வளங்களை வீணாக்கும் நுகர்வு மாதிரிதான் பிரச்சனைக்குரிய விடயம்: “புதுப்பாணி” என்ற பெயரில் வெளிப்படையாக பிரபலப் படுத்தப்படும் புதுமையான தயாரிப்புகளை கட்டாயமாகத் தேடிச் செல்வது. ஒரு புதிய சமூகம் குடிநீர், உணவு, உடை, குடியிருப்பு உள்ளிட்ட தேவைகளையும், சுகாதாரம், கல்வி, போக்குவரத்து, பண்பாடு ஆகிய அடிப்படை சேவைகளையும் நிறைவு செய்யும் வகையில் உற்பத்தியை வழிநடத்தும்.

உண்மையில், உலகின் தெற்கத்திய நாடுகளில் இத்தேவைகள் நிறைவேறாமல் இருப்பதால் அவை வழக்கமான “வளர்ச்சி” மாதிரியைப் பின்பற்றி ரயில்பாதை, மருத்துவமனைகள், பாதாள சாக்கடைகள், இன்னபிற கட்டுமானப் பணிகளில் கவனம் செலுத்த வேண்டும். மேலும் பணக்கார நாடுகள் கட்டியமைத்த உற்பத்தி முறையைப் போலன்றி, இந்நாடுகள் புதுப்பிக்கக் கூடிய எரிசக்திப் பயன்பாடு உள்ளிட்ட சூழலுக்கு உகந்த வளர்ச்சி மாதிரியைக் கைக்கொள்ள வேண்டும். அதிகரிக்கும் மக்கள்தொகையைக் கொண்ட ஏழை நாடுகள் விவசாய உற்பத்தியை மேம்படுத்தி பசியை நீக்கி மக்களுக்கு ஊட்டம் அளிக்க வேண்டும். குடும்ப நிலங்கள், கூட்டுறவுப் பண்ணைகள், பெரிய கூட்டுப் பண்ணைகள்

ஆகியவற்றில் சூழலியலுக்கு உகந்த விவசாய முறைகளைப் பின்பற்றுவதுதான் சூழலியசோசலிசத்துக்கான தீர்வு. அதிக செலவு பிடிக்கும் பூச்சிக் கொல்லிகள், ரசாயன உரங்கள், மரபீனி மாற்றப்பட்ட விதைகள் போன்ற இடுபொருட்களைக் கோரும் இயந்திரமயமான விவசாய-வாணிபம் (agrribusiness) என்கிற அழிவு மாதிரியைப் பின்பற்றக் கூடாது.

அதேவேளை, சூழலிய சோசலிச சமூக நிலைமாற்றம் கொடுமான கடன் சுமை கொண்ட அமைப்பையும் முடிவுக்குக் கொண்டுவரும். ஏற்கெனவே முன்னேறிய தொழில் மயமான நாடுகளும், வேகமாக முன்னேறி வரும் சீனா போன்ற நாடுகளும் உலகின் தெற்கு நாடுகளின் வளங்களைச் சுரண்டி வருகின்றன. அதற்கு பதிலாக, உலகளாவிய பிரச்சனைகளை உலகளாவிய அளவில்தான் தீர்க்க முடியும் என்ற அடிப்படையிலும் வலுவான ஒருமைப்பாட்டுணர்வுடனும் தெற்கு நாடுகளுக்கு வடக்கு நாடுகளிடமிருந்து பொருளாதார உதவியும் தொழில்நுட்ப உதவியும் கிடைப்பதை நாம் எதிர்நோக்கலாம். இதன் பொருள் பணம் படைத்த நாடுகள் தமது வாழ்க்கைத் தரத்தைக் குறைத்துக் கொள்ள வேண்டும் என்பதில்லை. அவை முதலாளித்துவ அமைப்பு உருவாக்கிய பயனற்ற நுகர்வுப் பண்டங்களை, மனிதகுல தேவைகளுக்கோ முன்னேற்றத்துக்கோ உதவாத பொருட்களைப் பயன்படுத்துவதை நிறுத்தினாலே போதுமானது.

ஆனால் உண்மையான தேவை களுக்கும், போலியான - வளர்ச்சிக்கு எதிரான தேவைகளுக்கும் இடையிலான வேறுபாட்டை எவ்வாறு பிரித்தறிவது? பின்னதில் பெரும்பகுதி விளம்பரம் ஏற்படுத்தும் மனச் சாய்வினால்தான் நிகழ்கிறது. தற்கால முதலாளித்துவ சமூகங்களில் விளம்பரத் தொழில் வாழ்வின் அனைத்துத் துறைகளிலும் ஊடுருவிவிடும். நாம் சாப்பிடும் உணவு, உடுக்கும் உடை, விளையாட்டு, பண்பாடு, மதம், அரசியல் என அனைத்தையும் விளம்பரமே வடிவமைக்கிறது. வியாபாரத்திற்கான விளம்பரங்கள் எங்கும் நீக்கமற நிறைந்து நயவஞ்சகமாக நமது தெருக்களிலும், நிலப்பரப்புகளிலும், பாரம்பரிய மற்றும் டிஜிட்டல் ஊடகங்களிலும் பரவி வருகிறது. கண்கூடான கட்டாயமான நுகர்வுப் பழக்கங்களை உருவாக்கி வருகிறது. மேலும் விளம்பரத் தொழிலே இயற்கை வளங்களையும் தொழிலாளர் நேரத்தையும் வீணடிக்கும் வழிதான். இந்த வகை “உற்பத்தி” அசலான சமூக-சூழலியல் தேவைகளுக்கு எதிரானது என்ற போதும், இதற்கான செலவைச் செய்வதும் நுகர்வோர் தான். முதலாளித்துவ சந்தைப் பொருளாதாரத்திற்கு இன்றியமையாத விளம்பரத் தொழில், சூழலிய-சோசலிசத்திற்கு மாறிக் கொண்டிருக்கும் சமூகத்திற்குத் தேவைவற்றது. இச்சமூகத்தில் சரக்குகள் பற்றியும் சேவைகள் பற்றியும் தகவல்களை சமூகத்திலுள்ள நுகர்வோர் அமைப்புக்கள் தணிக்கை செய்து பரப்பும். இத்தகைய மாற்றங்கள் ஏற்கெனவே நிகழ்ந்து வருகின்றன என்றாலும் மக்களின் பழக்கங்கள் நீங்க சில ஆண்டுகள் ஆகலாம். மக்களிடம் ஆசைகளைத் தணிக்க யாருக்கும் உரிமை கிடையாது. நுகர்வு மாதிரிகளை மாற்றுவது என்பது பண்பாட்டு மாற்றம் எனும் வரலாற்று நிகழ்வில் பொதிந்துள்ள கல்விக்கான தொடர்ச்சியான சவாலாகும்.

கூர்மையான வர்க்க வேறுபாடுகளும், முதலாளித்துவத்தின் அந்நியமாதலும் இல்லாத சமூகத்தில், “உடைமையை” விட “இருத்தலை” அதிக முன்னுரிமை பெறும். இதுவே சூழலிய சோசலிசத்தின் அடிப்படைப் புரிதலாகும். இதனால் மக்கள் முடிவின்றி நுகர்வை நாடிச் செல்லாமல், ஒய்வு நேரத்தை அதிகரிக்கவும், தங்களுக்கு ஆளுமையை வளர்த்துக் கொள்வதையுமே விரும்புவார்கள். பண்பாட்டு, அறிவியல், கலை, விளையாட்டு, புலனின்பம் மற்றும் அரசியல் செயல்பாடுகளின் ஊடாக மக்கள் வளர்ச்சியடைவார்கள். பழமைவாதிகள் தொடர்ந்து முழங்குவது போல் வலிந்து உடைமைகளைப் பெருக்கிக் கொள்வதுதான் மனித இயல்பு என்பதற்கு எவ்வித ஆதாரமும் கிடையாது. மாறாக முதலாளித்துவ உற்பத்திமுறையின் உள்ளார்ந்த சரக்கு வழிபாடும், ஆளும் கருத்தியலும், நுகர்வைத் தூண்டுகின்றன. என்ஸ்ட் மண்டல் இந்த முக்கியமான கருத்தை சிறப்பாகத் தொகுத்துக் கூறியுள்ளார்.

“தொடர்ந்து பொருள்களை வாங்கிக் குவிப்பது மனிதர்களிடையே பொதுவாக காணப்படும் முதன்மையான செயல்பாடு அல்ல. அவர்கள் தமது திறமையையும் தேவையையும் தமக்காகவே வளர்த்துக் கொள்கிறார்கள். உடல் நலத்தையும் உயிரையும் பாதுகாக்கிறார்கள். குழந்தைகளைப் பராமரிக்கிறார்கள். சிறப்பாக சமூக உறவுகளைப் பேணுகிறார்கள்.”

வர்க்கமற்ற சமூகத்திலும் முரண்பாடுகளையும், சிக்கல்களையும் எதிர்கொள்ள வேண்டியிருக்கும். சூழலியசோசலிச சமூகத்தை நோக்கிய பயணத்தில் சுற்றுச்சூழலை காப்பதற்கான தேவைகளுக்கும், சமூகத் தேவைகளை நிறைவு செய்வதற்குமிடையிலான முரண்கள் இருக்கும்; சூழலியல் காப்பிற்கான தவிர்க்கவொண்ணாத நிலைபாடுகளுக்கும், கட்டமைப்பு வசதிகளை உருவாக்கும் திட்டங்களுக்கு மிடையேயான முரண்கள் இருக்கும்; மக்களிடையே மலிந்திருக்கும் நுகர்வுப் பழக்கங்களுக்கும், வளங்களின் குறைவான இருப்பிற்கும் இடையேயான, சமூக ஓர்மைக்கும், பல்சமூகங்களின் கூட்டுணர்விற்கு மிடையேயான முரண்கள் இருக்கும். சூழலிய சோசலிச சமூக உருவாக்கத்தில் இத்தகைய முரண்களை எதிர்கொள்ள வேண்டியிருக்கும். எனவே மிகவும் இன்றியமையாத முரண்பாடும் தேவைகளுக்கிடையேயான போராட்டம் தவிர்க்க இயலாத ஒன்று.

சமூகத்தின் பல்வேறு தேவைகளை சீர்தூக்கிப் பார்த்து, அவற்றிற்கிடையேயான சமநிலையை நிறுவ வேண்டும். மூலதனமும், லாபம் ஈட்டும் நோக்கமும் தரும் நெருக்கடிகளுக்கு ஆட்படாமல், விடுபட்டு, ஜனநாயகத் திட்டமிடல்வாழ்வாக நிறுவ வேண்டும். வெளிப்படையான, மாறுபட்ட கருத்துக்களுக்கு இடமளிக்கும் மக்கள் பங்கேற்கும் பொது விவாதங்கள் மூலம் தீர்வுகளை எட்ட வேண்டும். இவ்வாறு அனைத்து மட்டங்களிலும் பங்கேற்பு சனநாயகத்தை செயல்படுத்துவதாலேயே, தவறுகள் நிகழ்வதை முற்றிலுமாகத் தவிர்க்க முடியாது; ஆனால் இத்தகைய வழிமுறை சமூகக் கூட்டியக்கத்தின் உறுப்பினர்கள் தவறுகளை அறிந்து தாங்களே தங்களைத் திருத்திக் கொள்ளும் வாய்ப்பினை வழங்குகிறது.

காலமும் கவசிநாதனும்

அழகிய பெரியவனின் 'யாம் சில அரிசி வேண்டினோம்' நாவலை முன்வைத்து

அழகிய பெரியவனின் புதிய நாவல் வெளிவந்திருக்கிறது. தமிழ் நாவல் மரபில் கதை சொல்லும் முறைமைகள் காலந்தோறும் மாறிக்கொண்டிருப்பதை நாம் அவதானித்துக்கொண்டிருக்கிறோம். பல மொழி பெயர்ப்பு நாவல்கள் தமிழ்ச்சூழலில் வெளிவந்து கொண்டிருக்கும் தருணம் இது. இதனால் கதை சொல்லல் முறையில் பல்வேறு 'தனங்கள்' இங்கே உள்வாங்கப்பட்டு செரிக்கப்பட்டு பின் புதிய படைப்பு வெளியாக மாறிக்கொண்டேதான் இருக்கிறது.

கோணங்கியின் எழுத்தில் இருக்கும் மாய எதார்த்தவாதம் பிற எழுத்தாளர்கள் வசப்படவில்லை. கோணங்கியை வாசிப்பது என்பது மிகவும் பிரயத்தனப்படவேண்டிய ஒன்றாக இருக்கிறது. அதனால்தான் கோணங்கியை வாசித்தவர்கள் போல் இருப்பவர்கள் இங்கு ஏராளம். மார்கெவெஸ், போர்ஹே போன்றவர்களின் வருகைக்குப் பிறகான நாவல் இலக்கியம் தமிழில் குறிப்பிடத்தக்க உற்றற்களை நிகழ்த்தியிருக்கின்றது என்பது யதார்த்தமான உண்மை. சீனவாசன் நடராஜனின் 'விடம்பகம்' நாவலின் அமைப்பு அத்தகையதானது புதிய வடிவத்தினைக் கொண்டது. அதில் சொல்லப்பட்ட தமிழக அரசியல் என்பது அறுபதாண்டு காலத்தின் வரையறை. கவிப்பித்தனின் 'மடவளி' நாவல் ஓர் அரசியல் நாவலாக அதே சமயத்தில் இரு வேறுபட்ட சமூகங்களின் ஜாதிய வாழ்வியலைப் பதிவாக்கிய நாவல். இமையத்தின் நாவல்கள் பெரும்பான்மை வாசிப்பை எப்போதும் கொண்டவை. அவரின் கதைகள் வாசிப்பவரையும் உள்ளடக்கிவிடுவதால் இமையத்தின் கதைகளை 'எங்கத்' என்று கொண்டாடும் மனநிலையே எப்போதும் எல்லொருக்கும் உண்டு.

தலித் நாவல்களைப் பொருத்தவரை ஸ்ரீதா கணேசனின் 'சடையன்குளம்' நாவல் முழுமையான தலித் அம்சங்கள் கொண்ட நாவலாக நாம் கொள்ளலாம். அதற்குப்பிறகான நாவல் வருகை என்பது தலித் சூழலில் அருகி வந்திருக்கிறது என்றே சொல்லலாம். ஆனால் தலித்துகள் தொடர்ந்து எழுதுவதற்கு என்ன இருக்கிறது. வலிகளையும் வாதைகளையும் எப்போதும் கதைத்துக்கொண்டேவா இருக்க முடியும்? தலித் எழுத்தாளன் என்று பொது வெளியில் அறியப்பட்ட ஒருவர் தலித் பிரச்சினைகளை எழுதி முடித்துவிட்டால் அவருக்கு அதற்குப்பிறகு எழுதுவதற்கு என்ன இருக்கிறது. எனவே தலித் இலக்கியம் முடிந்துவிட்டது என்று விவாதிப்பவர்களும் இருக்கிறார்கள். ஆனால் 'தலித்' என்ற சொல்லே ஜாதி ஒழிப்பிற்கான அரசியல் சொல் என்பதை மறைத்து அதையே ஒரு ஜாதியாக்கிப் பல்லினிக்கிறது பொதுச்சமூகம். அப்படியானால் தலித் இலக்கியத்தினைக் கூட 'ஜாதி'

இலக்கியமாகப் பார்க்கிற அவலப்போக்கு இங்கு நிலவுகிறது. தலித் எழுத்தாளர்களின் எழுத்துக்களை இலக்கியமாகப் பார்க்காமல் அதைப் பிரித்துப்பார்த்து அதற்கான அளவுகோள்களோடு அணுகிற மனப்பான்மையை வளர்த்துக்கொண்டு 'தலித் இலக்கியம்' என்று ஒன்று இல்லை என்னும் மனப்போக்கு வளர்கிறது. தலித் இலக்கியம் என்பது ஜாதி இலக்கியம் இல்லை. அது ஜாதி இழிவைச் சொல்லுகிற அல்லது அழிக்கிற இலக்கியம்.

இது தி.ஆனகிராமனின் நூற்றாண்டு, அவரின் இலக்கியங்கள் பெருபான்மையானவை பார்ப்பனப் பாத்திரங்களைக் கொண்டவை. அதைப் பார்ப்பன இலக்கியம் என்று நாம் சொல்லுவதில்லை ஆனால் அவை தான் ஐதரீ இலக்கியம். தலித் இலக்கியம்தான் உண்மையான இலக்கியம்.

இச்சூழலை உதைத்துக்கொண்டு வெளிவந்திருப்பவன் தான் கவிநாதன். அழகியபெரியவனின் 'யாம் சில அரிசி வேண்டினோம்' நாவலின் நாயகன். புறநானூற்றில் அவ்வையாரால் பாடப்பட்டு வரிகள். பசிக்கு அரிசி கேட்டால் தன் கொடைத்திறனைக் காட்ட யானையைத் தந்த மன்னனைக் கூறுகையில் பாடிய வரிகள்.

கவசிநாதன் வேலையற்ற ஆனால் வயிற்றுப்பிழைப்பிற்காகப் பல வேலைகளைச் செய்யத் துணிந்து செல்கின்ற ஒருவன். பட்டப்படிப்பும், கூடவே இளநிலை ஆசிரியப்பயிற்சியும் முடித்து வேலைவாய்ப்பக அலுவலகத்தில் பதிந்துவிட்டு காத்திருக்கும் கவசி, சுவரெழுத்து எழுதியிருக்கிறான், வட்டிக்கடையில் கணக்கெழுதி இருக்கிறான், கூட்டுறவு சங்கத்தில் வேலை செய்திருக்கிறான், தனியார் பள்ளியில் ஆயிரம் ரூபாய் சம்பளத்தில் பாடம் நடத்தியிருக்கிறான், அரசு பெண்கள் மேனிலைப்பள்ளியில் தற்காலிக ஆசிரியராகப் பணியாற்றி இருக்கிறான். அரசு வேலை வாய்ப்பகத்தில் மூப்பு அடிப்படையில் வேலை போடுவார்களா என்று கண்காணித்துக்கொண்டும் இருக்கிறான்.

தொண்ணூறுக்குப்பிறகு தமிழக அரசு இரண்டு முறை வேலைநியமனத் தடைச்சட்டத்தினைக் கொண்டுவந்தது. அப்போது ஜெயலலிதா அவர்கள் முதல்வர். பிறகு அவர் ஆசிரியர் பணிக்கு தேர்வு வைத்து ஆளெடுக்கும் முறையை அறிமுகப்படுத்தினார். பிறகு வந்த கலைஞர் ஆட்சியில் பதிவு மூப்பு அடிப்படையில் ஆசிரியர் தேர்வு நடந்தது. அதனால் தான் கவிநாதன் வேலைவாய்ப்பு அலுவலகத்திற்கு போகவேண்டியவந்தது.

காலையிலேயே சாப்பிடாமல்கூட கோட்டையூர் வேலைவாய்ப்பகத்திற்கு வந்துநின்று இருந்தவன் கூட்டம்

சேர்ச்சேர தான் கடைசிக்குத் தள்ளப்படுவதை எப்படித் தாங்குவது? அதையும் தாங்கிக்கொண்டு வேலைவாய்ப்பு அலுவலரைச் சந்திக்கும்போது அவரிடம் ஒரு தகவலைக் கேட்க 'யுஸ்லெஸ்' என்று திட்டி, கைகளைப்பிடித்து முறுக்கி முதுகில் அடித்துக் கீழே தள்ளினால் கவசி என்னதான் செய்வான்?

கண்ணாடி வழியே கவசிநாதனைப் பார்க்கின்ற கண்கள் எந்த உதவியையும் செய்வதற்கான கைகள் ஏதுமற்றவையாக இருக்கின்றன. அந்தக் கண்கள் முன் கவசிநாதன் கூனிக்குறுகி இரண்டு மணிநேரம் அந்த அலுவலகத்தில் வைக்கப்படுகின்றான்.

வேலையின்மையும் வறுமையும் வாழ்வில் ஏற்படுத்தியிருக்கிற காயங்களுக்கு இங்கே மருந்தில்லை. பூரணியும் பிள்ளைகளும் இல்லையென்றால் வாழ்க்கை என்னவாகியிருக்கும்? இப்போது எல்லோரும் பார்த்திருக்க அவமானப்பட்டு நிற்பதும், குடித்துவிட்டு அரசு ஊழியரை பணிசெய்ய விடாமல் தடுத்தான் என்று பொய்வழக்கு சூட்டப்பட்டு இருப்பதையும் எப்படி உள்வாங்குவது. கவசியின் வாழ்க்கை ஒரு விளிம்புநிலை வாழ்க்கையாகத் தொடர்ந்து கொண்டிருக்கும் துன்பத்திலிருந்து மீளும் ஒரு காக்கி நிற உறைக்காகத்தானே இத்தனைக் காத்திருப்பும். அந்த உறைக்குள்ளான் கவசிநாதனின் வாழ்க்கைக்கான தானியங்கள் இருக்கின்றன.

கவசிநாதன் மேல் போடப்பட்ட வழக்கிலிருந்து விடுபடல் கதையின் மையமாக இருந்தாலும் ஊடாக வரும் கவசியின் வாழ்க்கை என்பது கண்ணீருக்கு உரியதாக இருக்கிறது.

பீடி சுற்றும் அப்பா, அதற்காக இலைகளை வெட்டித்தரும் அம்மா, அப்பாவின் தொழிலுக்கு உதவும் தம்பிகள், எப்போதும் ஆறுதலாகவும் உதவியாகவும் இருக்கும் மனைவி பூரணி என கவசியின் வாழ்க்கைப்பின்னல் இருக்கிறது.

பள்ளிப்பருவம், அப்போது நடைபெறுகிற புலப்பெயர்வுகள், அதனால் ஏற்படும் பள்ளி மாற்றம், தன் பாட்டியுடனான வாழ்க்கை, என்னினியர் மாமாவின் அத்துமீறல்கள், தொடரும் கல்லூரிப்படிப்பு, சென்னையில் தங்கியிருத்தல் என கவசியின் ஒவ்வொரு வாழ்க்கைக் கட்டமும் நாவலில் நம்முன் நிகழ்ந்துகொண்டே வழக்கு என்னவானது எனக் கேட்க வைக்கிறது.

ஒரு ஓவியனாக, ஒரு பாடகனாக தன் வாழ்வில் மலர்ந்திருக்க வேண்டிய கவசிநாதன் துன்பங்களில் சிக்கித் தவிக்கும் ஒற்றை மனிதனாக எப்போதும் இருந்திருக்க கல்லூரி நண்பன் மூலம் அறியப்படும் செங்குட்டுவன் என்னும் பெரியவரின் சேர்க்கையால் போராடும் குணம் அடைகிறான்.

தன்னைத் தாக்கிய வேலைவாய்ப்பு அதிகாரியின்மீது அவர் நடத்தும் சட்டரீதியான போராட்டங்களிலும், எளிய மனிதர்களின் குரல்களை ஒங்கி உயர்ந்திருக்கும் அரசுக் கட்டிடங்களில் ஊடுறுவ வைக்கும் அவரின் போக்குணத்திலும் அவருடனான உரையாடல்களிலும் கவசி தன்னையும் ஒரு போராளியாக மாற்றிக்கொள்கிறான், இருக்கிற அமைப்பில் தனியான ஒரு எளிய மனிதனால் பெற முடிந்த குறைந்ததுச் சீதியினைத் தான் பெறமுடிகிற இடத்தில் போதாமைகளின் மூலம் மற்றமைகளை அடைவதைத் தவிர்க்க முடியாத வாழ்க்கையாக இது அமைகிறது. அடிபட்ட ஒருவன் கொடுத்த புகாரை

தவறான தகவல் என மாற்றிவிடுகிற அரசுதிகாரத்தின்முன் நாம் மௌனமாகிவிடுவதைத் தவிர வேறென்ன செய்துவிட முடியும்?

அழகிய பெரியவனின் இந்நாவல் கவசிநாதன் என்னும் தனிமனித வாழ்வின் துயரங்களிலிருந்து சமூகத்தின் துயரைப் பார்க்கிறது. இது ஒரு தலித்துக்கான வலி மட்டும் அல்ல. யார் வேண்டுமானாலும் பெறுகிற வலிதான். இந்த வாழ்க்கை என்பது வறுமை பீடித்த வேலையில்லா எல்லாருக்கும் நிகழக்கூடியதாகத் தான் இருக்கிறது.

யதார்த்த கதை சொல்லலில் அழகிய பெரியவன் தமிழில் முக்கிய இடத்தை வகிப்பவர். அவரின் எல்லாக் கதைகளும் அத்தகைய சொல்பாங்கில்தான் அமைந்திருக்கும். இந்த நாவலும் அத்தகையதுதான். வழக்கமாக அவர் நாவலில் சில இடங்களில் நமக்குத் தெறிக்கும் மிகை அழகியல் இந்த நாவலில் இல்லை. ஆனால் சில இடங்களில் நவீன தமிழ்நாவல் சொல்முறையிலும் அடிப்படையில் அவர் ஒரு கவிஞர் என்பதால் வரும் காட்சி அனுபவங்களும் நாவலில் தொடர்ந்து பயணிக்க நமக்கு படிக்கற்களாகின்றன.

பாத்திரங்களில் முனிர்ரத்தினமும், பெரியவரும் முக்கியப்பங்கை வகிக்கின்றனர். பெரியவர் செங்குட்டுவனின் வாழ்க்கை முறை அவரின் போராட்ட குணங்கள் அவரின் உரையாடல்கள் கச்சிதமாக அமைக்கப்பட்டுள்ளன. சாட்சியாக வருகிற கரிகாலன், வேலை வாய்ப்பு அலுவலகத்தின் தட்டச்சராக வருகிற பெண், கவசியின் மனைவி பூரணி, தனக்கோட்டி மாமா எல்லோரும் மனதில் நிற்கிறார்கள்.

மரங்களையும் பூக்களையும் ஒளியை இருளைப் பார்க்கிற அழகிய பெரியவனின் எழுத்து முறைமை இந்த நாவலிலும் தேவையான இடங்களில் அற்புதமாக விளையாடி இருக்கின்றது.

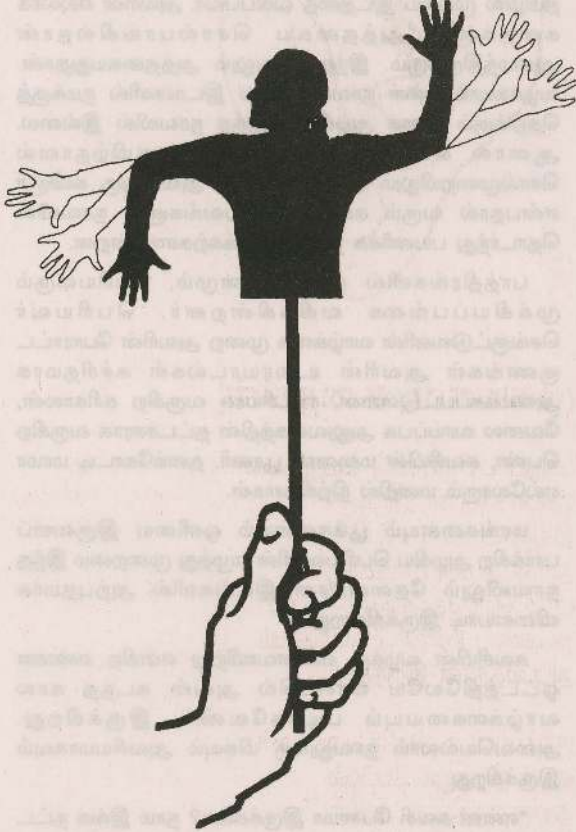
கவசியின் வழக்கு என்னவாயிற்று என்கிற எண்ண ஓட்டத்திலேயே வாசிப்பில் அவன் கடந்த கால வாழ்க்கையையும் படிக்கவேண்டி இருக்கிறது. அவையெல்லாம் நாவலுக்கு மிகவும் அவசியமாகவும் இருக்கிறது.

"என்ன கவசி பேசாமா இருக்கீங்க? நாம் இங்க நட்ட செடியோட பூர்வீகம் எது தெரியுமா? தென் அமெரிக்கா! எவ்வளவு காலத்தையும் தூரத்தையும் மனிதர்களையும் கடந்து போராடி இங்க வோப்பிடிக்க அது வந்திருக்கு! நீயும் ஒரு தக்காளிச் செடிபோல வோப்பிடிக்கப் பழகு கவசி. முயற்சியோ போராட்டமோ நம்மோட உயிர் அறுபடும். இதுதான் நம்முடைய நிலைமை"

"வேர் ஊன்றிடுங்கைய்யா. அதனாலதான் உங்க முன்னாடி நிற்கிறேன். இல்லன்னா எங்கியோ எப்படியோ கிடந்திருப்பேன். ஆனா, வேர் ஊன்ற ஊன்றத்தான் களைகளோட அழுத்தம் தெரியுது. களைப்பான மாதிரி தோணுதுங்கய்யா. கொஞ்சம் இளைப்பாறிக்கிறேன். ஆனா, கட்டாயம் நாம் முயற்சி செய்யணும்".

இப்படி உரையாடிக்கொள்ளும் பெரியவரும் கவசியும் இந்தச் சமூகத்தில் யார்?

யாம் சில அரிசி வேண்டினோம் (நாவல்)
அழகிய பெரியவன்
நற்றிணைப் பதிப்பகம், சென்னை -77 விலை : 250/-

குழமகன் உருவாகும் கதை

மனிதன் என்ன செய்வான்?
சங்கிலி பூட்டப்பட்ட சனநாயக விலங்கு!
தூக்கங்கள்
துப்பாக்கி ஏந்திய கனவுகளைக்
கொண்டு வருகிறது

விழிப்புகள்
தூக்கம் தயாரிக்கவே அனுமதிக்கப் படுகின்றன
கண்ணீரில் கழுவி எடுக்கப்பட்ட பிறப்புகள்
மரணத்தின் மாப்புக் காம்புகளில்
துயரம் பருகியவாறே வெளியேவந்து
கண்திறவாமல் உலகைச் சந்திக்கின்றன

காலம் புதைத்துவிட்ட
தொன்மக் கதைகளின் இடிபாடுகளில்
இருக்கும் பெயர்களில் ஒன்றை அரசாங்கமே
தேர்ந்தெடுத்துச் சூட்டி விடுகிறது

அவனுக்கு உரிய தாய்மொழியை
வழிபட்டு கடவுளை அரசியல் சட்டமே முடிவுசெய்கிறது
அவன் தன் பெற்றோரை இழந்து
தாய்மொழியை இழந்து
அரசின் இறையாண்மைக்கு ஏற்பத் தன்னைத்
தகவமைத்துக் கொள்கிறான்
இப்படித்தான் ஒரு குழமகன் உருவாகிறான்

இன்னும் சிலநாள்களில்
பண்பாடு, கலை, நாகரிகம் எல்லாவற்றையும்
பாராளுமன்றமே
சிறுபான்மை எதிர்கட்சிகளின்
அடங்கிய கூச்சல்களுக்கிடையே
விவாதத்துக்கு இடம் இல்லாமல் நிறைவேற்றி
வடிவமைக்கும்

இயற்கையானது மரணம்
என்னும் விதிமுறை மாற்றப்பட்டு
அதை விரும்பியபடி ஆட்சி அதிகாரமே முடிவுசெய்யும்
அரசாங்கம்
தொடங்கிவைத்த வாழ்வை
அதுவே முடித்து வைக்கும் உரிமை
நடைமுறைக்கு வருவதில் என்ன தடை?

வாரத்தின் ஏழுநாட்கள்
இமைகளற்ற அரசாங்கத்தின் கண்காணிப்பு
இறுக்கமாக இருந்தாலும் எட்டாம்நாளில்
எவரும் அச்சமின்றி மூச்சுவிடலாம்
அந்த நாளில்
அவர்கள் இழந்துவிட்ட விரல்களால்
கையெழுத்துப்போட்டுத் தாய்நாட்டுப் பற்றை
வெளிப்படுத்தலாம்

குடியரசுத் தலைவர் மாளிகையை
தேச விடுதலைக்கு உயிர் கொடுத்தவர்கள்
ஆவிகள் யாவும் அன்று
எவ்விதத்
தடையும் இல்லாமல் சுற்றிப் பார்க்கலாம்.

மகரந்தம்

சிலருக்கு அதிகாலை
மூன்று மணிக்கே விடிந்து விடுகிறது...
சிலருக்கு
நான்கு மணிக்கு விடிகிறது...
சிலருக்கு
ஐந்து மணிக்கு விடிகிறது ...
சிலருக்கு
ஆறு மணிக்கு விடிகிறது...
சிலருக்கு
ஏழுமணிக்கு விடிகிறது...
ஒவ்வொரு
மனிதருக்கும் ஒவ்வொரு நேரத்தில் விடியல்,
இன்னும் விடியாமலே இருக்கிறது...
எந்த உறவினர்கள் வீட்டுக்கு
வந்தாலும்
கதவின் பின்புறம் இருந்து பேசும் அம்மாவுக்கு!

- மு.முபாரக்

குறுக்கு நெடுக்கு சோகம்

சாலையில் குறுக்கும் நெடுக்குமாக
ஓடும் நாய்க்கு
சொல்லொணாத் துயரம்

இரவும் பகலும்
அச்சுறுத்தும் நிஜத்தோடு வாழ்ந்து
பழகும் சிரமத்தில் இருக்கிறது அது

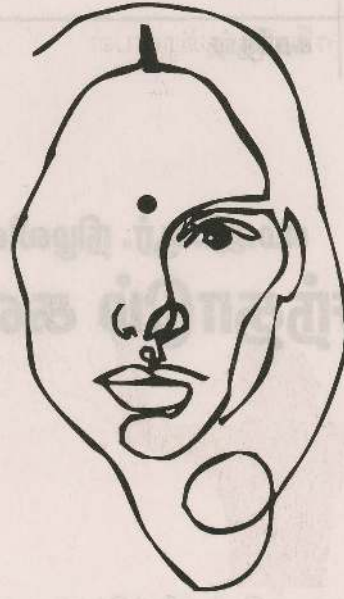
துக்கம் அதிகமாகும் இரவில்
பசியோடே தூங்கி விடும்
பாதி ராத்திரிக்கு பழக்கப்பட்ட
மனதிற்கு தூக்கம் இல்லை

திருடனை விட்டு விடும்
துளிர்க்கும் சூரியனை குதறும்

சீரிய சிந்தனை வயப்படும் போது
தானாக சிரித்துக் கொள்ளும்
காட்சிப் பிழை அழகை

நாயாக இருப்பது குறித்த
கவலையோ
கண்டு பிடித்தேன் ஒருநாள்
வாலற்று நாயாக இருப்பது பற்றிய
சுய கழிவிரக்கம் தான் எல்லாம்

- கவிஞி

முகங்கள், கதைகள்!

பத்துப் பன்னிரண்டு வயது மகன்
மகனாகத்தான் இருக்கும்
இல்லாவிட்டால் என்ன?
அவன் அங்கு கலக்கத்துடன்
ஏதும் செய்வதறியாது நிற்பதும்
அவனைப் பார்க்கும் தொனியும்
அப்படித்தான் இருந்தது.

குழந்தைகள் துணிக்கடை முன்
பைக் நிறுத்தும் மேட்டில்
அமர்ந்திருந்தான் அம்மா.
அம்மாவாகத்தான் இருக்க முடியும்.
யாருக்கு அம்மாவாக இருந்தால் என்ன?

விரித்துப் போட்ட தலை மயிரும்
இரவின் சாயம் போகாத நைட்டியும்
கண்ணில் சிறுதுளி கண்ணீரும்
வாழ்க்கை வெறுத்துப் போய் விட்டது
என்பதை ஒரு நொடியில் வெளிப்படுத்திவிட்டன.

கடந்துதான் வந்துவிட்டேன்
ஒருசில நொடிகளில்,
அந்த முகங்களை;
கலங்காமல் இருக்க முடியவில்லை
அந்தக் கதைகளைக் கடந்து.
நானும்ஒரு மகன்தானே!

-தேடன்

எம்.ஜி.ஆர். நிழலில் அசைந்தாடும் கனவுகள்

தமிழ்நாட்டில் அதிகம் விமர்சிக்கப்படாத தலைவர்களில் ஒருவர் எம்.ஜி.ஆர். அவர் ஆட்சிக் காலத்தின் பல்வேறு நடவடிக்கைகள் சார்ந்து எதிர்க்கட்சிகள் கடுமையாக விமர்சனம் செய்தன என்றாலும், அவரது சமகாலத்து பிற தலைவர்களுடன் ஒப்பிடுகையில் எம்.ஜி.ஆர். மீதான விமர்சனம் என்பது குறைவே. அவரது காலத்துக்குப் பின்பும் எம்.ஜி.ஆர். பற்றிய “புனிதப் பிம்பம்” கட்டிக் காப்பாற்றப்பட்டது. அவரது ஆட்சிக்காலம் “பொற்காலம்” என்பதாகக் கட்டமைக்கப்பட்டு அரசியல் களத்தில் அவ்வப்போது அந்தச் சித்திரம் தூக்கிப் பிடிக்கப்பட்டது. எம்.ஜி.ஆரின் அரசியல் வாரிசாக தன்னை நிறுவிய ஜெயலலிதா, முதலில் ஆட்சியைப் பிடிக்கும் வரையிலும், அதற்குப் பிறகு சிலகாலமும் பயன்படுத்திய அளவுக்கு எம்.ஜி.ஆரின் பிம்பத்தை பின்னாளில் பயன்படுத்தவில்லை என்பது எல்லோரும் அறிந்ததே. “புரட்சித்தலைவர் ஆட்சி” மெல்ல மறைந்து “அம்மா ஆட்சி” மலர்ந்தது. அந்த ஆட்சியின் நீட்சியே இப்போது தொடர்கிறது.

காமராஜர் ஆட்சிக்குப் பிறகு எல்லாம் பாழாகிவிட்டது என்ற விமர்சனத்தை முன்வைத்த அரசியல் பார்வையாளர்கள் பின்னர் படிப்படியாக அதை மாற்றி தி.மு.க. மற்றும் கருணாநிதி ஆட்சியால்தான் எல்லா அவலங்களும் என்பதாகச் சுருக்கி நிறுத்தினார்கள். “பொற்கால” ஆட்சி தந்துவிட்டு எம்.ஜி.ஆர். மறைந்துவிட்டார், அவரது வாரிசாக வந்த ஜெயலலிதாவை “கட்டுக்கோப்பான” நிர்வாகத்தை தந்த “இரும்புப் பெண்மணி” என்பதாக அகில இந்திய தளத்திலும் புகழ் பரப்பினார்கள். பிறகு, மிக மோசமான ஊழல் குற்றச்சாட்டுளுக்கு ஜெயலலிதா ஆட்சி உள்ளானபோது, நடராஜன் மற்றும் சசிகலா அணியினரின் அத்துமீறல் - அவையெல்லாம் ஜெயலலிதாவுக்குத் தெரியாது என்பது வரை பேச்சு நீண்டது. வழக்குகளின் வழியாக காலம் அதன் தீர்ப்பை எழுதியது.

எம்.ஜி.ஆர். - அவர் வழியாக ஜெயலலிதா, அவரது தொடர்ச்சியாக சசிகலா, தினகரன் வட்டம்,

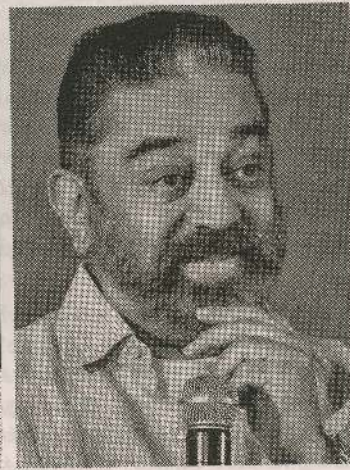
இடையில் பிரிந்து பின்னர் இணைந்த ஈ.பி.எஸ். - ஓ.பி.எஸ். அணி அதாவது இன்றைய ஆளும் அ.தி. மு.க. என்பதாக, தமிழக அரசியல் எம்.ஜி.ஆர். என்ற “ஆளுமை”யின் நீட்சிகளின் பெருக்கமாகவும் சுருக்கமாகவும் பிணைக்கப்பட்டு வந்திருக்கிறது.

அம்மாவுக்கு இதமானது அல்ல என்பதால் எம். ஜி.ஆரின் தொடர்ச்சியை அ.தி.மு.க.வினரே பெரிதாக முன்னெடுக்கவில்லை. அதற்கு முன்பே, அ.தி.மு.க. அண்ணாவை விட்டு வெகுதூரம் விலகி வந்துவிட்டது. இப்போதைக்கு அம்மா மட்டும்தான்.

இந்தப் பின்னணியில்தான், “நான் எம்.ஜி.ஆரின் வாரிசு” என்று புதிய முழக்கத்தை எழுப்பியிருக்கிறார் மக்கள் நீதி மய்யம் கட்சித் தலைவர் கமல்ஹாசன். “காந்தியின் பேரன்” என்கிறார். பெரியார், அம்பேத்கர் பெயர்களையும் நாங்கள் சொல்கிறோம் என்று குறிப்பிட்டுக் காட்டுகிறார்.

ஆனால் முக்கியமாக, அவர் தன்னை எம். ஜி.ஆரின் வாரிசு என்றும் அவரது நீட்சி என்றும் சமீபத்திய தேர்தல் பரப்புரைக் கூட்டங்களில் கூறிக்கொள்கிறார். சிறுவயதில் எம்.ஜி.ஆர் மடியில் தான் அமர்ந்திருந்ததாகவும் பின்னாளில் தமக்கு எம்.ஜி.ஆர். முத்தம் கொடுத்தார் என்றெல்லாம் கூறி எம்.ஜி.ஆர் நீட்சிக்கு நியாயம் கூட்டுகிறார். தொலைக்காட்சியில் காட்டினார்கள். ஒரு திரை நிகழ்ச்சியில் கமல்ஹாசனுக்கு கேடயம் வழங்கி, உச்சிமோர்ந்து நெற்றியில் முத்தமிடுகிறார் எம். ஜி.ஆர். பதிலுக்கு காலில் விழுந்து மரியாதை செய்கிறார் கமல்ஹாசன்.

திரையுலக நிகழ்ச்சிகளில், நான் “நாடாடி மன்னன்” படத்தை 72 முறை பார்த்தேன், “ஆயிரத்தில் ஒருவன்” படத்தை 32 முறை பார்த்தேன் என்று பல முன்னணி நடிகர்களே சொல்வதைப் பார்த்திருக்கிறோம். எதற்காக அப்படிச் சொல்கிறார்கள் என்று நம்மால் புரிந்துகொள்ள முடிகிறது. அரசியலுக்கு வந்து, கட்சியும் தொடங்கிய பிறகு கமல்ஹாசன் கூறுவதும் அவரது சக நடிகர்கள்

திரை மேடைகளில் கூறியது போலத்தான் ஒலிக்கிறது.

திரையுலக வாழ்க்கையில், தான் சிவாஜியின் வாரிசு என்று உரக்கக் கூறிவந்தவர் கமல்ஹாசன்.

உங்களுக்கு அடுத்து என்ற கேள்விக்கு “அடுத்து கிடுத்து எல்லாம் கிடையாது. அந்தக் காலத்தில் அவர், இந்தக் காலத்தில் இவர் என்று வைத்துக்கொள்ள வேண்டியதுதான்” என்று 23 ஆண்டுகளுக்கு முந்தைய என் பேட்டியில் நடிகர் திலகமே கூறியிருக்கிறார்.

அது போல, திரையுலக வாழ்க்கையில் கமல்ஹாசன், எம்.ஜி.ஆர். பற்றி அதிகம் பேசியதே இல்லை. குறிப்பாக எம்.ஜி.ஆர். ஆட்சியின் சிறப்பு பற்றியோ அல்லது அவரது பிறந்த நாள், நூற்றாண்டு விழாக்களில்கூட கமல்ஹாசனின் பதிவு பெரிதாக இருந்ததில்லை என்கிறார், ஐம்பதாண்டு கால எம்.ஜி.ஆர்..விசுவாசி ஒருவர். அப்படிப்பட்ட கமல்ஹாசன், அரசியலில் நுழைந்தவுடன் எம்.ஜி.ஆரின் வாரிசாகத் தன்னைப் பிரகடனம் செய்கிறார்.

மடியில் அமர்ந்தது, முத்தம் கொடுத்தது தவிர, எம்.ஜி.ஆரின் எந்தக் கொள்கை மீது கமல்ஹாசன் ஈர்க்கப்பட்டார், எதை ம.நீ.ம. முன்னெடுக்கும் என்பது பற்றிய தெளிந்த பார்வையை அவர் முன்வைக்கவில்லை.

“அண்ணாயிஸம்” என்ற கொள்கையை எம்.ஜி.ஆர். சில காலம் பேசினார். கொள்கைப் பற்றாளர்களுக்கு பெரும் கலக்கத்தை ஏற்படுத்திய “கொள்கை” அது. அக்கொள்கை என்னவென்பது பற்றி எம்.ஜி.ஆர். அரசியலுக்கு வருவதற்கு ஊக்க சக்தியாக இருந்த மூத்த கம்யூனிஸ்டு தலைவர்களுக்கே பிடிபடவில்லை. துக்ளக் “சோ” கடுமையான விமர்சனங்களை முன்வைத்தார். அந்தக் கொள்கையின் வேர் எது என்று கண்டுபிடிக்க முடியாமல், எம்.ஜி.ஆர். காலத்திலேயே “அண்ணாயிஸம்” பாதியில் மாயமானது.

அப்படிப்பட்ட எம்.ஜி.ஆரின் வாரிசு என்று இப்போது சொல்லிக்கொள்ளும் கமல்ஹாசனிடம், உங்கள் கொள்கை என்ன என்று கேட்டால், இப்போது சொன்னால் மற்றவர்கள் காப்பி அடித்துவிடுவார்கள் என்கிறார். உலகிலேயே ஓர் அரசியல் கட்சியைத் தொடங்கிவிட்டு அதன் கொள்கையை வெளியிடாமலிருப்பதற்கு இப்படியான ஒரு காரணத்தைச் சொன்னது கமல்ஹாசனாகத்தான் இருக்கும். அவரை ஏன் ரசிக்கக் செல்லமாக “உலக நாயகன்” என்று அழைக்கிறார்கள் என்பது இப்போது புரிகிறதா..?

மத்திய அரசின் துறையான தபால் அலுவலகம் மூலம் ஏழை மக்களுக்கு கடன் கொடுப்பேன் என்று அறிவித்து எம்.ஜி.ஆர். பரபரப்பை ஏற்படுத்தினார். கிட்டத்தட்ட இன்னொரு வகையில் அதுபோன்று, இல்லத்தரசிகளுக்கு அரசு ஊதியம் அளிப்போம் என்று கமல்ஹாசன் இப்போது அறிவித்திருக்கிறார். பரப்புரை ஈர்ப்புக்காகச் சொல்வதில் இருவரும் ஒரே மாதிரியாகத் தெரிகிறார்கள்.

மேலும் எம்.ஜி.ஆரின் வாரிசு ஜெயலலிதா என்பது தமிழக அரசியல் களத்தில் நிரூபணமானது. அவரது ஆட்சிக் காலத்தில், தான் சம்பந்தப்பட்ட ஒரு படப் பிரச்சினையில் “இந்த நாட்டை விட்டே போய்விடுவேன்” என்று குமுறினார் கமல்ஹாசன்.

எம்.ஜி.ஆரின் வாரிசான ஜெயலலிதா பற்றிய கருத்தை கமல்ஹாசன் வெளிப்படையாகப் பேசுவதில்லை. சமீபத்தில் தி.முக.வையும் அதி.முக.வையும் சாடும்போது “பரப்பன அக்கரஹார சிறையையும் திறார் சிறையையும் நிரப்பியவர்கள்” என்றார்.

கமல்ஹாசன் அடிக்கடி பெருமிதத்துடன் கூறிக்கொள்வது “திரையுலகில் வருமானவரி ஒழுங்காக செலுத்துபவர்களில் அவர் முதன்மையானவர்” என்பது. பாராட்டுகிறோம். ஒழுங்காக செலுத்தாதவர்களைப் பிடித்து உரிய தொகையை வசூலிக்க வேண்டியது மத்திய அரசின்

கட்டுப்பாட்டிலுள்ள துறைகளல்லவா? அவர்களைக் கேளுங்கள். நீங்கள் மட்டுமல்ல, நாட்டிலுள்ள மாதச் சம்பளதாரர்கள் அனைவரும் கிட்டத்தட்ட இரண்டு மாதச் சம்பளத்தை வருமான வரியாகக் கட்டுகிறார்கள். அவர்களின் நேர்மை உங்களின் நேர்மையைப் போல வெளிச்சம் பெறுவதில்லை. இதைப் போல பலதரப்பினரும் வரி கட்டுகிறார்கள். வேறு சில தரப்பினர் வரி ஏய்ப்பு செய்கிறார்கள். கருப்புப் பணம் புழங்கும் திரையுலகில் நிலவரம் எப்படி இருக்குமென்பது அவரவர் ஊகம். மநீம். அங்கிருந்தே ஊழல் எதிர்ப்பு நடவடிக்கைகளைத் தொடங்கலாமே?

எம்.ஜி.ஆரின் பேசப்படாத மறுபக்கத்தை கவிஞர் கண்ணதாசன் “எம்.ஜி.ஆரின் உள்ளும் புறமும்” (அப்புத்தகம் பின்னாளில்தடை செய்யப்பட்டதாகச் செய்தி) என்ற நூலில் எழுதியிருப்பதாக இப்போது சமூக ஊடகங்களில் பதிவு (அப்புத்தகத்தின் மின் பிரதியுடன்) செய்கிறார்கள். அதன் உண்மைத் தன்மை நமக்குத் தெரியாது. எனினும், எந்தத் தலைவரின் நீட்சி என்று தன்னைச் சொல்கிறாரோ அந்த தலைவர் பற்றி இன்னொரு முக்கியமான ஆளுமை முன்வைக்கும் குற்றச்சாட்டுகளை கமல்ஹாசன் எப்படிப் புரிந்துகொள்வார்?

தான் எம்.ஜி.ஆரின் நீட்சி என்று சொன்னதன் மூலம், எம்.ஜி.ஆர். என்ற மூடப்பட்ட பிம்பத்தை திரைவிலக்கி, தூசிதட்டிப் பார்க்கக்கூடிய வாய்ப்பை உருவாக்கியிருக்கிறார், கமல்ஹாசன். அவரது ஆட்சிக்காலத்தில் நடந்த அத்துமீறல்கள், அபத்தங்களை ஆதாரங்களுடன் வரிசைப்படுத்துகிறார்கள் சமூக ஊடக கருத்தாளர்கள். இவையும் அவரது பார்வைக்குச் செல்லும் என்பதில் சந்தேகமில்லை.

தே.மு.தி.க.வை ஆரம்பித்த விஜயகாந்த் தாம் எம்.ஜி.ஆர். ஆட்சியைத் தருவேன் என்றார். ஜெயலலிதாவுக்கு எதிராக அரசியல் செய்து, எதிர்க்கட்சித் தலைவராக அமர்வது வரை முன்னேறினார்.

அரசியலுக்கு வருவேன், வருவேன் என்று சொல்லிக்கொண்டிருந்த ரஜினி, “வந்தால் எம்.ஜி.ஆர். போல நல்லாட்சி தருவேன்” என்று பேசியிருக்கிறார்.

ரஜினி மாதிரி நீண்ட எதிர்பார்ப்பைக் கிளப்பாமல், சட்டென்று அரசியலுக்கு வந்த கமல், எம்.ஜி.ஆரின் வாரிசுநான் என்று எடுத்தாளப்பிலேயே அடையாள அரசியலை முன்னிறுத்துகிறார்.

இடைக்காலத்தில் தேய்ந்திருந்த எம்.ஜி.ஆர். அடையாள அரசியலை இப்போது மீண்டும் முன்னெடுக்கிறார்கள்.

காங்கிரஸ் பாரம்பரியத்தில் ஊறிய குடும்பத்தைச் சேர்ந்த கமல்ஹாசன் காமராஜர் ஆட்சியின் நீட்சி என்று சொல்ல விரும்பவில்லை. எம்.ஜி.ஆர். ஆட்சியைவிட காமராஜர் ஆட்சி ஆகச் சிறந்தது என்பது அவருக்கே தெரியும். என்றாலும் எம்.ஜி.ஆர்

அடையாள அரசியலே புதுப்பிக்கப்படுகிறது.

திராவிடக் கட்சியாக அறியப்பட்டாலும், திராவிடக் கொள்கைகளில் தாராளமயமாக்கத்தைக் கடைப்பிடித்தவர் எம்.ஜி.ஆர். ஜெயலலிதா அதைத் தனது தேவைக்கு ஏற்ப செய்தார். பின்வந்தவர்கள், பிறர் தேவை சார்ந்து மனம் ஒன்றி எப்படியெல்லாம் செய்கிறார்கள் என்பதைப் பார்த்துக்கொண்டிருக்கிறோம்.

அமைப்புரீதியாக வலுவாக இருக்கும் தி.மு.க.வுக்கு எதிராக, எம்.ஜி.ஆர். அடையாள அரசியலை புதிய வடிவில் ஒருங்கிணைத்து வலுப்படுத்தினால், வருங்காலத் தமிழகத்தின் அரசியல் திசைப்போக்கை புதிய தடத்தில் மாற்றியமைக்க முடியும் என்று நம்புகிறார்கள். அதற்கான முயற்சியின் ஓர் அங்கமே மநீம். கமல்ஹாசன்

கடவுள் மறுப்பாளராகக் காட்டிக்கொண்டதால், கமல்ஹாசனோடு நேய உரசலோடு இருந்த திராவிடத் தரப்பும், கமல்ஹாசனுக்கு முற்போக்கு அடையாளத்தை அளித்ததில் பங்காற்றிய இடதுசாரித் தோழர்களும், இலக்கியவாதிகளின் பெயர்களைச் சொல்கிறார் அல்லது புத்தகங்களைப் படிக்கிறார் என்பதால் அவர் அறிவுஜீவி என்று புகழ்ந்தோதும் படைப்பாளிகளும் - இப்போது கமல்ஹாசன் நேரடி அரசியலுக்கு வந்துவிட்டதால் பொதுநலன் கருதி அவர்களது விமர்சனங்களை முன்வைப்பார்கள் என்று எதிர்பார்க்கலாம்.

இப்போதுள்ள 30+ தலைமுறைக்கு எம்.ஜி.ஆர். பற்றி பெரிய புரிதலெல்லாம் கிடையாது. கமல்ஹாசன், தனது எம்.ஜி.ஆர். நீட்சிகொள்கையை அவர்களோடு எப்படி இணைக்கப்போகிறார் என்று தெரியவில்லை.

“தமிழகத்தை சீரமைப்போம்” என்ற முழக்கத்துடன் கனம்இருங்கியிருக்கும் கமல்ஹாசனும் “மாற்றுவோம், எல்லாவற்றையும் மாற்றுவோம்” மற்றும் “இப்ப இல்லேன்னா எப்பவும் இல்ல” என்ற முன்முழக்கத்துடன் கட்சி தொடங்கவிரும்பதாக அறிவித்திருக்கும் ரஜினியும் ஓரணியில் திரண்டால்...?

அதற்கும் கமல்ஹாசனே பதில் சொல்கிறார்: “நாங்களிருவரும் நண்பர்கள். ஈகோவை விட்டுவிட்டு அவருடன் சேரத் தயாராக இருக்கிறேன். அவரை தொலைபேசியில் அழைத்தால் போதும். முடிந்துவிடும்.” என்கிறார்.

ஆன்மிக அரசியலும் எம்.ஜி.ஆர். நீட்சியும் இணைந்தால் அது இயற்கையான கூட்டாளிகள் கைகோர்ப்பது போலத்தானே.

அதன் பொருட்டே எம்.ஜி.ஆர். அடையாள அரசியல் புதுப்பிக்கப்படுவதாகக் கருதலாம்.

இல்லையெனில், தனி இருப்பு பற்றாக்குறையாக இருக்கும்பட்சத்தில், மேலாடையாக ஏற்கெனவே வெற்றிபெற்ற அடையாளம் தேவைப்படலாம்.

65/66

காக்கைச் சிறகினிலே

“வேதமும் விஞ்ஞானமும் கலந்த கம்பளீட் ப்ரொட்க்ஷன்” என்று ஒரு பற்பசை நிறுவனம் தனது பற்பசைக்கு விளம்பரம் செய்தது.

வேதமும் விஞ்ஞானமும் எப்படி ஒன்றாக முடியும்?

இன்னமும் சரியாகக் சொல்வதெனில், வேதமும் விஞ்ஞானமும் ஒன்றிற்கு ஒன்று நேர் எதிரானவை ஆயிற்றே.

நேரெதிரான இரண்டு விஷயங்களை ஒரு பற்பசை நிறுவனம் ஒன்று சேர்த்து விளம்பரப்படுத்தியது தற்செயலானதுதானா?

விஞ்ஞானத்தை ஏற்றுக் கொண்ட ஒருவரால் வேதத்தை ஒருபோதும் ஏற்க இயலாதே. எனில் வேதத்தையும் விஞ்ஞானத்தையும் கலப்பது என்பது விஞ்ஞானத்தை சேதப்படுத்த முயற்சிக்கும் அரசியல் கூறு அல்லவா?

அதைப் பகடி செய்ததைத் தவிர முறையாகவும் கடுமையாகவும் எதிர் கொண்டோமா? இது ஏற்குறைய “மார்க்சியமும் மனுவும் கலந்த கலவை” என்று சொல்வதற்கு நிகரானது அல்லவா?

மதவாத அரசியல்வாதிகள் கார்ப்பரேட் நிறுவனங்களின் விளம்பரங்களையும் தங்களது அரசியல் லாபத்திற்காக கையில் எடுத்திருக்கிறார்கள் என்பதை நாம் இந்தப் புள்ளியிலாவது சரியாகப் புரிந்துகொள்ள வேண்டும்.

கடந்த காலத்தில் இதை நாம் சரியாக எதிர்கொள்ளாததன் விளைவாக பாஜக தனது வித்தையை மேலும் மேலும் 22.12.2020 முதல் 25.12.2020 வரை நடக்க இருக்கும் சர்வதேச அறிவியல் திருவிழாவை நீட்டித்துக் கொண்டே செல்கிறது.

- 1) அறிவியல் தொழில்நுட்ப ஆய்வுக் கழகம்
- 2) அறிவியல் மற்றும் தொழில்நுட்ப அமைச்சகம்
- 3) சுகாதாரம் மற்றும் குடும்பநல அமைச்சகம்
- 4) புவியியல் அமைச்சகம்

ஆகிய அமைப்புகளோடு சேர்த்து “விஞ்ஞான பாரதி” என்கிற மதவாத அமைப்பையும் விஞ்ஞானத் திருவிழாவை நடத்துகிற அமைப்பாக இணைத்திருக்கிறது மத்திய அரசு.

ஒவ்வொரு பாராளுமன்ற உறுப்பினரும் ஐந்து ஆசிரியர்களையும் ஐம்பது மாணவர்களையும் இந்தத் திருவிழாவில் இணைக்க வேண்டுமாய்

கேட்டுக்கொள்ளப் பட்டிருப்பதாக அறிய முடிகிறது.

இந்த வகையில்தான் இந்தச் செய்தி பாராளுமன்ற உறுப்பினர் தோழர் சு.வெங்கடேசன் மூலமாக வெளிச்சத்திற்கு வந்திருக்கிறது.

கூர் பாராளுமன்ற உறுப்பினர் திருமிகு ஜோதிமணி அவர்கள் மாணவர்களையும் ஆசிரியர்களையும் இணைத்து உதவ வேண்டுமாய் கேட்டுக் கொண்டதை மேற்கோளிட்ட சர்க்குலர் ஒன்றையும் பார்க்க நேர்ந்தது.

1) மத்திய அரசு ஒரு விஞ்ஞானத் திருவிழாவை நடத்துவதும்

2) அதில் பங்கேற்க மாணவர்களையும் ஆசிரியர்களையும் பங்கேற்க வைக்க வேண்டும் என்று முயற்சிப்பதும்

3) இந்த மாணவர்களையும் ஆசிரியர்களையும் தேர்ந்தெடுத்துத் தருகிற வாய்ப்பை எதிர்க்கட்சி பாராளுமன்ற உறுப்பினர்களுக்கு வழங்குவதும்

ஒரு ஆரோக்கியமான ஜனநாயகசெயல்பாடுதானே, அதில் என்ன குறை இருக்கிறது என்றும் மேலோட்டமாக பார்க்கும்போது தோன்றும்.

இந்தத் திருவிழாவை நடத்தும் அமைப்புகளின் பட்டியலில் “விஞ்ஞான பாரதி” என்ற அமைப்பு இல்லாது இருந்திருந்தால் இவர்களது செயல்பாட்டிணை கொண்டாடவே செய்திருப்போம்.

விஞ்ஞானபாரதி என்ற அமைப்பு விஞ்ஞானத்தின் கண்டுபிடிப்புகளை வேதங்களின் கொடையாகத் திரிக்க முயற்சிக்கும் மனிதரை தலைவராகக் கொண்ட அமைப்பு. புராண காலங்களிலேயே விமானங்கள் நமது தேசத்தில் இருந்தன என்றும் நமது கடவுளர்கள் விமானத்தில் பயணித்தவர்கள் என்றும் 2015 இல் நடந்த இந்திய அறிவியல் மாநாட்டில் பேசியவர் விஞ்ஞான பாரதி அமைப்பின் தலைவர் திரு விஜய் பாட்கர். இவரும் இவரது அமைப்பும் இணைந்துள்ள ஒரு குழுவிடம் இருந்து விஞ்ஞானக் கருத்துக்களை நாம் எப்படி எதிர்பார்க்க இயலும்?

மத்திய அரசு அறிவியலை மதப்படுத்த எடுக்கும் முயற்சிகளில் ஒன்றுதான் இந்த விஞ்ஞானத் திருவிழா என்று யூகிப்பதை தவறென்று எப்படித் தள்ள இயலும்?

இந்தத் திருவிழா பின்னையார் ப்ளாஸ்டிக் சர்ஜரி செய்து கொண்டவர் என்று நிறுவ முயற்சிக்காது

என்று எப்படி உறுதி தர இயலும்?

இப்படி விஞ்ஞானத்தின் பெயரால் விஞ்ஞானத்திற்கு எதிராக நடக்கும் இந்தத் திருவிழாவிற்கு நம் குழந்தைகளை அனுப்பினால் அவர்களை மதப்படுத்த மாட்டார்கள் என்பதற்கு என்ன உத்தரவாதம்?

விஞ்ஞானி பாரத அமைப்பை இந்தக் குழுவில் இருந்து நீக்க வேண்டும் என்று கோருவோம்.

இந்த இதழ் நம் கைக்கு வரும் வேளையில் இந்தத் திருவிழா நடந்து முடிந்திருக்கும்.

இந்த அமைப்போடே அந்த விழா நடந்திருப்பின் கடுமையான கண்டன இயக்கங்களை நடத்துவோம்.

“கூடந்த நூறு ஆண்டுகால நிதிநிலை அறிக்கைகளைக் காட்டிலும் மிகவும் சிறப்பானதாக வரக்கூடிய நிதிநிலை அறிக்கை இருக்கும்” என்று கூறியிருக்கிறார் நிதி அமைச்சர் திருமிகு நிர்மலா சீதாராமன்.

அச்சமாக இருக்கிறது.

1947 ஆம் ஆண்டு நிதிநிலை அறிக்கை தாக்கல் செய்யப் பட்டிருந்தால் அடுத்த ஆண்டு இவர் தாக்கல் செய்யப் போவது எழுபத்தி ஐந்தாவது நிதிநிலை அறிக்கை.

தேர்தல் காலங்களில் தாக்கல் செய்யப்படும் துணை நிதிநிலை அறிக்கைகளை கணக்கில் கொண்டாலும் நூறெல்லாம் வராது.

ஒரு சின்ன விஷயத்தைக் கூட மிகையற்ற உண்மையாக இவர்களால் கூற இயலாது என்பதற்கு இதுவே உதாரணம்

“வாய் புகுவதனினும்
கால் பெரிது கெடுக்கும்”

என்ற புறநானூற்று வரிகளோடு இந்த ஆண்டு நிதிநிலை அறிக்கையைத் தாக்கல் செய்தார்.

இவ்வளவு செறிவான அறிவுரையோடு தாக்கல் செய்த அறிக்கையே வேளாண் மசோதாவரை வந்து நிற்கிறது.

இந்த பட்ஜெட், மக்களுக்கு எதையேனும் மிச்சம் வைக்குமா என்கிற அச்சம் அழுத்துகிறது.

4) திய வேளாண்மை மசோதா அமல்படுத்தப் பட்டால் விவசாயிகள் காரில் போவார்கள். விவரம் தெரியாத அரசியல்வாதிகள்தான் விவசாயிகளை திசைதிருப்பிக் கொண்டிருக்கிறார்கள் என்கிறார் ஒரு மத்திய அமைச்சர்.

தங்களுக்கு 303 பாராளுமன்ற உறுப்பினர்களை மக்கள் கொடுத்திருப்பது வேளாண் மசோதா போன்றவற்றை நிறைவேற்றுவதற்குத்தான் என்றும், எனவே யாரோடும் இதுகுறித்து பேசவேண்டிய தேவை தங்களுக்கு இல்லை என்றும் கூறி இருக்கிறார் மத்திய வேளாண் துறை அமைச்சர்.

இவர்களுக்கு 303 உறுப்பினர்களைக் கொடுத்துவிட்டால்

1) என்ன பயிர் செய்ய வேண்டும் என்பதை வாங்குபவனே தீர்மானிப்பான்

2) என்ன விலை என்பதை வாங்குபவனே தீர்மானிப்பான்

3) அவனிடம் மட்டுமே விளைபொருளை விற்க வேண்டும்

4) விளைந்தபொருளை அவன் வாங்காவிட்டாலோ பொருளுக்கு உரிய விலையை அவன் தர மறுத்தாலோ மாவட்ட அளவிற்குள்ளான நீதிமன்றங்களை மட்டுமே விவசாயிகளால் நாட முடியும். உயர்நீதிமன்றத்திற்குக் கூட அவனால் போக முடியாது.

6) விவசாயத்தில் தலையிட மாநில அரசிற்கோ மத்திய அரசிற்கோ உரிமை இல்லை.

என்பன போன்ற ஷரத்துக்களோடு கூடிய ஒரு கொடூரமான மசோதா குறித்து யாரோடும் பேசத் தேவை இல்லை என்ற ஆணவப் போக்கினை ஏறத்தாழ ஒன்றரைக்கோடி விவசாயிகள் கடும் குளிரோடு எதிர்கொள்கிறார்கள்.

மக்கள் விரோத பாஜக அரசை வீழ்த்துவதற்கு எதிர்க்கட்சிகளுக்கான மிகச் சிறந்த வாய்ப்பு ஒன்றினை இந்த மசோதா வழங்கி உள்ளது.

மக்கள், அரசின்மீது கோவத்தோடு இருக்கிறார்கள். எதிர்கட்சிகள் கோர்ட்டில் பந்து.

காக்கைச் சிறகினிலே மாத இதழ் முன்னெடுக்கும் ஆறாவது ஆண்டு கவிஞர் கி பி அரவிந்தன் நினைவு இலக்கியப் பரிசு உலகத்தமிழ் அறிவியல் புனைவு சிறுகதைப் போட்டி 2021

வள்ளுவராண்டு 2052

- 2050களில் புவியில் தமிழர் வாழ்வு என்பது சிறுகதையின் மையக்கருவாக இருக்க வேண்டும்.
- போட்டிக்கான கால எல்லை: 31.01.2021
- போட்டி முடிவு: மார்ச்சு 2021இல் வெளிவரும்
- காக்கைச் சிறகினிலே இதழின் தொடக்க நெறியாளராகப் பணியாற்றி மறைந்த இலக்கியவாதி கி பி அரவிந்தன் கனவின் மீதியில் எழும் புதிய தடமாக அமைகிறது இந்தப் போட்டி.
- பாரதி கண்ட “சென்றிடுவீர் எட்டுத் திக்கும், கலைச் செல்வங்கள் யாவும் கொணர்ந்திங்கு சேர்ப்பீர்!” என்ற கனவை நனவாக்கும் முயற்சிகளில் ஒன்று. உலகெங்கும் வியாபித்தவர்களாகி தொடரும் வாழ்வில் அடுத்தடுத்த தலைமுறையினர் எண்ணங்களைக் கொண்ட எழுத்துகளையும் படைப்புகளையும் ஊக்குவிக்கும் முகமாக இப் போட்டி அமைகிறது.
- ‘பாதும் ஊரே யாவரும் கேளிர்’ என வாழும் தமிழ் மக்களின் பூர்வீகம் – புலப்பெயர்வு அதன் நீட்சியென வாழத் தலைப்பட்ட வாழ்வினரது எதிர்காலக் கதைகளை பரவலாக எதிர்பார்க்கிறோம்.

அறிவிப்பு

கொரோனா பெருந்தொற்று காரணமாக தவிர்க்க இயலாமல் ஏற்பட்டுவிட்ட இடைவெளியை நிரப்புவதற்காக போட்டிக்கான கால எல்லை ஜனவரி 31, 2021 வரை நீட்டிக்கப்பட்டுள்ளது. எனவே, படைப்பாளர்கள் 31.1.2021 வரை தங்களது படைப்புகளை அனுப்பி வைக்கலாம் என்பதை தெரிவித்துக் கொள்கிறோம்.

-ஆசிரியர்

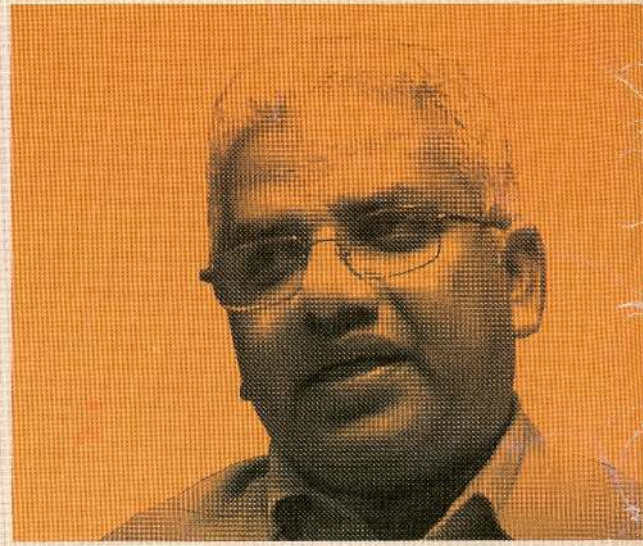
நெறியாளர் **மதிப்புக்குரிய பத்மநாப ஜயர் (இங்கிலாந்து)**
நடுவர் குழு **மதிப்புக்குரிய பேராசிரியர் சு. இராமசுப்பிரமணியன் (இந்தியா)**
மதிப்புக்குரிய பேராசிரியர் ச. சுகிர்தராஜா (இங்கிலாந்து)
மதிப்புக்குரிய எழுத்தாளர் திரு ரஞ்சகுமார் (ஆஸ்திரேலியா)
மதிப்புக்குரிய பேராசிரியர் சு. ஸ்ரீதரன் (அமெரிக்கா)
மதிப்புக்குரிய எழுத்தாளர் திருமதி கீதா மதி (ஆஸ்திரேலியா)

படைப்பு அனுப்ப வேண்டிய மின்னஞ்சல் முகவரி: kipian2021kaakkaicirakinile@gmail.com

படைப்பு அனுப்பவேண்டிய கடைசி நாள்: 31.01.2021

காக்கைச் சிறகினிலே
ஜனவரி 2021

முதல் பரிசு 10000 இந்திய ரூபாய்கள் மற்றும் சான்றிதழ்	இரண்டாவது பரிசு 7500 இந்திய ரூபாய்கள் மற்றும் சான்றிதழ்
மூன்றாவது பரிசு 5000 இந்திய ரூபாய்கள் மற்றும் சான்றிதழ்	நான்கு ஆறுதல் பரிசுகள் தலா 2000 இந்திய ரூபாய்கள் மற்றும் சான்றிதழ்

ஊக்கப் பரிசு : சான்றிதழ்

போட்டியின் விதிமுறைகள் :

1. அறிவியல் புனைவுச் சிறுகதைப் போட்டியில் பங்கேற்கும் போட்டியாளர் தனது மின்னஞ்சலூடாக மட்டும் தனியாக இணைக்கப்பட்ட தனது சுயவிபரக் கோவையுடன் முழுப் பெயர், புனைவுப் பெயர், முகவரி, தொலைபேசி, செல்பேசி உள்ளிட்ட விவரங்களுடன் தொடர்பு கொள்ள வேண்டும். போட்டியில் பங்கேற்கும் சிறுகதைகள் எழுத்தாளரின் சொந்தக் கற்பனை என்றும் இந்தப் போட்டிக்காகவே எழுதப்பட்டது என்றும் மின்னஞ்சலில் உறுதிப்படுத்தல் வேண்டும்.
2. போட்டியில் இடம்பெறும் சிறுகதை ஊடகங்களிலோ போட்டிகளிலோ பங்கேற்கவில்லை எனும் உறுதிமொழியை மின்னஞ்சலில் வழங்க வேண்டும். போட்டி முடிவுகள் அறிவிக்கப்படும் வரையில் எந்த ஊடகங்களிலோ இணைய தொலைத் தொடர்பு சாதன வலைகளிலோ வெளியிடக் கூடாது.
3. ஒருவர் ஒரு படைப்பு மட்டுமே அனுப்ப வேண்டும்.
4. கதைக் கரு மற்றும் களம்-காலம் அறிவியல் தகுந் தகையதையுடன் அமைதல். சிறுகதைக்கான தலைப்பு எழுத்தாளரது தெரிவு.

5. வார்த்தைகள் 1200 சொற்களுக்கு மேற்படாதிருத்தல் (காக்கை இதழில் 5 பக்கங்கள்). யூனிகோட் எழுத்துருவில் ஆக்கங்கள் அமைதல். சிறுகதை இணைக்கப்படும் மின்னஞ்சல் தலைப்பில் கவிஞர் கிபி அரவிந்தன் நினைவு இலக்கியப் பரிசு 2021-‘உலகத் தமிழ் அறிவியல் புனைவுச் சிறுகதைப் போட்டி’ எனக் குறிப்பிடல்.
6. பரிசுக்குரிய கதைகளை நடுவர் குழு பரிசீலித்துத் தேர்ந்தெடுக்கும். நடுவர்களின் தீர்ப்பே இறுதியானது.
7. பங்கேற்கும் போட்டியாளர்களுடன் அஞ்சல், தொலைபேசி, மின்னஞ்சல் விசாரிப்புகள் நடைபெறாது. முடிவுகள் அறிவிக்கப்பட்ட பிறகே உரிய தொடர்பாடல்கள் நடைபெறும்.
8. போட்டி முடிவு 2021 மார்ச்சு மாத இறுதியில் காக்கை குழுமத்தினால் முறைப்படி அறிவிக்கப்படும்.
9. போட்டி நிறைவு நாள்- 2021 சனவரி 31.
10. பரிசுக்குத் தெரிவாகும் சிறுகதைகளை காக்கை இதழ்க் குழுமம் உரிய முறைமையில் வெளியிடும்
11. இந்தப் போட்டிக்கான மின்னஞ்சல் முகவரி kipian2021kaakkaicirakinile@gmail.com

காக்கைச் சிற்றிதழ்
இதழ்க் குழுமம்

நன்றி : இப்போட்டிக்கான பணப் பரிசினை வழங்கும் கிபி அரவிந்தன் குடும்பம் சார்பாக திருமதி சுமதி மற்றும் இலண்டன் துளிர் நண்பர்கள்